

အသက်ရှည်မည့်ဟာသများ ကိုရှေ့တောင်း

တင်ဆက်သည်။

BURMESE
CLASSIC
COM

www.burmeseclassic.com
Burmese Classic
Tel: 0127980277

www.burmeseclassic.com

အမေမှာ မှာတဲ့အတိုင်း

ဒေဝီ ။ ။ “မနေ့ညက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ရုပ်ရှင်သွားကြည့် တော့ ကိုယ့်ဘေးခုံမှာ ထိုင်နေတဲ့ ငနဲတစ် ကောင်က ကိုယ့်ကို ဟိုကိုင်ဒီကိုင်နဲ့။ အတော် ကလေး လက်မြင်းကြော ထာသကွယ်။ ကိုယ့်ရင် ထဲမှာ ဖိန်းခနဲ၊ ရှိန်းခနဲပဲ။ ဒီလိုမျိုး အတွေ့အကြုံ လုံးဝမရှိတော့ အယ်လိုနေရမှန်းတောင် မပြော တတ်တော့ဘူး အေမီရယ်”

အေမီ ။ ။ “ဟယ် . . ဒီလိုပဲ ငြိမ်နေရသလား။ ကိုယ်နဲ့ ရည်းစားလည်းမဟုတ်၊ သိက္ခာမဲ့သူလည်းမဟုတ်။ သူစိမ်းယောက်ျားတစ်ယောက်က သည်လိုမျိုး လာလုပ်တာ ငြိမ်နေရသလား။ ပက်ခနဲ ပြန်ပြော ထည့်လိုက်ပါလား။”

ဒေဝီ ။ ။ “မပြောပါဘူး အေမီရယ်။ ကိုယ့်အာမိက ကိုယ် နဲ့မသိတဲ့ သူစိမ်းယောက်ျားကို အယ်တော့မှ စကားမပြောရဘူးလို့ မှာထားတာကြောင့်ပါ”

အေမီ ။ ။ “ငါနယ် . . နော်”

ကိုင်း . . . ဘာငြင်းမှာလဲ

ပ-လူ ။ ။ “မင်းရဲ့ဆရာ မောင်မြင့်မားဟာ မုဆိုးအကြောင်းတွေ ရေးတဲ့ စာရေးဆရာဆို”

ဒု-လူ ။ ။ “မှန်တာပေါ့ကွာ။ ဘိုကလေးမှာရှိတုန်းက အမြဲလို အမဲလိုက်ခဲ့တဲ့ဆရာကွ။ တောပစ်ထွက်တာ ဝါသနာအရမ်း ကြီးတယ်။ အထူးသဖြင့် မုဆိုးတွေထဲမှာ ကံသိပ်ကောင်းတဲ့ ဆရာပဲ”

ပ-လူ ။ ။ “ဟား . . ဟား . . ဟား . . မပြီးနဲ့ကိုယ့်လူ။ မင်းဆရာ အကြောင်း ဘိုကလေးကလူတွေဆို စုံစမ်းပြီးပြီ။ တောပစ် ထွက်တိုင်း ဘာသားကောင်မှ မရဘူးတဲ့။ ဒါနဲ့များ မုဆိုးတွေထဲမှာ ကံသိပ် ကောင်းသလေး ဘာလေးနဲ့”

ဒု-လူ ။ ။ “တောထဲကနေ ဘေးမသိရန်မခတ် ပြန်လာနိုင်တာကိုက ကံအကောင်းဆုံး မဟုတ်ဘူးလား ငနာရဲ့။”

ပ-လူ ။ ။ “မှတ်ကရော”

ငရဲပြည်သို့ ...

အကြံကောင်းညာဖ်ကောင်း

သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး လမ်းမှာဆုံမိကြသည်။

- ပ-လူ ။ ။ “ဟေ့ကောင်ကြီး . . မျက်နှာလည်းမကောင်းပါလား။ ဘယ်က ပြန်လာတာလဲ”
- ဒု-လူ ။ ။ “အလုပ်က ပြန်လာတာလေ။ အလုပ်ရှင်က ကြိမ်းမောင်းလွှတ်လိုက်လို့ကွ”
- ပ-လူ ။ ။ “မင်းကို ဘယ်လို ကြိမ်းလွှတ်လိုက်လို့လဲ”
- ဒု-လူ ။ ။ “ငါ့ကို ‘အသုံးမကျတဲ့ကောင်။ ခု ငရဲပြည်ကိုသွား’ တဲ့ကွာ”
- ပ-လူ ။ ။ “အဲဒီတော့ မင်း ခု ဘယ်သွားမလို့လဲ”
- ဒု-လူ ။ ။ “ငိန်းမဆီ ပြန်မလို့လေ”

- တစ်ခါမျှ အမှုမလိုက်ဖူးသေးသည့် ရှေ့နေအသစ်စက် စက်ကလေးထံ အမှုသည်တစ်ယောက် အကူအညီလာ၍ တောင်းခံလေသည်။
- အမှုသည် ။ ။ “ကျုပ်တော့ သေသာသေလိုက်ချင်တာပဲ ဆရာရယ်။ ဘာလုပ်လို့ ဘာကိုင်ရမှန်းတောင် မသိတော့ဘူး”
- ရှေ့နေသစ် ။ ။ “ဖြစ်စဉ်ကိုလည်း ပြောပြဦးမပေါ့ဗျာ”
- အမှုသည် ။ ။ “သည်လိုခင်ဗျ . . ကျုပ်မိန်းမက လူတစ်ယောက်နဲ့ ကျုပ်မရှိတုန်း ခုတင်ပေါ်မှာ ဖောက်ပြန်နေကြတယ်။ အဲသည်အတွက် ကျုပ် စိတ်ဆင်းရဲနေရတယ်”
- ရှေ့နေသစ် ။ ။ ဒီလိုမျိုး ဖောက်ပြန်တဲ့မိန်းမကို ဘာဖြစ်လို့ ပေါင်းနေမလဲဗျာ။ ကွာ . . လိုက်ပေါ့”
- အမှုသည် ။ ။ “မဖြစ်သေးဘူးဆရာရဲ့။ ကျွန်တော်ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ပစ္စည်း ဥစ္စာမှန်သမျှကို သူ့နာမည်နဲ့ လွှဲထားတာ။ ကွာရှင်းလိုက်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ခြေမဲ့လက်မဲ့ ဖြစ်သွားတော့မှာပေါ့”
- ရှေ့နေသစ် ။ ။ (အတန်ကြာအောင် စဉ်းစားပြီးနောက်)
“ဟာ . . . အကြံရပြီဗျို့။ ကွာစရာမလိုတော့ဘူး။ အိမ်ရောက်တာနဲ့ ခင်ဗျားရဲ့ ခုတင်ကြီးကို ရောင်းပစ်လိုက်ပေတော့”
- အမှုသည် ။ ။ “ဟာ . . မှန်လိုက်လေဆရာရယ်။ ဒါဆို ဒီကောင် ကျုပ်ခုတင်မှာ ကြာခိုလို့ မရတော့ဘူးပေါ့”

www.burmeseclassic.com

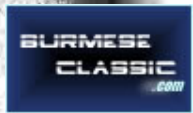
မပေ့တိုနိုင်

ပ-လူ ။ ။ “ဟေ့လူ . . မကြီးမငယ်နဲ့ လက်မှာ နှင်းဆီပန်းတစ်ပွင့် ကိုင်လို့။ ဘာလဲ . . ဝက်သက်ပေါက်နေသလား”

ဒု-လူ ။ ။ “မဟုတ်ရပေါင်ဗျာ။ အိမ်က မိန်းမ ရှိစီလေ . . ရှိစီပေါ့။ သူ့သွားပို့ခိုင်းတဲ့အထုပ် သွားမပျိုဖြစ်ဘဲ မေ့နေမှာစိုးလို့ မေ့မဆွားရအောင် ရှိစီခိုင်းတယ်ဆိုတာ သတိရှိဖို့ နှင်းဆီ ပန်းကို ကိုင်ထားတာပေါ့။”

ပ-လူ ။ ။ “အလဲ့ . . ခင်ဗျားမိန်းမ တော်တော်လေး အိုင်ဒီယာ ကောင်းပေတာပဲ။ ဒါထက် မိန်းမခိုင်းထားတဲ့အတိုင်း အထုပ်ကို သွားပို့ခဲ့ပြီးပြီပေါ့”

ဒု-လူ ။ ။ “ဟင့်အင်း . . အထုပ်မေ့ကျန်ရစ်ခဲ့လို့ ပြန်လာတာ”

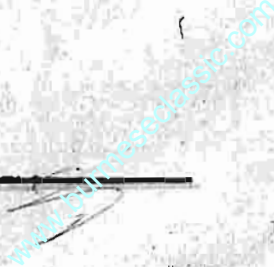

တရားရုံးတစ်ခု၌ ခိုးမှုတစ်ခုအတွက် စစ်ဆေးနေလေသည်။ တရားသူကြီး ။ ။ “ကိုင်း . . မောင်ခိန်၊ ခိုးမှုတရားခံဖြစ်တဲ့ မောင်မင်း အနေနဲ့ ဘာများ စောဒကတက်စရာရှိသလဲ”

မောင်ခိန် ။ ။ “စောဒကတက်မယ်ဆိုရင် အဲသည်အိမ်ပိုင်ရှင်ဟာ အတော် ဘလောင်းဘလဲနိုင်သူ ပါပဲခင်ဗျာ”

တရားသူကြီး ။ ။ “ပြောစမ်းပါဦး။ ဘယ်လို ဘလောင်းဘလဲ နိုင်သလဲ ဆိုတာ”

မောင်ခိန် ။ ။ “တရားသူကြီးမင်းပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါ။ ကျွန်တော်မျိုး သူ့အခန်းထဲ ဝင်ခွင့်တုန်းက အိမ်ရှင် အိပ်ပျော်နေတာကို ကျွန်တော်မျိုး မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်တွေ့ခဲ့ရပါတယ်။ ဟော့ ခုတော့ သင်းက ကျွန်တော်ဝင်ခွင့်တာကို သူ့မျက်စိနဲ့ တပ်အပ်တွေ့ ရတယ်လို့ လုပ်နေပြီ။ ကဲ တရားသူကြီးမင်း စဉ်းစားကြည့်ပါ။ သူ့စကားက ယုံစားရသလား၊ ကျွန်တော်မျိုးရဲ့စကားက ယုံစား ရသလား ဆိုတာ။ သူ အဲသည်လိုမျိုး ဘလောင်းဘလဲ ပြောတာနဲ့ ကျွန်တော်မျိုးက သူ့ခိုးဖြစ်ရောတဲ့လား”

“ဘာပူစရာ လိုမှာလဲ”

အိမ်ထောင်ဦးစီး ဖခင်သည် ရောဂါသည်းနေသဖြင့် အမော
ဖောက်လျက်ရှိ၏။ ဆရာဝန်ကလည်း အခြေအနေ မလွယ်မှန်းသိသဖြင့်
အသက်ကယ်ဆေးထိုးကာ ပြန်သွားလေ၏။ ထိုအချိန်ဝယ် သားသမီး
များကို အပါးသို့ ခေါ်လိုက်သည်။

ဖခင် ။ ။ “အခြေအနေအရ အဖေတော့ သည်တောင်ကို
လုံးဝမကျော်နိုင်တော့ဘူး။ သည်တော့ အဖေ
မသေခင် အဖေတို့ ရစရာရှိတဲ့ကြွေးတွေ ပြောခဲ့
မယ်။ သေသေချာချာမှတ်ပြီး တောင်းယူကြပေတော့”
သားသမီးများ ။ ။ (စာရွက်ကိုယ်စီ၊ ဘောလ်ပင်ကိုယ်စီဖြင့်)
“ဟုတ်ကဲ့ . . . ပြောပါအဖေ”

ထိုရောအခါ ဖခင်လည်း ၎င်းထံမှ အကြွေးယူထားသူတို့၏
စာရင်းများကို နှုတ်တိုက် ချွတ်ဆိုပြလေ၏။

သားသမီးများ ။ ။ “ရစရာတွေက နည်းမှ မနည်းပါကလား အဖေ။
ဒါထက် သားတို့က ပေးစရာရှိတဲ့ အကြွေး
တွေကော . . .”

ဖခင် ။ ။ “သည့်အတွက်တော့ မပူပါနဲ့ကွယ်။ သူတို့လည်း
အဖေ့လို နောက်ဆုံးအချိန်ရောက်ရင် သူတို့
သားသမီးတွေကို စာရင်းလုပ်ပြီး အတောင်းခိုင်း
ကြပါလိမ့်မယ်”

နောင်တရစေတဲ့ အများ

ရှေ့နေသူငယ်ချင်းနှစ်ဦး မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်ဆုံမိကြ၏။ သည့်
အတွက် ဝမ်းသာအားရဖြင့် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ကာ
စားသောက်ကြရင်း ရှေးဟောင်းနှောင်းဖြစ်များ ပြောဆိုခဲ့ကြလေသည်။

ပ-ရှေ့နေ ။ ။ “သူငယ်ချင်းရေ . . . မင်းရဲ့ရှေ့နေဘဝမှာ အကြီးအကျယ်
နောင်တရစေတဲ့ အများတစ်ခုကို ကျူးလွန်ခဲ့တာများ
ရှိခဲ့သလား”

ဒု-ရှေ့နေ ။ ။ “(အတန်ငယ် စဉ်းစားရင်း) ဟင့်အင်း . . . အပရိက
လောက် မှားတာတော့ ရှိတယ်။ သူငယ်ချင်း
ပြောသလိုမျိုး အကြီးအကျယ် နောင်တရစေတဲ့ အများ
တော့ မကျူးလွန်ခဲ့မိဘူး။ သူငယ်ချင်းကော ကျူးလွန်
မိခဲ့သလား”

ပ-ရှေ့နေ ။ ။ “ကျူးလွန်ခဲ့လို့ စကားကြောင်းနေတာပေါ့ကွာ”

ဒု-ရှေ့နေ ။ ။ “လုပ်စမ်းပါဦး . . . ဘယ်လိုအများမျိုးပါလိမ့်”

ပ-ရှေ့နေ ။ ။ “သိန်းထောင်ချီတဲ့ တရားမမှုကို ရုံးချိန်း (၃) ကြိမ်
တံည်းနဲ့ ပွဲသိမ်းအောင် လုပ်ခဲ့မိလို့”

www.burmeseclassic.com

ရှင် ပြောပုံအရဆိုရင်

လင်မယားနှစ်ယောက် အိပ်ရာထဲသို့ ဝင်ကြပြီဖြစ်သည်။
 အတန်ကြာသောအခါ မီးဖိုချောင်တွင်းမှ အိုးခွက်သံအချို့ ကြားရသည်။
 မိန်းမ ။ ။ “ကိုတင် . . ကိုတင်၊ ထစမ်းပါဦးတော်။ မီးဖိုချောင်ထဲ
 အသံတွေ ကြားရတယ်။ သူ့ခိုးဝင်နေပြီနဲ့ တူတယ်”
 ကိုတင် ။ ။ (အိပ်ချင်မူးတူးဖြင့်) “ဘယ်ကလာ ဝင်ရမှာလဲကွ။ သူ့ခိုး
 ဆိုတာ အင်မတန် ခြေသံလုံတာ။ ဘယ်တော့မှ အသံ
 ထွက်အောင် မလုပ်ဘူး”
 သို့ဖြင့် အသံတွေ အားလုံး တိတ်ဆိတ်သွားလေတော့သည်။
 မီးဖိုချောင်မှ မည်သည့်အသံမျှ ပေါ်ထွက်မလာတော့။ ထိုအခါ မိန်းမ
 ဖြစ်သူ တစ်စခန်း ထလာသည်။
 မိန်းမ ။ ။ “ကိုတင် . . ကိုတင် ဘာသံမှ မကြားရတော့ဘူး။ ထ
 . . ထ။။ ရှင်ပြောပုံအရဆိုရင် သူ့ခိုးဝင်နေတာ သေချာပြီ”

ကျားတို့၏ ဗာဟာ

ပ-လူ ။ ။ “သူငယ်ချင်း . . မင်းရဲ့ဘေဘွစ် ဆေးရုံတက်တာ တစ်လ
 လောက်ကြာမယ်ဆိုပြီး တစ်ပတ်လောက်နဲ့ ပြန်ဆင်းသွား
 တယ်ဆို”
 ဝု-လူ ။ ။ “ဟုတ်တယ် သူငယ်ချင်း”
 ပ-လူ ။ ။ “ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတဲ့လဲ။ ရောဂါပျောက်သွားလို့ လား”
 ဝု-လူ ။ ။ “ပြောရမယ်ဆိုရင် ဒီလိုကွ။ ငါ့ရဲ့ဘေဘွစ် ဆေးရုံ တက်စမှာ
 သူ့ခုတင် တာဝန်ကျတဲ့ နှစ်မလေးက အပျိုလေးကွ။
 တော်တော်လေးလည်း ချောတယ်။ အဲဒါကြောင့် ဘေဘွစ်လည်း
 အနည်းဆုံး တစ်လလောက် ဆေးရုံတက်မယ် ဖြစ်လာတယ်။
 အဲ. တစ်ပတ်လောက်မှာပဲ အဲသည် နှစ်မလေးက ရာထူး
 တက်ပြီး ပြည်နယ်တစ်ခုကို ပြောင်းသွားရတယ်။ သူ့နေရာမှာ
 တာဝန်ကျတဲ့ နှစ်မကြီးက အအိုကြီး။ ရုပ်ကလည်း ခပ်ဆိုးဆိုး
 ဆိုတော့ . . .”
 ပ-လူ ။ ။ “အိုး . . ဟိုး၊ ဒါကြောင့်ကိုး”

ပစ်မှတ်တည်လျက် လွဲခဲ့သည်

မောင်ဖြိုးထိန်သည် အိမ်ထောင်ရေး တက်ကျမ်းတစ်ခုကို ဖတ်ရှုရာမှ အချက်တစ်ချက်ကို သဘောကျသွားလေ၏။

“အိမ်ထောင်ရေးသာယာစေလိုပါက ခင်ပွန်းဖြစ် သူအနေဖြင့် မိန်းမဖြစ်သူအား ချီးကျူးပေးဖို့လို၏။ မိန်းမဆိုသည် အမြောက်ကြိုက်တတ်သော သတ္တဝါဖြစ်သည်။”

အဆိုပါ အချက်ကို မှတ်သား၍ အိမ်ရောက်သောအခါ မိန်းမဖြစ်သူအား ထမင်းပွဲပြင်စေပြီး အားပါးတရ မြန်ရည်ယှက်ရည် စားသောက်ခဲ့လေသည်။ ပြီးလျှင် . . .

ဖြိုးထိန် ။ ။ “အားပါး . . . ငါ့မိန်းမရဲ့ လက်ရာ တခြားနေတွေနဲ့ ဘာဆိုတာမှ မဆိုင်ဘူး။ အခု စားသောက်ရတဲ့ ဟင်းလက်ရာဟာ တကယ့်ကို ရှယ်မှရှယ်ပါ ပဲလားကွာ။ ငါ့မိန်းမတော်သဟေ့။ (သည်သို့ ချီးမွမ်းကာမှ မိန်းမဖြစ်သူမှာ ရှိုက်ကြီးတင် ငိုပါလေတော့သည်။)

ဖြိုးထိန် ။ ။ “ဟေ့ . . . ဟေ့ ဘာဖြစ်လို့ ငိုရတာတဲ့လဲ။ မင်းကို အပြစ်တင်နေတာ မဟုတ်ဘူးလေ။ ချီးမွမ်းနေတဲ့ဥစ္စာ”

မိန်းမ ။ ။ “ဒါ . . . ဒါ . . . ရှင် . . . ကျွန်မကို တမင်သက်သက် ရွဲ့နေတာ။ ဘယ်နှယ် ခါတိုင်းချက်တဲ့ လက်ရာတွေကို မချီးမွမ်းဘဲ ခုကျမှ ချီးမွမ်းနေတာ ရှင်ရွဲ့တာပဲ”

ဖြိုးထိန် ။ ။ “ဟ . . . သည်ကနေ့ဟင်းတွေက တကယ်စားကောင်းလို့ ချီးမွမ်းတဲ့ဥစ္စာ”

မိန်းမ ။ ။ “ကောင်းဆို . . . အဲဒီဟင်းတွေအားလုံး ဆိုင်က ဝယ်ထားတာတွေချည်းပဲရှင်”

ဖြိုးထိန် ။ ။ “ငါ . . . နော်”

ဂီတရသ

အလုပ်မှ ပြန်လာသော အရာရှိကြီးသည် အိမ်ဖော်မလေး မယ်ခင်အား ခေါ်လိုက်၏။

အရာရှိ ။ ။ “ဟေ့ . . . မယ်ခင်၊ အပေါ်မှာ ဆူဆူညည်နဲ့။ နင့်အန်တီကြီး ဘာလုပ်နေတာလဲ”

မယ်ခင် ။ ။ “အန်တီကြီးလား။ ဖိုသားလေးကို ပုခက်ထဲထည့်ပြီး သီချင်းဆိုသိပ်နေတာလေ”

အရာရှိ ။ ။ “ဖိုသားက မအိပ်သေးဘူးလား”

မယ်ခင် ။ ။ “မအိပ်သေးဘူးရှင်။ အန်တီကြီးက ဖိုသားလေး မအိပ်မချင်း သီချင်းတွေ တစ်ပုဒ်ပြီးတစ်ပုဒ်ဆို သိပ်နေကျ”

အရာရှိ ။ ။ “တော်တော် နားဒုက္ခခံတဲ့ ဖိုသားလေးပဲ။ ငါသာဆို နင့်အန်တီကြီး သီချင်းတစ်ပုဒ် စပြီဆိုတာနဲ့ တစ်ချိုးတည်းကို အိပ်ပစ်လိုက်မှာ”

ဘယ်သူပို၍သာ

ကျောင်းများ စဖွင့်သောနေ့တွင် ဖြစ်၏။

သူငယ်တန်း ကျောင်းသားသစ်ကလေးသည် အတန်းထဲ၌ တအိးအိးငို၍ နေလေ၏။ ထိုမြင်ကွင်းကို လှည့်လည်စစ်ဆေးနေသော ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီး တွေမြင်သွားသဖြင့် ကလေးငယ်အား သွားရောက် ချောမြူနှစ်သိမ့်လေသည်။

ဆရာကြီး ။ ။ “ဘာဖြစ်လို့ ငိုနေရတာလဲ ကလေးရဲ့”

ကလေး ။ ။ “ကျောင်းမတက်ချင်ဘူး။ အိမ်ပြန်ချင်တယ်။ ကျောင်းမှာ မပျော်ဘူး။ အိမ်မှာပဲ ပျော်တယ်။ ပြန်မယ် . . ပြန်မယ် . . အီးဟီးဟီး”

ဆရာ ။ ။ “တိတ်ပါကွယ်။ အစမို့ပါ။ ငနောက်တော့ ပျော်သွားမှာ ပါ”

ကလေး ။ ။ “ဟင့်အင်း . . ဟင့်အင်း ပြန်မှာပဲ။ ဒီကျောင်းမှာ သားက ဘယ်လောက်တောင် နေရမှာလဲ”

ဆရာကြီး ။ ။ “လေးတန်းအောင်ပြီးတဲ့အထိဆိုတော့ အနည်းဆုံး (၅)နှစ် တော့ နေရမှာပဲ”

ကလေး ။ ။ “အယ် . . (၅)နှစ်ကြီးတောင် ဟုတ်လား။ သေပါပြီ”

ဆရာကြီး ။ ။ “သားနေရမှာက (၅)နှစ်လောက်ပါပဲ။ ဆရာ ကြီးဆိုရင် ဒီကျောင်းမှာ နေလာတာ အသက် (၆၀) ရှိနေပါပြီ ကွယ်”

ဒါလည်း ဟုတ်ပေသား

ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ လစ်လပ်သောနေရာများအတွက် ဝန်ထမ်းများ ကို ခေါ်၏။ ဤ၌ 'အိမ်ထောင်ရှင်အမျိုးသားများသာ ဖြစ်ရမည်'ဆိုသော စည်းကမ်းချက်တစ်ခု ပါဝင်၏။ သည်အတွက် 'မိတ်ဆွေတစ်ယောက်က ကုမ္ပဏီသူဌေးအား ထိုကိစ္စအတွက် ပေးမြန်းလေ၏။

မိတ်ဆွေ ။ ။ “ခင်ဗျားရဲ့ စည်းကမ်းချက်က အဆန်းပါပဲလား။ အိမ်ထောင်ရှိတဲ့ အမျိုးသားကိုသာ ဝန်ထမ်းခန့်မယ် ဆိုတော့ . . .”

သူဌေး ။ ။ “မအံ့ဩနဲ့ဗျို့။ ကျုပ်ရဲ့အကျင့်ကြောင့် သည်စည်းကမ်း ချက်ကို မဖြစ်မနေ ထည့်ထားရတာ။ ကျုပ်က အလုပ်မှာ ဘဝင်မကျတာတွေရင် အော်တတ်တယ်လေ။ အိမ်ထောင်ရှင် အမျိုးသားဆိုတာ သူတို့ခန်းမတွေရဲ့ အော်သံကြောင့် ရှိနေပြီ။ ကျုပ်ကိုလည်း မိတ်ဆိုးမှာ မဟုတ်ဘူး။ ကျင့်သားမရသေး တဲ့ လူဖျိုလူလွတ်ခန့်မိရင် ကျုပ်အလုပ် လူမမြဲမှာ စိုးလို့ပါ”

ငှားမရလို့ပါ

နည်းသည်တစ်ယောက်သည် တစ်နေ့၌ မိတ်ဆွေဖြစ်သူထံသို့ အလည်အပတ် ရောက်ရှိသွားလေ၏။ မိတ်ဆွေ၏အခန်း၌ ဧရာမ များပြား လှစွာသော စာအုပ်ပုံကြီးကို တွေ့ရသဖြင့် အံ့အားသင့်သွားရလေ၏။

နည်းသည် ။ ။ “ဟား . . . စာအုပ်တွေက နည်းနည်းနောနော မဟုတ် ပါလား။ ခင်ဗျားဟာ တကယ့်စာပေ မြတ်နိုးသူမှန်း ခုမှပဲ လက်တွေ့ မျက်တွေ့ သိရတော့တယ်ဗျာ။ ခင်ဗျား . . . ကိုယ်ပိုင်စာကြည့်တိုက် ထောင်လို့ရလောက်ပြီ”

မိတ်ဆွေ ။ ။ “သေချာတာပေါ့”

နည်းသည် ။ ။ “ဒါဖြင့်လည်း စာအုပ်စင်ကလေး ဘာလေး လုပ်တော့ လေ”

မိတ်ဆွေ ။ ။ “စာအုပ်တွေသာ ငှားလို့ရတာ စာအုပ်စင်က ငှားလို့ မရဘူး ခင်ဗျ”

တစ်စိတ် နှစ်ကိုယ်

သားဖွားခန်း တစ်ခုတွင် ဖြစ်၏။

လူစိမ်း ။ ။ “အယ် . . . ကလေးနှစ်ယောက်က ရွယ်တူ ကလေးတွေ။ ချစ်စရာလည်း တကယ် ကောင်း။ ပြီးတော့ . . . တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက်ကလည်း ချွတ်စွပ်မှ ချွတ်စွပ်။ တကယ်တူတယ်ဗျာ။ ဧကန္တ အမြွှာ အမြွှာကလေးတွေထင်တယ်”

ကာယကံရှင် ။ ။ “မဟုတ်ရပါဘူးဗျ။ အဲသည်ကလေးနှစ်ယောက်ရဲ့ ဖခင်ဟာ ကျွန်တော်ပါပဲ”

လူစိမ်း ။ ။ “အံ့ဩစရာပဲနော်။ အမြွှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ။ အမြွှာသာမဟုတ်တာ ကလေးနှစ်ယောက်က တော့ ခွဲမရအောင်ကို တူတယ်”

ကာယကံရှင် ။ ။ “တူဆို အဲဒီကလေးတစ်ယောက်စီရဲ့ အမေတွေ ဟာ ကျွန်တော့်မိန်းမတွေလေ။ ကျွန်တော့်မိန်းမ နှစ်ယောက်ဟာ အမြွှာညီအစ်မတွေဗျ”

www.burmeseclassic.com

အမြဲတမ်းကာလကျမှ

ကုမ္ပဏီတစ်ခု၌ လစ်လပ်သော နေရာတစ်နေရာအတွက် လူရွယ် တစ်ယောက် အလုပ်လာရောက်လျှောက်ထားလေ၏။

လူကြီး ။ ။ “စာတွေ့စစ်ဆေးတဲ့အပိုင်းရော၊ လူတွေ့စစ်ဆေးခဲ့တဲ့ အပိုင်းပါ မောင်ရင့်ကို သဘောကျတယ်။ သည်တော့ မောင်ရင့်ကို သုံးလတိတိ အစမ်းခန့်မယ်။ အစမ်းခန့် ကာလမှာ လစာအနေနဲ့ တစ်လကို နှစ်သောင်းပေးမယ်။ သုံးလပြည့်လို့ လေးလမြောက် အမြဲတမ်းခန့်ကာလမှာ တော့ လစာက တစ်လကို လေးသောင်း။ ကိုင်း . . ဟုတ်ပလား”

လူရွယ် ။ ။ “ဒါဆိုရင် ကျွန်တော် တစ်ခုလောက် တောင်းဆိုပါရစေ”

လူကြီး ။ ။ “ဆိုပါဗျာ . . ဆိုပါ”

လူရွယ် ။ ။ “ကျွန်တော် အမြဲတမ်းခန့်ကာလရောက်မှ အလုပ်ဝင်ပါရ စေခင်ဗျာ”

လူကြီး ။ ။ “အယ် . . ”

ကလေးအတွေး(၂)

ကျန်းမာကြံ့ခိုင်လိုသော ကလေးငယ်နှင့် ရေကူးကျွမ်း ကျင်လို သော ကလေးငယ်တစ်ဦးတို့ စကားပြောဆိုနေကြသည်။

ပ-ကလေး ။ ။ “ငါ့ရဲ့ခန္ဓာကိုယ် ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ဖို့အတွက် မေမေတို့က ငါ့ကို ဆေးခန်းခေါ် ဘွားတယ်။ ဆရာဝန်က ငါ့ကို အမဲသားစားရမယ်တဲ့။ အဲဒါကြောင့် အမေတို့က အမြဲတမ်း အမဲသား ဟင်းချက်ချက်ကျွေးတယ်။ ကိုင်း . . ကြည့်စမ်း။ အမဲသားရဲ့ အာနိသင်ကြောင့် ငါဟာ နွားပေါက်တစ်ကောင်လို ကျန်းမာကြံ့ခိုင်လာပြီ”

ဒု-ကလေး ။ ။ “ဟုတ်လိုက်လေကွာ။ ဒါဆို ငါလည်း ရေကူးကျွမ်းကျင် ဖောင် အမေတို့ကို နေ့တိုင်း ငါးဟင်းချက်ကျွေးပါလို့ ဒီတပြန်ရင် ပူဆာရမယ်ဟေ့”

စားမရခြင်း အကြောင်းရင်း

စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဖြစ်သည်။ လူတစ်ယောက် စားသောက်ဆိုင်တွင်းသို့ဝင်ကာ ခေါက်ဆွဲကြော်မှာ၏။ မကြာခင်မှာပင် ထိုလူ၏ စားပွဲပေါ်သို့ ခေါက်ဆွဲကြော် ပန်းကန်ရောက်လာသည်။

ထိုလူ ။ ။ “ဟေ့ . . မင်းတို့ခေါက်ဆွဲကြော် လုံးဝ စားလို့မရဘူးကွ” ထိုသို့ အော်ဟစ်ပြောလေသော် ကောင်တာတွင် ထိုင်ယော ဆိုင်ရှင်သည် ထိုသူအပါးသို့ ရောက်လာ၏။

ဆိုရှင် ။ ။ “ဘာဖြစ်လို့ စားမရတာလဲ ဆရာကြီး။ ကျွန်တော် တို့ဆိုင်က ခေါက်ဆွဲကြော်ဟာ တကယ့်ကို နာမည်ကြီး ပါတယ်။ အသားတွေဆိုလည်း ဘယ်တော့မှ မခိုဘူး။ တကယ့်ကို ပေါပေါလောလော ထည့်ပေးတာချည်းပါပဲ။ အပေါ့အငန်လို့လို့များ စားမရတာလား”

ထိုလူ ။ ။ “ဘယ်ကလာဗျာ။ ခေါက်ဆွဲကြော်စားဖို့ရာ ဇွန်းနဲ့ခက်ရင်း လာမပေးလို့ဗျ”

ဆိုရှင် ။ ။ “အယ် . . .”

အားလုံးစိတ်ချမ်းသာရမည်

ဖခင် ။ ။ “သမီးရေ . . မနေ့ညနေက သမီးရဲ့ကောင်လေး ဖေဖေဆီ ရောက်လာပြီ နားနဲ့မနာ ဖဝါနဲ့နာဖို့လာပြောတယ်။ ကောင်လေးကို အဖေ သဘောကျတာမို့ သဘောတူသဟေ့။ ကိုင်း . . သမီးရဲ့ ဆန္ဒကရော”

သမီး ။ ။ “သမီးလည်း သဘောကျတာမှန်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သမီးလေ မေမေနဲ့ မခွဲနိုင်ဘူး ဖေဖေ”

ဖခင် ။ ။ “မပူနဲ့။ အားလုံးစိတ်ချမ်းသာရအောင် ဖေဖေ စီစဉ်ထားပြီး သား။ သမီး . . သမီးကောင်လေးနောက် လိုက်တဲ့အခါ သမီးရဲ့ မေမေကိုပါ တစ်ပါတည်း ထည့်ပေးလိုက်မယ်”

သမီး ။ ။ “ရှင် . . .”

စိုးရိမ်လို့ပါ

ရှေးဟောင်းယဉ်ကျေးမှု ထွန်းကားရာ ပုဂံနယ်မြေတွင် ဖြစ်သည်။
မော်တော်ကားတစ်စီးသည် ရှေးဟောင်းစေတီအို တစ်ဆူနားသို့
အရောက်တွင် ရပ်လိုက်၏။ ပြီးနောက် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် မာတ်ပုံ
ဆရာတစ်ဦးတို့ ဆင်းလာလေ၏။

အမျိုးသမီး ။ ။ (စေတီအိုနံ့ဘေးရှိ ရှေးဟောင်းအုတ်ကျိုး ပုံကြီးကို
လက်ညှိုးညွှန်လျက်)
“ဟောသည် အုတ်ပုံရှေ့မှာ အမှတ်တရ ဓာတ်ပုံ
တစ်ပုံ ရိုက်ပေးပါ”

ဓာတ်ပုံဆရာ ။ ။ “ရပါတယ်။ ကိုင်း . . . နေရာယူလိုက်ပါ”

အမျိုးသမီး ။ ။ “ခဏနေဦး၊ ခဏနေဦး။ ငါတ်ပုံရိုက်တဲ့အခါ
မော်တော်ကားပုံ မပါစေနဲ့နော်”

ဓာတ်ပုံဆရာ ။ ။ “ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

အမျိုးသမီး ။ ။ “ကျွန်မအမျိုးသား အဲဒီဓာတ်ပုံတွေ သွားရင်
အဲသည်အုတ်ပုံကြီးဟာ ကျွန်မမောင်းတဲ့ကားနဲ့
ဝင်တိုက်သွားတာလို့ ထင်မှာစိုး လို့ပါ”

မကြောက်တဲ့ပုဂ္ဂိုလ်

ငွေကြေးဥစ္စာကြွယ်ဝသော သူတေသီတစ်ဦးသည် မိန်းမ
မကြောက်သော ယောက်ျားကို ရှာဖွေသူတေသီသနပြုရန်အတွက် အဖိုးတန်
မြင်းတစ်ကောင်ကိုဆွဲလျက် အနယ်နယ်အရပ်ရပ်သို့ လှည့်လည်ခဲ့လေ၏။

ရောက်လေရာ နေရာတိုင်း၌ မိန်းမကိုကြောက်ရသော
ယောက်ျားတွေချည်းသာ ကြုံရဆုံရသဖြင့် စိတ်ပျက်သလိုလိုပင် ဖြစ်လာ
ခဲ့လေ၏။ သို့သော်လည်း မထင်မှတ်သော အရပ်ဒေသတစ်ခုသို့
အရောက်၌ ‘မိန်းမကို လုံးဝမကြောက်’ဟု အာမခံသူတစ်ယောက်နှင့်
တွေ့ဆုံလိုက်ရပြီး သဘောကျသွားသဖြင့် ၎င်းဆွဲလာသောမြင်းအား
မိန်းမမကြောက်သောပုဂ္ဂိုလ်ကို လက်ဆောင်အဖြစ် ပေးအပ်လိုက်လေ
သည်။ ထို့နောက် မိမိငှာရပ်သို့ ပြန်လည်ထွက်ခွာလာခဲ့လေ၏။

ထိုသို့ထွက်ခွာပြီး မကြာခင်မှာပင် အနောက်ဘက်ဆီမှ
မြင်းခွာသံ တဖြောင်းဖြောင်းကြားလိုက်ရလေရာ လှည့်ကြည့်သောအခါ၌
၎င်းပေးလိုက်သော မြင်းကိုစီးလာသည့် မိန်းမမကြောက်သော ပုဂ္ဂိုလ်
ဖြင့်နေလေ၏

သူတေသီ ။ ။ “မောကြီးပန်းကြီးနဲ့ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲဗျာ”

ပုဂ္ဂိုလ် ။ ။ “ဟို . . . ဟို . . . အိမ်က မိန်းမက မြင်းကို မလိုချင်ဘူး။
ပိုက်ဆံသာတောင်းယူလာခဲ့အို့လို့ အမိလိုက်လာ
ခဲ့တာပါ။ ကိုင်း . . . လုပ်ပါဗျာ”

သူတေသီ ။ ။ “ငါနော် . . .”

www.burmeseclassic.com

သမက်နှင့် ယောက္ခမ

ကိုက်တတ်သည့်ခွေးများ မွေးထားသည့် အိမ်တစ်အိမ်သို့ လူစိမ်း တစ်ဦးသည် ကျွတ်ကျွတ်အိတ်အနက်တစ်လုံးဆွဲ၍ ရောက်လာခဲ့လေ၏။

အိမ်ရှင် ။ ။ “ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ နောင်ကြီး”

လူစိမ်း ။ ။ “သည်မနက်တုန်းက သည်အိမ်ရှေ့ကဖြတ်ပြီး လင်း လျှောက်သွားတဲ့ ကျုပ်ယောက္ခမကြီးကို သည်အိမ်က ခွေးက ကိုက်လွတ်လိုက်တယ်ဆိုလို့”

အိမ်ရှင် ။ ။ (ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားကာ) “ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ။ ဟုတ်ပါတယ်။ ခြံထဲ လှောင်ထားရာကနေ ရုတ်တရက် လွတ်သွားလို့ပါ။ တောင်းပန်ပါတယ်။ အနာပျောက်ကင်းတဲ့ အထိ ဆေးဝါးကုသဖို့ တာဝန်ယူပါဇာယ်”

လူစိမ်း ။ ။ “ဘာမှ လုပ်စရာမလိုပါဘူး။ ကျုပ် အဲသည်ခွေးကို တွေ့ချင်တယ်”

အိမ်ရှင် ။ ။ “တောင်းပန်ပါတယ် နောင်ကြီးရယ်။ ကျုပ်ရဲ့ ခွေးကို ဘာမှ မလုပ်ပါနဲ့”

လူစိမ်း ။ ။ “ဘာမှ မလုပ်ပါဘူးဗျာ။ အဲသည်ခွေးစားဖို့ရာ အမဲခိုးတွေ ဝယ်လာလို့ပါ”

သေချာတဲ့ အမခံ

အာမခံကုမ္ပဏီတစ်ခုမှ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦး ရောက်လာ၏။

၎င်းတို့၏ ကုမ္ပဏီမှ ဖွင့်လှစ်ထားသော အာမခံကိစ္စရပ်များအား ရှင်းလင်းပြောဆို၍ အာမခံထားဖို့အရေး စည်းရုံးပြောဆိုရာ တစ်ဖက် လူ့ခမြာ စိတ်ပါဝင်စားရှိလာ၏။

အာမခံ ။ ။ “သည်တော့ကာ . . . ခင်ဗျားအနေနဲ့ ‘အသက် အာမခံ’ ထားဖို့ သဘောတူပြီ ဆိုပါတော့”

လူ ။ ။ “အသက်အာမခံတော့ မထားချင်ပါဘူးဗျာ။ ‘မီး အာမခံ’ပဲ ထားတော့မယ် ဆုံးဖြတ်တယ်”

အာမခံ ။ ။ “ဘာဖြစ်လို့လဲဗျ”

လူ ။ ။ “ဘာဖြစ်လို့မှာတဲ့လဲ။ ကျုပ်မိန်းမက မီးဖိုချောင် ဝင်တိုင်း ခဏခဏ မီးပေါ်ဆူမှု ဖြစ်တတ်လွန်းလို့ပါ”

www.burmeseclassic.com

မြေးငယ် ပညာရှိ

မြေးအဘိုးနှစ်ယောက် ဧည့်ခန်းတွင်ထိုင်လျက် လက်ဖက်ရည် သောက်နေကြသည်။

မြေး ။ ။ “မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား အဘိုး။ ညက အိပ်လို့မပျော်ရဲ့လား”

အဘိုး ။ ။ “အိပ်မက် မကောင်းလို့ အိပ်မပျော်ပါဘူး မြေးရယ်”

မြေး ။ ။ “အိပ်မက်က ဘာတွေမက်လို့ မကောင်းတာလဲ အဘိုး”

အဘိုး ။ ။ “မကောင်းဆို အဘိုးရဲ့ခြေထောက် ပုလင်းကွဲတယ်လို့ အိပ်မက် မက်တာကွယ်”

မြေး ။ ။ “ဟာ . . . ဘာမှ စိတ်မကောင်းမဖြစ်နဲ့တော့။ သည်ကနေ့ကစပြီး အိပ်ရာဝင်တော့မယ်ဆိုရင် . . .”

အဘိုး ။ ။ “ဟုတ်ပြီဗျား . . . ကဲ . . . ပြောပါဦး”

မြေး ။ ။ “ဖိနပ်စီးပြီး အိပ်ရာဝင်ပေရော့ . . . ဟုတ်ပလား”

တကယ်တော်တဲ့ အိမ်ဖော်

အိမ်ရှင် ။ ။ “အိမ်ဖော် . . . ကျားသားမိုးကြီး။ ခါတိုင်း နေထွက်မှ အိပ်ရာကထဲတဲ့ ညည်း။ ခုကျတော့ လည်း အိပ်ရာက အစောကြီး ထလိုပါလား”

အိမ်ဖော် ။ ။ “နောက်လည်း အစောကြီး ထတော့မှာပါ အန်တီ”

အိမ်ရှင် ။ ။ “အယ် . . . တယ်ဟုတ်ပါလား။ ဘယ်လိုများ စိတ်ဓာတ် တွေ ပြောင်းလဲသွားရတာပါလိမ့်”

အိမ်ဖော် ။ ။ “ဪ . . . အန်တီ မသိသေးဘဲကိုး။ သည်ကနေ့ သတင်း စာလာပို့တဲ့သူက ခါတိုင်း ဦးလေးကြီးမဟုတ်ဘူး။ သူ့သား . . . ကျွန်မနဲ့ သက်တူရွယ်တူလေ”

အိမ်ရှင် ။ ။ “ငါ . . . နော်”

ဘိလပ်မြေရဲ့ ဘုရင်

သားဖြစ်သူအား ထူးချွန်ထက်မြက်စေလိုသော ဖခင်သည် အမြဲ တစေ ပညာပေးသည့်အလုပ်ကို လုပ်လေ့ရှိ၏။ တစ်နေ့ တိုက်ဆောက် ရန်အတွက် ဘိလပ်မြေ၊ သဲ၊ ထုံးတို့နှင့် မဆလာ ဖျော်လျက်ရှိသော နေရာသို့အရောက် . . .

ဖခင် ။ ။ “သားရေ . . . အဖေတို့ ရန်ကုန်မှာ အခြေချနေတာ မှန်ပေမဲ့ တကယ်တော့ အဖေတို့ဇာတိက ရန်ကုန် မဟုတ်ဘူး။ ကြံခင်းဇာတိကွယ်။ ကြံခင်းဇာတိ”

သား ။ ။ “ကြံခင်းဆိုတာ ဘယ်ကလဲ ဖေဖေ”

ဖခင် ။ ။ (ပညာဗဟုသုတပေးရန် အကွက်ဆိုက်လာသည့် အတွက်) “သား . . . ဟိုမှာကြည့်စမ်း။ တွေ့တယ် မဟုတ်လား။ ဘိလပ်မြေအိတ်တွေ”

သား ။ ။ “တွေ့တယ် ဖေဖေ”

ဖခင် ။ ။ “အေး . . . အဲဒီ ဘိလပ်မြေတွေ ဘယ်ကထွက်တယ် ထင် သလဲ”

သား ။ ။ “အိမ်ဆောက်ပစ္စည်းဆိုင်က ထွက်တာပေါ့ ဖေဖေရဲ့”

အံ့ဩ ကုန်နိုင်ဘွယ်

ကျန်းမာရေးသုတေသန အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့သည် တောတန်း ကလေး တစ်ခုကို ဖြတ်သန်းသွားလာရင်း တောင်ယာတဲကလေး တစ်ခုအရောက် ခေတ္တဝင်ရောက် နားခိုကြလေသည်။ တဲပိုင်ရှင်အဘိုးအိုကား နီးဖြာ လျက်ရှိ၏။

အဖွဲ့ ။ ။ “အဘိုး . . . အသက် ဘယ်လောက်ရှိပြီလဲဟင်”

အဘိုး ။ ။ (နီးဖြာနေရာမှ) “အင်း . . . (၈၀)ကျော်သွားပြီကွယ်”

အဖွဲ့ ။ ။ “ဟာ . . . အသက်(၈၀)ကျော်သာ ဆိုတယ်။ တကယ်ကို နုနယ်ပျိုမျစ်တုန်းပါပဲလား။ သည်အရွယ်အထိ နုပျို လန်းဆန်းနေတာ ဘာတွေများ မှီဝဲလို့လဲဟင်”

အဘိုး ။ ။ “တစ်နေ့ကို ပျားရည်နှစ်ဇွန်းသောက်တယ်။ မြင်းခွာရွက်ကို အမြဲစားတယ်”

အဖွဲ့ ။ ။ “ဪ . . . ဒါကြောင့် အသက်ရှည်တာကိုး။ ဒါထက် အဘိုးရဲ့အဖေကကော ဘယ်အရွယ်မှာ ဆုံးတာလဲဟင်။ အဘိုးလိပ် အသက်ရှည်ခဲ့မယ်ထင်တယ်”

အဘိုး ။ ။ “ဟာ . . . ဘယ်ကလာ ငါ့အဖေက ဆုံးရမှာတဲ့လဲ။ အသက်ရှင်လျက် ကျန်းကျန်းမာမာကြီးပါကွယ်”

အဖွဲ့ ။ ။ “အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ။ ဒါဖြင့် အဘိုးရဲ့ အဖေကို တွေ့ပါရစေနော်”

အဘိုး ။ ။ “တွေ့ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုမရှိဘူး။ ညနေမှ ပြန်ရောက် မှာ။ အဖေက သူ့အဘိုးရှိတဲ့ရွာကို ဆန်တစ်တင်း သွားပို့ နေတယ်”

www.burmeseclassic.com

အိမ်ငှားဆိုတာ ဒါပဲကွယ်

တစ်ညသိပ် မိုးဦးလေဦးဖြစ်သဖြင့် မိုးသက်လေပြင်းများ တဝှေ့ဝှေ့ တဝေါဝေါ တိုက်ခတ်လေ၏။ မိုးသက်လေပြင်းများကြောင့် သစ်ပင်အချို့ ကျိုးပြတ်ကြကုန်၏။ အမြစ်ကျွတ်ထွက်ကာ လဲကျကြကုန်၏။ ထိုအချိန်၌ လေပြင်းဒဏ်ခံနေကြရသော လင်မယားနှစ်ဦးသည် လုံးချင်းအိမ်ကလေး၌ စကားပြောဆိုနေကြ၏။

မိန်းမ ။ ။ “ကိုင်း . . . ယောက်ျားရေ။ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ။ ကျွန်မတော့ ကြောက်လာပြီ။ ဟော . . . ဟော သိမ့်ခနဲ၊ သိမ့်ခနဲနဲ့။ သည်ပုံအတိုင်းဆိုရင် ကျွန်မတို့အိမ်ကလေး ပြိုကျသွားမှာ သေချာတယ်”
ယောက်ျား ။ ။ “ပြိုကျလည်း ဘာပူစရာလိုမှာလဲကွာ။ ဘို့က ဒီအိမ်ကို ငှားပြီးနေကြတဲ့ အိမ်ငှားတွေပဲ ဥစ္စာ”

ဘယ် . . . မူးလို့လဲ

မရချိန်လွန်လာပြီဖြစ်သော အရက်သမားနှစ်ဦးအား ဆိုင်ရှင်က ဆိုင်ပိတ်ပြီဖြစ်ကြောင်းပြောဆို၍ နှင်လွှတ်လိုက်လေ၏။

ပ-လူ ။ ။ “လူတွေများ တော်တော်ခက်သကွာ။ တို့တတွေ မမူးသေးဘဲနဲ့ မူးတယ် ထင်နေကြတယ်”
ဒု-လူ ။ ။ “ဟုတ်တယ်ကွာ။ မင်းလည်း မမူးသေးသလို၊ ငါလည်း မမူးသေးပါဘူး”
ပ-လူ ။ ။ “ဟေ့တောင် . . . သေသေချာချာ ဂရုထားပြီး ကြည့်စမ်း။ ငါတို့ ခြေထောက်နဲ့တက်နေတဲ့ လှေကားဟာ အတော်ကြီးကို ကျတယ်”
ဒု-လူ ။ ။ “ဟာ . . . မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ။ ပြိုလဲကျနေတဲ့ ခြံစည်းရိုးတိုင် အကျကြီးတွေအပေါ် လျှောက်နေကြတာကွ”
(မှတ်ချက် ။ ။ ၎င်း အမူးသမားနှစ်ယောက် လျှောက်နေကြသည်မှာ မီးရထားလမ်းရှိ လေီဖားတုံးများပေါ်တွင်ဖြစ်၏။)

www.burmeseclassic.com

အချစ်စစ် အချစ်မှန် ဆိုတာရယ်

ပန်းခြံတစ်ခုအတွင်းရှိ အုတ်ခုံတန်းလျားပေါ်တွင် ဖြစ်၏။ ကဗျာ ဆရာကလေးတစ်ဦးနှင့် မိန်းကလေးတစ်ဦးတို့ စကား ပြောဆိုနေကြ သည်။

ကဗျာဆရာ ။ “ဒီမှာ . . မွှေး မွှေးကို ချစ်တဲ့အချစ်က ဘယ်တော့မှ ပျက်ပြယ်ရွှေ့လျားသွားမယ့် အချစ်မဟုတ်ပါဘူး။ ကျောက်ဆိုင်ကျောက်သားလို ခိုင်မြဲတဲ့အချစ်ပါမွှေး။ ကိုယ်ဟာ ကဗျာဆရာတစ်ယောက်ပါ။ အညကြလို့ လည်း ဆိုနိုင် ပေသပေါ့။ ကိုယ့် မိတ်ဆွေ မောင်တည်တဲ့လို ကားထည်လဲ စီးနိုင်အောင်လည်း မွှေးကို မထားနိုင်ပါဘူး။ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း တင်သိုက် ထွန်းလိုလည်း တိုက်နဲ့မထားနိုင်ပါဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ့်ရင်ထဲက ပေါက်ဖွားလာတဲ့ ကဗျာစာမူခတွေနဲ့ မွှေးကို အဆင်ပြေအောင် ထားပါမယ်ကွယ်”

မိန်းကလေး ။ “ဪ . . ကိုယ်ရယ်။ မွှေးကို သည်လောက်တောင် ချစ်သတဲ့လား။ မွှေးကလည်း ကိုယ့်အပေါ် ချစ်လျက် ပါပဲ ကိုယ်ရယ်။ ဒါထက် ကြံတုန်းဆုံခိုက် ကိုယ့်မိတ်ဆွေ မောင်တည်တဲ့နဲ့ ကိုယ့်သူငယ်ချင်း တင်သိုက်ထွန်း တို့ရဲ့ လိပ်စာကိုလည်း မွှေးကို ပေးထားဦးလေ”

ထင်သလောက် မဟန်ပါ

ဦးခ ။ “ဦးဘတို့များ သားသမီးကံ သိပ်ကောင်းတာပဲနော်။ သမီး ဖြစ်တဲ့သူက အထူးကုဆရာဝန်ကြီး၊ သားဖြစ်တဲ့သူက ဗဟို တရားရုံးရှေ့နေကြီး။ ဟန်ကျလိုက်လေ”

ဦးဘ ။ “ဦးခ ထင်သလောက်လည်း မဟန်လှပါဘူးဗျာ”

ဦးခ ။ “ဘုကြောင့် မဟန်ရတာတုံးဗျ”

ဦးဘ ။ “ဟိုတစ်လောက သူတို့အမေ ဈေးဝယ်ထွက်ရာက အပြန် ကားအက်ဆီးဒင့် ဖြစ်တယ်လေ။ အဲသည်တော့ သမီးဖြစ်တဲ့ ဆရာဝန်က ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေ ပျောက်ကင်းဖို့ ကြိုးစား တယ်။ အဲ . . သားရှေ့နေက ဒဏ်ရာဒဏ်ချက်တွေကို ကြီးကျယ်အောင်လုပ်ပြီး လျော်ကြေးရဖို့ ကြိုးစားနေတယ်။ ကြားက စိတ်ညစ်ရတာ သူတို့အမေနဲ့ကျုပ်ပေါ့ဗျာ”

www.burmeseclassic.com

သေချာတဲ့ကုထုံး

ခင်ပွန်းသည် အိမ်ပြန်နောက်ကျလေတိုင်း သဝန်တိုတတ်သော မိန်းမသည် အမြဲလို မြည်တွန်တောက်တီးလေ့ရှိ၏။ သည့်အတွက် ခင်ပွန်းသည်လည်း မိန်းမ၏ မြည်တွန်တောက်တီးမှု မခံရလေအောင် အိမ်သို့ စောစောပြန်ခဲ့လေ၏။ ထိုရော အခါဝယ် မိန်းမခံမြာ အသံဝင် ရောဂါရပြီး အသံလုံးဝ မထွက်တော့ပေ။ ထိုအခါ ခင်ပွန်းသည်လည်း မိန်းမအား ဆေးခန်း တစ်ခုသို့ ခေါ်၍သွားလေ၏။

ခင်ပွန်း ။ ။ (ဖြစ်စဉ်များအား ပြောပြပြီး)
“ကျွန်တော့်မိန်းမ အသံဝင်သွားတာ အသံပြန်ထွက် လာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ ဒေါက်တာ”
ဒေါက်တာ ။ ။ “မခက်ပါဘူးဗျာ။ နောက်ရက်ကစပြီး အိမ်ကို စောစော မပြန်နဲ့တော့။ ပိုး . . ခါတိုင်းလို နောက်ကျ ပြီးတော့မှသာပြန်။ ခင်ဗျား မိန်းမ အသံပြန်ထွက် လာပါလိမ့်မယ်”

သြော် . . . ယောက္ခမ၊ ယောက္ခမ

ပ-လူ ။ ။ “ယောက္ခမတွေများ တော်တော်ကို အပြောင်းအလဲ ဖြစ်တာပဲနော်”

ဒု-လူ ။ ။ “ဟ . . ဘာတွေများ အပြောင်းအလဲ ဖြစ်တာလဲ။ ငါက မိန်းမမရသေးတဲ့သူ။ ဒီတော့ မကြာခင်က အိမ်ထောင်ကျခဲ့တဲ့ မင်းဆီက ဗဟုသုတလေးများ ကြားချင်သကွာ။ ပြောပါဦး”

ပ-လူ ။ ။ “ငါ . . မိန်းမမရခင်က ငါ့ယောက္ခမလောင်း အဘိုးကြီးနဲ့ အဘွားကြီးဟာ ငါ့အပေါ် တစ်စက်ကလေးမှ အကောင်း ထင်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့သမီးကို ခိုးပြေးပြီးမှ အကောင်း ထင်လာတာ။ အကောင်းတဲ့စကားတွေ မိုးမွန်လာအောင် ပြောဆို ခိုးမွမ်းလာတာ”

ဒု-လူ ။ ။ “အလဲ့ . . တယ်ဟုတ်ပါလား။ ဘယ်လိုမျိုး ပြောလဲလဲသွားတာ ပါလိမ့်”

ပ-လူ ။ ။ “သူတို့နှစ်ယောက်ကို အိမ်ဦးခန်းမှာ တင်ကျွေးထား လို့လေ”

www.burmeseclassic.com

ဒုက္ခပေးတဲ့ အလီ

နိုင်ငံခြားသား မျက်နှာဖြူတစ်ဦးသည် မြန်မာပြည်၌ အနေကြာလာသည်နှင့်အမျှ မြန်မာမှုစရိုက်လက္ခဏာများကို လေ့လာ၏။ မြန်မာစာကို ခရေစေ့တွင်းကျ သင်ကြား၏။ မြန်မာစာပေကျမ်းဂန်များကို မွေနှောက်လေ့လာဖတ်ရှု၏။

တစ်နေ့သ၌ ပွဲလမ်းသဘင်တစ်ခု၌ မြန်မာစာပါမောက္ခတစ်ဦးနှင့် ဆုံကြ၏။ ထိုအခါ နိုင်ငံခြားသားသည် သူမြန်မာစာ မည်မျှကျွမ်းကျင် တတ်မြောက်ကြောင်း ဂုဏ်ယူဝံ့ကြားစွာ ကြားပါလေ၏။

နိုင်ငံခြားသား ။ ။ “ဇာတ်တော်ကြီး ဆယ်ဘွဲ့အပြင် ငါးရာငါးဆယ် ဇာတ်ဝတ္ထုတွေတောင်မှ ဖတ်ခဲ့ပြီးပါပြီ”

ပါမောက္ခ ။ ။ “တယ်ဟုတ်ပါလား။ ဒါထက် မိတ်ဆွေက ဘယ် ဇာတ်ကို အနှစ်သက်ဆုံးဖြစ်ပါသလဲ”

နိုင်ငံခြားသား ။ ။ “ပင်လယ်ပြင်မှာ ရေကူးတဲ့ဇာတ်။
(မဟာဇနက္ခဏာဇာတ်ကို ဆိုလိုခြင်းဖြစ်၏)

ပါမောက္ခ ။ ။ “ဒါထက် အမြောက်အလီပေါင်းရော ရသလား”

နိုင်ငံခြားသား ။ ။ “အလီ . . . အလီ . . . ဘာလဲ . . . အလီ။ ဟင့်အင်း . . . မသိဘူး . . . မသိဘူး”

(ကြားဝါချင်သော နိုင်ငံခြားသားသည် သူမကြားဖူးသော ‘အလီ’ကြောင့် လက်မြောက်အရှုံးပေးသွားရလေသတည်း။)

ဘယ်ဟာမှ မသက်သာ

မောင်မွေး ။ ။ “ဟ . . . မောင်ခွေးရ။ ခေါင်းမှာ ဆံပင်တွေ ပြောင်တလင်းခါပြီး ခေါင်းတုံးကြီး ဖြစ်လို့ပါ လား။ ဘယ်လိုမျိုး ဖြစ်ရတာပါလိမ့်”

မောင်ခွေး ။ ။ “ဆရာမကြောင့်ပေါ့ကွာ။ ငါ မာမရတိုင်း ဆရာမက ငါ့ရဲ့ဆံပင်ကို ဆွဲဆွဲဆောင့်လွန်းလို့ ဆံပင်ဆွဲဆောင့် နိုင်အောင် လက်စပြုတ် ခေါင်းတုံးတုံးပစ်လိုက်တာ”

မောင်မွေး ။ ။ “ပိုင်သကွာ . . . ။ အံ့သည်လို့ ခေါင်းတုံးတုံး ပစ်လိုက်တော့။ ဆံပင်ဆွဲဆောင့်ခံရတဲ့ဒဏ်က လွတ်ပြီး သက်သာ သွားမှာပေါ့”

မောင်ခွေး ။ ။ “မသက်သာပါဘူးကွာ”

မောင်မွေး ။ ။ “ဟ . . . ဘာဖြစ်လို့တုံး”

မောင်ခွေး ။ ။ “ခုမှ ငါ့ခေါင်းတုံးဟာ တဖျတ်ဖျတ် အရိုက်ခံရ၊ အခေါက်ခံရတော့တာပဲ”

www.burmeseclassic.com

ခဏ ကလေးနော်

လုပ်ငန်းခွင်မှ လင်တော်မောင်သည် မောမောဖြင့် အိမ်သို့ ပြန်ရောက်လာသည်။

လင် ။ ။ “ဆာလိုက်တာကွာ။ ဘာတွေများ ချက်ထားသလဲ ဟေ့”

မိန်းမ ။ ။ “အင်း . . အဲ”

လင် ။ ။ “ဟေ့ . . ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ။ ဘာမှ ချက်ထားတာ မရှိဘူးဆိုရင် ခုပဲ ဆိုင်မှာ သွားစားတော့မယ်”

မိန်းမ ။ ။ “ခဏနေပါဦးရှင်။ သုံးမိနစ်လောက်စောင့်ပါဦး”

လင် ။ ။ “ဟေ့ . . ထမင်းစားရဖို့ သုံးမိနစ်လောက်ပဲ စောင့်ရမယ်၊ ဟုတ်လား”

မိန်းမ ။ ။ “ဟုတ်ပါဘူးရှင်။ ဘာမျှ မချက်ရသေးတာမို့ ကျွန်မပါ ရှင်နဲ့ဆိုင်ကို လိုက်စားမလို့။ အဲသည်အတွက် အဝတ်လဲ ဖို့ရာ ခဏစောင့်ခိုင်းတာ”

လင် ။ ။ “တယ်လေ . . ငါ”

တိကျချင်၍ မေးသည်

အမြဲတစေ စာမေးရမှ ဘဝင်ကျသော သင်္ချာဆရာသည် စာသင်ခန်း တစ်ခန်းသို့ ဝင်လိုက်၏။ ပြီးတော့ ဝါသနာအတိုင်း အတန်းသား တစ်ဦးချင်းအား စာမေးလေသည်။ သို့နှင့် မောင်ကြွက်နီ၏အလှည့်သို့ ရောက်လာသည်။

ဆရာ ။ ။ “ဖက်ဆစ်ဂျပ်နီကို တော်လှန်ခဲ့တာ ဘယ်တုန်းကလဲ”

ကြွက်နီ ။ ။ “၁၉၄၅ခုနှစ်ကပါဆရာ။ ပြီးတော့ မတ်လ(၂၇) ရက်”

ဆရာ ။ ။ “ဟုတ်သကွာ။ ဆရာက အဲသည်လိုမျိုး တိတိကျကျ ဖြေတတ်တာမျိုးမှ သဘောကျတာ။ ကိုင်း . . ထိုင် တော့”

(ထို့နောက် မောင်ကြွက်နီနဲ့ဘေးရှိ မောင်ကျွဲသိုးအား ထခိုင်း လိုက်၏။)

ဆရာ ။ ။ “ကိုင်း . . မောင်ကျွဲသိုးရေ။ ဖက်ဆစ်ကို တော်လှန်ခဲ့တဲ့ ကာလမှာ မွေးတဲ့သူတစ်ယောက်ဟာ ခုဆိုရင် အသက် ဘယ်လောက်ရှိလိမ့်မလဲ”

ကျွဲသိုး ။ ။ (ခေတ္တမျှ စဉ်းစားလိုက်ရင်း) “ကျွန်တော် မရှင်းလို့ ဆရာ့ကို မေးပါရဇေ”

ဆရာ ။ ။ “မေးပါကွာ . . မေးပါ”

ကျွဲသိုး ။ ။ “အဲသည် မွေးလာတဲ့သူဟာ ယောက်ျားလေးလား၊ မိန်းကလေးလားဆရာ။ ပြီးတော့ အမြှာလေးကော ဖြစ်နေ မလား”

www.burmeseclassic.com

ပထမဆုံးတွေ

နားမလည်ပေလိုဘဲ

ခွဲစိတ်ကုသခန်းသို့ တစ်ခါဖူးမျှ ခွဲစိတ်မခံရဖူးသေးသော လူနာတစ်ဦး ရောက်ရှိလာ၏။ ထိုလူနာမှာ အလွန်အမင်း စိတ်ပူပန် နေပုံရလေသည်။

လူနာ ။ ။ “ဒေါက်တာရယ်... ဒေါက်တာ့ကို ကျွန်တော့် အသက် အပ်ပါတယ်။ ဒေါက်တာရဲ့ ပညာကိုလည်း လေးစားပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို ခွဲစိတ်တဲ့အခါ ဂရုစိုက်ပါနော်။ ကျွန်တော်က ခွဲစိတ်တာမြင်ရင် သိပ် ကြောက်တတ်တာ”

ဒေါက်တာ ။ ။ “ဂရုစိုက်ပြီး ခွဲစိတ်ပေးမှာပါ။ စိတ်သာချ။ ဘာမှ မကြောက်နဲ့။ မေ့ဆေးပေးပြီးခွဲမှာဆိုတော့ ဘာမှ သတိရမှာ မဟုတ်ဘူး”

လူနာ ။ ။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ဒေါက်တာ။ ကျွန်တော့် ဘဝမှာ ခုအကြိမ်ဟာ ပထမဦးဆုံး ခွဲစိတ်ခံရမှာပါ”

ဒေါက်တာ ။ ။ “ဟာ... တိုက်ဆိုင်လိုက်လေဗျာ။ ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘဝမှာ လည်း ခွဲစိတ်ရမှာ ဒါ ပထမဦးပါပဲ”

(ထို့ခဏ မေ့ဆေးမပေးရပါဘဲနှင့် လူနာ မေ့မောသွား သေတော့ ၏။)

ဖခင် ။ ။ “အိမ်က သားတော်မောင်ကြောင့် သိပ်စိတ်ညစ်တယ် ဗျာ”

မိတ်ဆွေ ။ ။ “ခင်ဗျားသား... မောင်သိုက်က ကျုပ်မြင်သလောက် မဆိုးရှာပါဘူး။ ခု... ဘာဖြစ်နေလို့လဲ”

ဖခင် ။ ။ “ဘာဖြစ်ရမှာတဲ့လဲဗျာ။ ဒီကောင်က အရက် အကြောင်းလည်း နားလည်တဲ့ကောင် မဟုတ်ဘူး။ ပြီးတော့ အလောင်းအစားရဲ့ သဘာဝကိုလည်း မသိဘူး။ ဒါထက် မိန်းမကိစ္စဆို ပိုပြီးတော့တောင်မှ နားမလည်သေး”

မိတ်ဆွေ ။ ။ “ဟာ... ဒါဆို ခင်ဗျားသားက လိမ္မာတာပေါ့ဗျာ။ အသောက်အစား၊ လောင်းကစား၊ အပျော်အပါးတွေ နားမလည်ဘူးဆိုတော့”

ဖခင် ။ ။ “အဲသည် နားမလည်တာတွေ မှန်သမျှကို တစ်ခုမကျန် လိုက်လုပ်နေလို့ ကျုပ် စိတ်ညစ်နေတာဗျာ”

www.burmeseclassic.com

ဆင်တစ်ဘက် ကျွဲတစ်ဘက်

အလှူအိမ်တစ်အိမ်မှ ပြန်လာသော ယောက်ျားဖြစ်သူအား . . .

မိန်းမ ။ ။ “ဒီမှာ ကိုအုတ်။ ဒါက ဘယ်လိုဖြစ်ရတာ တဲ့လဲ။
ရှင် . . . အလှူအိမ်က စီးလာခဲ့တဲ့ ဖိနပ်ကို ကြည့်စမ်း
ပါဦး။ ဆင်တင်ဘက်၊ ကျွဲတစ်ဘက်နဲ့ မရှက်ဘူး
လား။”

ယောက်ျား ။ ။ “ဟာ . . . ဟုတ်ပါရဲ့။ ရှက်စရာကြီးကွာ”

မိန်းမ ။ ။ “ဒါဖြင့် ခုချက်ချင်း သွားပြန်လဲချေ”

ယောက်ျား ။ ။ “ပြန်လဲလည်း ဘာထူးမှာတဲ့လဲကွာ။ ကျန်ရစ်တဲ့
ဖိနပ်ကလည်း ဆင်တစ်ဘက်၊ ကျွဲတစ်ဘက်ပဲ ဖြစ်နေ
မယ့်ဥစ္စာ”

ကျေးဇူးဆပ်ခြင်း အကြောင်းရင်း

ဆေးကုခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ လူနာရှင်းသည့်အချိန်တွင် လူရွယ်
တစ်ယောက် ရောက်ရှိလာခဲ့သည်။

ဆရာဝန်ကြီး ။ ။ “ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲ မောင်ရင်”

လူရွယ် ။ ။ “ဆရာကြီးကို လာကန်တော့တာပါ။”

ဆရာဝန်ကြီး ။ ။ “နေပါဦး။ မောင်ရင်က ကိုယ်ရောဂါကုသ ပေးခဲ့
ဖူးတဲ့ လူနာလား။”

လူရွယ် ။ ။ “မဟုတ်ရပါဘူးခင်ဗျာ”

ဆရာဝန်ကြီး ။ ။ “ဒါဆို ကိုယ်နဲ့ မပတ်သက်ဘူးထင်တယ်”

လူရွယ် ။ ။ “ပတ်သက်ပါသော်ကောဗျာ။ ဆရာကြီး ကုသပေး
ခဲ့တဲ့ လူနာတစ်ယောက်ဆုံးသွားလို့ ကျွန်တော်
အမွေတွေရခဲ့လို့လာပြီး ကျေးဇူးဆပ် ကန်တော့
ရတာပါ။”

ဆရာဝန်ကြီး ။ ။ “ဘယ်သူများ ဆုံးသွားလို့ပါလိမ့်”

လူရွယ် ။ ။ “ကျွန်တော့် ယောက္ခမကြီးပါခင်ဗျာ”

ကလေးအတွေး(၃)

ဈေးမှ ပြန်လာသော မိခင်အား သားငယ်ကမေး၏။

သား ။ ။ “ဆွဲခြင်းထဲက အထုပ်ဟာ ဘာအထုပ်လဲ အမေ”

မိခင် ။ ။ “ကြွက်သတ်ဆေးထုပ်လေသားရဲ့။ အိမ်မှာ ကြွက်တွေ သောင်းကျန်းတာ နှိမ်နင်းမလို့”

သား ။ ။ “ဘယ်လို နှိမ်နင်းမှာလဲ အမေရဲ့”

မိခင် ။ ။ “အစာနဲ့ရောနယ်ပြီး ကျွေးမယ်လေ။ ဒါကို စားမိရင် ကြွက်တွေ သေရောပေါ့”

သား ။ ။ “ကြွက်နှိမ်နင်းတာပဲ အမေရယ်။ အစာနဲ့ရော ကျွေးဖို့ မလို ပါဘူး။ ဘာမှမကျွေးဘဲ အငတ်ထားလိုက်ရင် အစာရေ စာဩတ်ပြီး သေကုန်မှာပဲဥစ္စာ”

ယုံပါမေရယ်

ဆကာကြီးမြို့၌ ဖိုးတင်ယုနှင့် မပန်းလှိုင်ဆိုသော လင်မယား နှစ်ယောက်ရှိ၏။ ဖိုးတင်ယုမှာ ဘီယာကို အသေအလဲ ကြိုက်သူဖြစ်ရာ ညနေတိုင်း ရက်မပျက် စည်ဘီယာဆိုင်ရှိသော ဓနုဖြူသို့ကူး၍ နှင်းအူလီဘီယာဆိုင်သို့သွားကာ သောက်လေ့ ရှိ၏။ တစ်နေ့သ၌ . . . မပန်းလှိုင် ။ ။ “ဟဲ့ . . . မောင်တင်ယု၊ နင့်မလည်း ငါ့ထက် ဘီယာကို တော်တော်ချစ်ပုံရတယ်”

ဖိုးတင်ယု ။ ။ “မဟုတ်ပါဘူးကွာ။ မင်းကို ဘီယာထက် ပိုချစ်လို့ ယူခဲ့တာပေါ့”

မပန်းလှိုင် ။ ။ “မယုံပါဘူး”

ဖိုးတင်ယု ။ ။ “ယုံပါကွာ။ မင်း ယုံအောင် ဘယ်လိုသက်သေပြရ မလဲ . . . ပြော”

မပန်းလှိုင် ။ ။ “ကိုင်း . . . ဒါဆို မေးမယ်။ နင်နဲ့ငါ ခိုးပြေးတဲ့နေ့ဟာ ဘယ်တုန်းကလည်း အတိအကျ ပြောမှယုံမယ်”

ဖိုးတင်ယု ။ ။ “ဟားဟားဟား . . . ပါလေးများ။ အဲသည်နေ့က မြန်မာဘီယာကံစမ်းမဲ ဖွင့်တဲ့နေ့။ ငါ ငါးသောင်းဆူ ရတယ်လေ။ ကိုင်း . . . ယုံပြီလား”

နည်းလမ်းကောင်းလေး လိုချင်လို့

ရဲစခန်းတစ်ခုသို့ လူတစ်ယောက်ရောက်လာပြီး တာဝန်မှူးနှင့် တွေ့ဆုံ၏။

လူ ။ ။ “တာဝန်မှူးခင်ဗျား။ ညတုန်းက ကျွန်တော်တို့ အိမ်ကိုဟက်ပြီး မိုးတဲ့သူခိုး ပတ္တရောင် လှည့်ရင်း ဖမ်းမိကြတယ် ကြားတယ်”

တာဝန်မှူး ။ ။ “ဟုတ်ပါတယ်၊ အချုပ်ခန်းထဲမှာပါ”

လူ ။ ။ “အဲဒီသူခိုးနဲ့ တွေ့လို့ရရင် တွေ့ချင်ပါတယ်”

တာဝန်မှူး ။ ။ “တွေ့တာကတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဘာများ ပြောမလို့လဲ”

လူ ။ ။ “ဒီလိုပါ။ ကျွန်တော့်မိန်းမ အိပ်ရာက မနိုးအောင် အိမ်ပေါ် ဘယ်လိုနည်းနဲ့ တက်တယ်ဆိုတာ မေးကြည့် ချင်လို့ပါ”

တကယ့်ဆရာ

ကားတစ်စီးပေါ်တွင် ဖြစ်၏။ ယာဉ်မောင်းနှင့် ခရီးသည် နှစ်ဦး တည်းသာပါ၏။

ခရီးသည် ။ ။ “ကိုယ့်ဆရာ ကားမောင်းတာ အတော် ကလေးကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ရှိပေတာပဲ”

ယာဉ်မောင်း ။ ။ “ဆရာကောင်းတပည့် ပန်းကောင်းပန်တာပေါ့ဗျာ”

ခရီးသည် ။ ။ “ဒါထက် ယာဉ်မောင်းပညာကို ဘယ်ဆရာဆီ သင်ကာလဲ”

ယာဉ်မောင်း ။ ။ “ကျွန်တော့်ဆရာ နာမည်က သာဂေါင်ကြီးတဲ့ ‘အနော်မာ ယာဉ်မောင်းသင်တန်း’ကလေ”

ခရီးသည် ။ ။ “ဟုတ်ပြီဗျာ။ ကျွန်တော့်သားက ယာဉ်မောင်း သင်ချင်နေတာဗျ။ အတော်ပဲ။ ခင်ဗျားရဲ့ ဆရာနဲ့ ကျွန်တော့်သားကို ဆုံပေးနိုင်ပါ့မလား”

ယာဉ်မောင်း ။ ။ “ဝမ်းနည်းပါတယ်ဗျာ။ ကျွန်တော့်ဆရာ မရှိပါဘူး”

ခရီးသည် ။ ။ “ဟင် . . . ဘယ်တုန်းကဆုံးသွားတာလဲ”

ယာဉ်မောင်း ။ ။ “မဆုံးပါဘူးဗျာ။ ယာဉ်တိုက်မှုနဲ့ ထောင်ကျ နေလို့ပါ”

ချင်းချက်

သားဖွားနှင့် မီးယပ်အထူးကုဆရာဝန်ကြီးထံသို့ လူရွယ်တစ်ဦး
 ရောက်လာ၏။

လူရွယ် ။ ။ “နားနဲ့မနာ၊ ဖခါးနဲ့နာပါ ဆရာဝန်ကြီးရယ်။
 ကျွန်တော် တစ်ခုတိုင်ပင်ချင်လို့ပါ”

ဆရာဝန်ကြီး ။ ။ “ဟုတ်ပြီ . . ပြောပါ”

လူရွယ် ။ ။ “ကျွန်တော် လက်ထပ်တာ (၆)လကျော်လေးပဲ
 ရှိပါသေးတယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော့် မိန်းမဟာ
 တစ်မြန်နေ့က မီးဖွားပါတယ်။ ကျွန်တော်သိတာ
 ကတော့ မိန်းမတွေဟာ ကိုယ်ဝန်ကို ကိုးလ
 ခွယ်ပြီး ဆယ်လကျမှ မွေးသတဲ့။ ခု ကျွန်တော့်
 မိန်းမကျတော့ ဆန်းနေတယ်။ အဲဒါ ဘယ်လို
 ဖြစ်ရတာလဲ သိချင်လို့ တိုင်ပင်တာပါ”

ဆရာဝန်ကြီး ။ ။ “ဪ . . သည်ကိစ္စလား။ ဒါကတော့ မိန်းမ
 တော်တော်များများဟာ ပထမ ကလေးမွေး
 တော့မယ်ဆိုရင် အဲသလိုမျိုး လက်ထပ်ပြီး ကာလ
 အနည်းငယ်နဲ့ မီးဖွားတတ်ပါတယ်။ ချင်းချက်
 တစ်ခုလို့ သဘောပေါက်လိုက်ပါ။ နောက်ကလေး
 တွေကျရင် မောင်ရင်ပြောသလို ကိုးလလွယ်၊
 ဆယ်လဖွားပါလိမ့်မယ်။ မပူပါနဲ့ကွယ်”

တကယ်လိုက်မှက

ကုက္ကိုပင်ရိပ်အောက်ရှိ ကွပ်ပျစ်ပေါ်၌ လင်မယားနှစ်ယောက်
 စကားပြောဆိုနေကြ၏။ မယားဖြစ်သူမှာ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ဖြစ်သည်။

မယား ။ ။ “ရှင်နဲ့ကျွန်မ ဖူးစာဆိုပုံကလည်း အဆန်းသားနော်”

လင် ။ ။ “ဘာတွေများ ဆန်းတာလဲကွ”

မယား ။ ။ “ရှင်က အသားမည်းမည်း၊ အရပ်က လံ့ဘား၊ ကျွန်မက
 အသားဖြူဖြူ၊ ပြီးတော့ ပုပုလုံးလုံး။ ဟော . . ခု
 မကြာခင် ကျွန်မတို့ ကလေးရတော့မယ်။ သားဖြစ်
 မလား၊ သမီးဖြစ်မလား မသိဘူး”

လင် ။ ။ “တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်မှာပေါ့ကွာ”

မယား ။ ။ “အဲဒီမှာ ကျွန်မသိချင်တာက ရလာဘုံကလေးဟာ အဖေ
 ဘက်လိုက်မလား၊ အမေ့ဘက်လိုက်မလားဆိုတာ”

လင် ။ ။ “မသေမချင်းမှတ်ထား မိန်းမ။ ငါတို့ရလာတဲ့ ကလေးဟာ
 ယောက်ျားလေးဖြစ်မယ်။ အရွယ်လည်းရလာမယ်ဆိုရင်
 သူယူမယ့် မိန်းမနောက် လိုက်လိမ့်မယ်။ အဲ . .
 မိန်းကလေးဖြစ်မယ်၊ အရွယ်လည်းရလာမယ်ဆိုရင်တော့
 သူလင်နောက်သူ လိုက်လိမ့်မယ်။ ကိုင်း . . ရှင်းပလား”

မယား ။ ။ “အဲ . . တော့”

www.burmeseclassic.com

ကလေးအတွေး(၄)

စာမတတ်သော မိခင်သည် အတန်းကျောင်း စ၍ တက်နေပြီ ဖြစ်သော သားငယ်အား ကျောင်းပိတ်ရက်၌ အပါးသို့ခေါ်ကာ စကား ပြောလေ၏။

မိခင် ။ ။ “ဘယ်လိုလဲ သားငယ်။ ကျောင်းစာတွေ တော်တော် ရပြီလား”

သားငယ် ။ ။ “ရတာပေါ့ မေမေ”

မိခင် ။ ။ “ဒါဆို လုပ်စမ်းပါဦးကွယ်။ တစ်နဲ့တစ်ပေါင်းရင် ဘယ်လောက်ရလဲ”

သားငယ် ။ ။ “လေးပေါ့ မေမေ”

မိခင် ။ ။ “တစ်ထဲက တစ်နှုတ်ရင်ကော”

သားငယ် ။ ။ “လေးပဲပေါ့မေမေရဲ့”

မိခင် ။ ။ “တစ်နဲ့တစ်မြောက်ရင်ကောကွယ်”

သားငယ် ။ ။ “လေးပဲရတယ်”

မိခင် ။ ။ “ကိုင်း . . . တစ်နဲ့တစ် စားရင်ကော”

သားငယ် ။ ။ “လေးပါပဲ မေမေ”

မိခင် ။ ။ “တော်လိုက်တာကွယ်။ မေမေ့သားလို့ မပြောရဘူး။ ဒီတော့ သားကိုဂုဏ်ပြုတဲ့ အနေနဲ့ လေးကျပ် မေမေ ဆုချမယ်”

သားငယ် ။ ။ “ဒီလိုမှန်းသာဆိုရရင် ‘တစ်ဆယ်’ လို့ အဖြေပေးပါ တယ် မေမေရယ်”

တကယ်ကို ပြတ်ပြတ်သားသား

ဖိနပ်ရောင်းဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ လူတစ်ယောက် ဖိနပ်ဝယ်ရန် ဝင်လာ၏။ ဆိုင်ရှင်မှာ စကားပြော ပြတ်သူဖြစ်၏။

ဝယ်သူ ။ ။ (ဖိနပ်အမျိုးအစားများကို လိုက်လံကြည့်ရှုပြီး)

“ဟောဟို ဖိနပ်က တစ်ခုံကို ဘယ်လောက်လဲ”

ဆိုင်ရှင် ။ ။ “ဖိနပ်ဆိုရင် လုံလောက်ပါပြီ။ ဘာဖြစ်လို့ စကားအပို ကုန်အောင် တစ်ခုံလို့ ပြောရတာလဲ။ ထားပါတော့။ ကျုပ်ဆိုက်က တခြားဘယ်ဆိုင်နဲ့မှ မတူဘူး။ စကား နည်းနည်းနဲ့ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောတတ်တယ်။ ကိုင်း . . . အဲသည် ဖိနပ် က ၁၅၀၀/-”

ဝယ်သူ ။ ။ “ကြိုက်သွားပြီ။ ဒါပေမဲ့ ၁၀၀၀/ ထား”

ဆိုင်ရှင် ။ ။ “အိုကေ . . . ယူဗျား”

ကလေးအတွေး(၅)

ဆရာ ။ ။ “ဟေ့ကောင် . . မောင်ညွှန်။ ဘယ်လိုလဲကွ။ စာသင်တာ နှစ်ဝက်ပဲ ရောက်တော့မယ်။ ဂဏန်း သင်္ချာမှာ တစ်ကနေ တစ်ဆယ်အထိပဲ ရေတတ် သေးတယ်။ မင်းရဲ့ အနာဂတ်အတွက် ရင်လေး တယ်ကွာ။ သည်လိုသာဆို မင်းလူကြီးဖြစ်လာရင် ဘာအလုပ်လုပ်စားမလဲ”

မောင်ညွှန် ။ ။ “မပူပါနဲ့ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော့် အဖေလည်း ကျွန်တော့်လိုမျိုး တစ်ကနေ တစ်ဆယ်အထိပဲ ရေတတ်ပါတယ်။ ရှေ့ဆက် မတတ်ပါဘူး။ ဒီတော့ အဖေလုပ်တဲ့ အလုပ်ပဲ လုပ်စားမှာပေါ့”

ဆရာ ။ ။ “နေပါဦး။ မင်းအဖေက ဘာအလုပ်လုပ်တာလဲ”

မောင်ညွှန် ။ ။ “လက်ဝှေ့ပွဲမှာ ဒိုင်လူကြီးလုပ်ပါတယ် ဆရာ”

မရပ်မနား ဆက်၍သွား

ပ-လူ ။ ။ “ဟေ့လူ . . မနေ့က ပလက်မောင်းမှာ ခင်ဗျားရဲ့ လက်ပတ် နာရီကြိုးပြတ်ပြီး ပြုတ်ကျတာ ကားက ကြိတ် သွားတယ်ဆို”

ဒု-လူ ။ ။ “ဟုတ်သဗျာ။ ဒါပေမဲ့ ရပ်မသွားဘူးဗျာ”

ပ-လူ ။ ။ “ဒါဆို ခင်ဗျားနာရီက တကွဲအမျိုးကောင်းပဲ။ ကားနဲ့ကြိတ် သွားတာတောင်မှ စက်က သွားနေသေးတယ်ဆိုတော့ . . .”

ဒု-လူ ။ ။ “စက်ကသွားတာမဟုတ်ဘူးတို့။ တက်ကြိတ်တဲ့ ကားက မရပ်ဘဲ ဆက်မောင်းသွားတယ်လို့ပြောတာ”

မပျောက်ပျက်ရအောင်

ဖခင် ။ ။ “တန်ဖိုးအရှိဆုံး ပစ္စည်းတွေဆိုရင် သက်လွတ် စပယ် မထားရဘူးကွ။ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းရတယ်။ မသေမချင်းမှတ်ထား”

သား ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ပါဖေဖေ။ ဒါဆိုရင် လောကမှာ တန်ဖိုးအရှိဆုံး ကာ ဘာလဲဖေဖေ”

ဖခင် ။ ။ “တန်ဖိုးအရှိဆုံးဟာ ‘အချိန်’ ပေါ့ကွယ်”

သား ။ ။ “ဒါဆိုရင် အိမ်မှာရှိတဲ့ နာရီတွေအကုန်လုံးကို မီးခံသေတ္တာ ထဲထည့်ပြီး သိမ်းထားလိုက်တော့မယ်နော် ဖေဖေ”

ဖခင် ။ ။ “တယ်လေ . . . ဝါ”

www.burmeseclassic.com

ဘယ်ရဟာတဲလဲ

- မောင်ခဲ ။ ။ “ဟေ့ . . မောင်လှ။ မင်းအိမ်က နို့စားနွားမကြီး ညက သူ့ခိုး ခိုးသွားလို့ဆို”
- မောင်လှ ။ ။ “ဟုတ်တယ်ကွ”
- မောင်ခဲ ။ ။ “နွဲမြောစရာကြီးကွာ။ သူ့ခိုးကတော့ ပွဲသွားပြီပေါ့”
- မောင်လှ ။ ။ “ဘယ်ကလာ ပွဲရမှာလဲကွာ။ အဲဒီသူ့ခိုးတော့ ခံသွားရပြီ”
- မောင်ခဲ ။ ။ “ဘယ်လို . . ဘယ်လို”
- မောင်လှ ။ ။ “အဲဒီနွားမကြီး အခိုးမခံရခင်ကပဲ နို့တွေအားလုံး ငါတို့ ညှစ်ထားခဲ့ပြီးပြီလေ”

တကယ်ပျောက်သည်

- ဆရာဝန် ။ ။ “ဘယ်လိုလဲ။ လန်းလန်းဆန်းဆန်း မရှိပါလား။ ခင်ဗျား ကျုပ် ညွှန်ကြားသလို မလုပ် ဘူးနဲ့တူတယ်”
- လူနာ ။ ။ “လုပ်ပါတယ် ဒေါက်တာ။ ဒေါက်တာပြောသလို ညအိပ်ရာဝင်တဲ့အခါ လေကောင်းလေ သန့်ရအောင် အိမ်က ပြတင်းပေါက်တွေ အကုန်ဖွင့်ပြီး အိပ်ပါတယ်”
- ဆရာဝန် ။ ။ “အဲသလို ပြတင်းပေါက်တွေ ဖွင့်အိပ်မှလေကောင်းလေ သန့်ရပြီး အဆုတ်တွေ ကောင်းမှာဗျ။ သည်လို လုပ်တာတောင် မပျောက်ဘူးဆိုတော့”
- လူနာ ။ ။ “ရောဂါမပျောက်ပေမဲ့ အိမ်မှာရှိတဲ့ပစ္စည်းတွေတော့ သူ့ခိုးဝင်မွေ့လို့ အကုန်ပျောက်သွားပြီ ဒေါက်တာ”
- ဆရာဝန် ။ ။ “အယ် . . ”

မှိတ်ထားလို့ပါ

- မိန်းမပျို ။ ။ “နိုင်ငံရပ်ခြား တိုင်းပြည်တစ်ပြည်တွင် ဖြစ်၏။ ဆယ်ကျော်သက် မိန်းမပျိုတစ်ယောက်သည် ပတ္တရောင်လှည့်လာသော ရဲသားတစ်ဦးနှင့် တွေ့လေရာ ချက်ချင်းဆိုသလို အမှုတိုင်ကြားလေ၏။
- မိန်းမပျို ။ ။ “ကျွန်မ ပန်းခြံဘေးက ဖြတ်လာတုန်း လူတစ်ယောက် ဖြုန်းဆို အနားရောက်လာပြီး ကျွန်မကို ပွေ့ဖက်နမ်းရှုံ့ သွားတယ်။ အဲသည်လူကို ဖမ်းပြီး အရေးယူပေးပါ”
- ရဲသား ။ ။ “ကောင်းပြီလေ။ အဲသည်လူ ခုရှိုသေးလား”
- မိန်းမပျို ။ ။ “အဲဒါတော့ မပြောတတ်ဘူး”
- ရဲသား ။ ။ “ဒါဖြင့် သူ့ရဲ့ပန်းသဏ္ဍာန် အနေအထားက ဘယ်လိုလဲ။ ဆံပင်တို့၊ အရပ်အမောင်းတို့၊ ချက်နှာတို့ . . ”
- မိန်းမပျို ။ ။ “အဲဒါလည်း ကျွန်မ မသိဘူး”
- ရဲသား ။ ။ “ခင်ဗျားနှယ်ဗျာ။ နေ့ခင်းကြောင်တောင်ကြီးမှာ အတင့် ရဲပြီး ကိုယ်ထိလက်ရောက် ပွေ့ဖက်နမ်းသွားတာ တောင် ဘာမှမမှတ်မိဘူးဆိုဟော့”
- မိန်းမပျို ။ ။ “အဲသည်အချိန်မှာ ကျွန်မ မျက်စိတွေ မှိတ်ထားလို့ပါ”

www.burmeseclassic.com

ကိုယ့် . . . ငွေ

လူပြတ်လပ်သည့် နေရာတစ်နေရာတွင်ဖြစ်၏။ ခန့်ညားစွာ ဝတ်စားဆင်ယင်၍ လက်ဆွဲအိတ်ဆွဲလာသူအား လက်နက်ကိုင် လူဆိုး တစ်ယောက်က ဟန့်တား၍ လူယက်ရန် ကြိုးစားလေ၏။

လူဆိုး ။ ။ “ဟေ့လူ . . . ခင်ဗျား အသက်မသေချင်ရင် ခင်ဗျားရဲ့ ပိုက်ဆံတွေ အကုန်ပေး”

လူစိမ်း ။ ။ (လူဆိုး၏မျက်နှာကို သေချာစွာကြည့်ကာ)
“ဟာ . . . ဘယ်သူများလည်းမှတ်တယ်။ မင်း . . . ငါ့အမှုသည် မောင်သိုက်မဟုတ်လား။ မင်း ဘယ်တုန်းက ထောင်က ထွက်လာသလဲ။ ငါ ရှေ့နေကြီး ဦးယုလကွာ”

လူဆိုး ။ ။ “လက်စောက်တော့ ကျုပ်ဆီက အမှုလိုက်ခငွေတွေ တနင့်တပိုး ယူခဲ့တဲ့ ရှေ့နေကြီးကို။ ဒါဆိုလည်း ခင်ဗျား ဆီက ပိုက်ဆံမတောင်းတော့ပါဘူး”

လူစိမ်း ။ ။ “ကျေးဇူးတင်ပါတယ် မောင်သိုက်ရာ။ ကိုင်း . . . သွားမဟေ့”

လူဆိုး ။ ။ “အိုး . . . သွားလို့မရသေးဘူး။ အသက်မသေချင်ရင် ကျုပ်ဆီက ယူသွားတဲ့ငွေတွေ ခုချက်ချင်းပေး”

လူစိမ်း ။ ။ “ဟိုက် . . .”

မေ့ တစ်ခဏ

မောင် ။ ။ “မေ့ရေ . . . ကိုယ့်မိတ်ဆွေ စာနယ်ဇင်းဆရာ ကြီး ကျော်ဇော်ဟိန်း(ဒေါ်ပုံ)က မောင်နဲ့မေ့တို့ နှစ်ယောက် ကြည့်ဖို့ဆိုပြီး ရုံမတင်ရသေးတဲ့ ရုပ်ရှင် ပရက်ရှိုး လက်မှတ်နှစ်စောင် ပေးလိုက်တယ်။ စာနယ်ဇင်း တွေက သိပ်ကောင်းတယ်လို့ညွှန်းထားတဲ့ ဇာတ်ကားကွ”

မေ့ ။ ။ “ဟာ . . . အတော်ပဲ။ မေ့လည်း ကြည့်ချင်နေတာ။ ဒါဆို ခဏစောင့်နော်။ မေ့ အလှပြင်လိုက်ဦးမယ်”

မောင် ။ ။ “စောင့်ပါတယ်ကွာ . . . စောင့်ပါတယ်။ မေ့ တစ်ခဏ ဟာ ဘယ်လောက်ကြာတယ်ဆိုလို့။ ကိုင်း . . . မောင် အိပ်ရာဝင်လိုက်ဦးမယ်”

မေ့ ။ ။ “ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့”

မောင် ။ ။ “ရုပ်ရှင်က နောက်နေ့မနက်မှ ကြည့်ရမှာလေ”

www.burmeseclassic.com

ဒါကြောင့်ကိုး

- လူ-၁ ။ ။ “ဟေ့ . . . တို့ဆရာကြီး ဦးငြိမ်းသူဟာ ဖဲကစားရင် အမြဲလို နိုင်တတ်တာချည်းပဲ”
- လူ-၂ ။ ။ “ဒါတော့ ဟုတ်သကဲ့။ ဟိုတစ်နေ့က ဒလ အောင်မင်းရဲ့ အသုဘမှာ သူ့ဖဲချတာ တစ်ဝိုင်းလုံး ငွေတွေ သဲ့ယူသွား သလိုပဲ”
- လူ-၁ ။ ။ “အဲ . . . ဒါပေတယ်လို့ အဲဒီငွေတွေနဲ့ မြင်းပွဲသွားလောင်း တော့ ဘစ်ပြားမကျန် ကုန်ပါလေရောလား”
- လူ-၂ ။ ။ “ဟယ် . . . ကံမလိုက်ဘူးနဲ့တူတယ်”
- လူ-၁ ။ ။ “ကံမလိုက်တာမဟုတ်ဘူး။ ဖဲက ခိုးလို့ရတယ်။ မြင်းက ဖဲခိုးသလို ခိုးလို့ရတာမှ မဟုတ်ဘဲဟာ”

တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့်

- မောင်ချစ် ။ ။ “ဟေ့ကောင် . . . မောင်ထွေး။ မင်းမှာ ဘောလ်ပင် ပါလား”
- မောင်ထွေး ။ ။ “ပါတယ်လေ”
- မောင်ချစ် ။ ။ “စာရွက်ကော”
- မောင်ထွေး ။ ။ “အဆင်သင့်ပဲ”
- မောင်ချစ် ။ ။ “မင်းကတော့ တကယ့်ပုဂ္ဂိုလ်ပဲကွာ။ ပေး . . . ပေး” (ဘောလ်ပင်နှင့် စာရွက်ကို ယူပြီးနောက် စာရေး လေ၏။)
- မောင်ချစ် ။ ။ “ဒါထက် စာအိတ်ကလေးများ”
- မောင်ထွေး ။ ။ “ရှိပါ”
- မောင်ချစ် ။ ။ “တံဆိပ်ခေါင်းကလေးများ . . . ”
- မောင်ထွေး ။ ။ “အဆင်သင့်ပါပဲ မောင်ရာ . . . ”
- မောင်ချစ် ။ ။ “ဒါဖြင့် ရော့ . . . အဲသည်စာခေါက်ကို စာအိတ်ထဲ ထည့်ပြီးရင် တံဆိပ်ခေါင်းကပ်”
- မောင်ထွေး ။ ။ “ဒါဆို ပြီးပြီလား . . . ”
- မောင်ချစ် ။ ။ “မပြီးသေးဘူးကွ။ စာအိတ်ပေါ်မှာ ဟိုတစ်နေ့က မင်းဟိုအိမ် ငါလာလည်ရင်း တွေ့ခဲ့ရတဲ့ မင်းညီမ ဝမ်းကွဲရဲ့ နာမည်နဲ့လိပ်စာကိုတပ်ပြီး စာတိုက်ကြီး မှာ သွားထည့်ပေးပါကွာ”
- မောင်ထွေး ။ ။ “တယ်လေ . . . ငါ”

www.burmeseclassic.com

ကလေးအတွေး(၆)

ကလေးနှစ်ယောက် ဓားခုတ်တမ်း ဆော့နေကြသည်။ ထိုနေရာသို့

ရွာဦးကျောင်းမှ ကပ္ပိယကြီး ရောက်လာပြီး ဆရာ လာလုပ်လေ၏။

ကပ္ပိယကြီး ။ ။ “ဟဲ့ . . . ကလေးတွေ ဓားတွေဘာတွေ မကိုင်ရဘူး။
တော်သေးတာပေါ့။ သစ်သား ဓားတွေ ဖြစ်နေလို့”

ပ-ကလေး ။ ။ “ဓားကိုင်တော့ ဘာဖြစ်သလဲဗျ”

ကပ္ပိယကြီး ။ ။ “ဓားတို့ အချွန်လက်နက်တို့ကိုင်ရင် လက်နက်မှုန့်
ရဲက ဖမ်းသွားလိမ့်မယ်။ ဘာမှတ်လဲ။ ထောင်ချ
ပစ်မှာကွ”

ဒု-ကလေး ။ ။ “ဟားဟားဟား . . . ရယ်စရာတွေ မပြောပါနဲ့ဗျာ”

ကပ္ပိယကြီး ။ ။ “အောင်မာ။ ငါက စေတနာနဲ့ မင်းတို့ကို သတိပေး
နေတာကွ”

ပ-ကလေး ။ ။ “ဒါဆို ဝက်သားရောင်းတဲ့ ကျွန်တော့် အဖေလည်း
ဓားကိုင်တယ်။ ပြီးတော့ ထင်းခုတ်ရောင်းတဲ့
သူ့အဖေလည်း ဓားကိုင်တာပဲ။ အားလုံးအသိ၊
အားလုံးမျက်မြင်ပဲ။ ဘယ်မှာ အဖမ်းခံရလို့လဲ”

ကပ္ပိယကြီး ။ ။ “တယ် . . . လက်ပေါက်ကတ်တဲ့ ကလေးတွေပဲ”

ဖြေမနိုင်

နာမည်ကြီး စာသင်ကျောင်းတစ်ကျောင်း၌ ပညာထူးချွန်သော
ကျောင်းသားကျောင်းသူများချည်း စုထားသည့် အတန်းတစ်တန်းရှိ၏။
မည်သည့် ပညာရေးပုဂ္ဂိုလ်တွေ ရောက်လာပြီး ဘာမေးမေး ဖြေဆိုနိုင်ကြ
သဖြင့် အတန်းပိုင်ဆရာနှင့်တကွ ကျောင်းအုပ်ကြီးမှာ မျက်နှာပွင့်လျက်
ရှိရ၏။

သို့ပါသော်ငြား ရက်တစ်ရက်၌ ထိုအတန်းရှိ ကျောင်းသား၊
ကျောင်းသူများ မဖြေဆိုနိုင်သော မေးခွန်းတစ်ခု ထွက်ပေါ်လာလေ၏။
ထိုမေးခွန်းကား . . .

“ဤအတန်းရှိ ပြတင်းပေါက်မှန်တစ်ချပ်မှာ ကွဲနေ၏။ ထိုပြတင်း
ပေါက်မှန်အား ခွဲသူ မည်သူဖြစ်သနည်း”
ဆိုသည့် မေးခွန်းပင် ဖြစ်သတည်း။

လည်နေကြလို့ပါ

အမျိုးသမီးများချည်း စုဝေးနေထိုင်သော ဘော်ဒါ ဆောင်တစ်ခု မီးလောင်မှု ဖြစ်ပွား၏။ သည်အတွက် မီးသတ်တပ်ဖွဲ့ဝင်များ ရောက်လာကာ မီးငြိမ်းသတ်ကြလေ၏။ မိနစ်ပိုင်းအတွင်း မီးငြိမ်းသတ်နိုင်ပါလျက် နာရီပိုင်းထိကြာသွားသဖြင့် မီးသတ်အရာရှိမှ တပ်ဖွဲ့ဝင်များအား ခေါ်ယူစစ်ဆေးလေသည်။

အရာရှိ ။ ။ “မင်းတို့ကွာ . . . ။ မီးသတ်ကျွမ်းကျင်တဲ့ ရဲဘော်တွေ ဖြစ်ပါရဲ့နဲ့ ဒီလောက်မီးလောင်တာကို အကြာကြီး ဖြစ်အောင် ငြိမ်းကြရသလား”

ရဲဘော် ။ ။ “ကျွန်တော်တို့ ဘော်ဒါဆောင်မှာ မျက်စိလည် နေကြလို့ပါဆရာ”

အရာရှိ ။ ။ “ဘယ်နေရာမှာ လည်နေရတာလဲ”

ရဲဘော် ။ ။ “ရေချိုးခန်းနဲ့ အလှပြင်ခန်းမှာပါ ခင်ဗျ”

သဘောထားကြီးစမ်းပါ

အိမ်ထောင်ဦးစီးလင်ယောက်ျား ရုံးသွားနေခိုက် အိမ်ရှင်မနှင့် အိမ်ဖော်ကောင်မလေး ထွေးခင်တို့ စကားပြောဆိုနေ ကြလေသည်။

အိမ်ရှင်မ ။ ။ “ထွေးခင်ရေး . . . အိမ်ကလူ တော်တော် အကျင့်တန် ဇာယ်ကွယ်”

ထွေးခင် ။ ။ “ဘာဖြစ်လို့လဲ အန်တီ”

အိမ်ရှင်မ ။ ။ “ဘာဖြစ်ရမှာတဲ့လဲ။ ကေတီဦးတစ်ခုက ကောင်မလေး တစ်ယောက်နဲ့ ဘာလိုလိုဖြစ်နေသတဲ့။ သိမယ် . . . ပြန်လာပလေစေဦး။ အကြောင်းကို ပြလိုက်ဦးမယ်”

ထွေးခင် ။ ။ “သိပ်ပွဲမကြမ်းပါနဲ့ငန့် အန်တီ။ တင်းလွန်းရင် ပြတ်တတ်သတဲ့”

အိမ်ရှင်မ ။ ။ “ဒါဖြင့်ရင် ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ ထွေးခင်”

ထွေးခင် ။ ။ “သဘောထားကြီးကြီးနဲ့ ခွင့်လွှတ်လိုက်ပေါ့ အန်တီ ရယ်။ ထွေးခင်ကောင် သဘောထား ကြီးသေးတာပဲ”

အိမ်ရှင်မ ။ ။ “အယ် . . .”

www.burmeseclassic.com

ဆန္ဒပြည့်ဖို့ ဆိုရင်

လူပျိုသူငယ်ချင်းနှစ်ယောက် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ထိုင်ရင်း အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စကို ဆွေးနွေးနေကြ၏။

ပ-သူငယ်ချင်း ။ ။ “မင်းက အိမ်ထောင်ပြုတော့မယ်ဆိုတော့ ဘယ်လိုမိန်းမမျိုးကို ရွေးချယ်မှာလဲ”

ဒု-သူငယ်ချင်း ။ ။ “ရှင်းရှင်းပြောရရင် ငါယူမယ့်မိန်းမဟာ ရုပ်ရည်၊ နေရာမောတင့်တယ်သူ ဖြစ်ရမယ်။ လိမ္မာရေးခြား ရှိရမယ်။ ပညာလည်း တတ်ရမယ်။ ဒါ့အပြင် ငွေရေးကြေးရေး ကျောထောက်နောက်ခံ တောင့်တင်းရမယ်”

ပ-သူငယ်ချင်း ။ ။ “ဒါဆိုရင် မင်း မိန်းမရဖို့ မလွယ်ဘူး”

ဒု-သူငယ်ချင်း ။ ။ “ဟ . . . ဘာဖြစ်လို့လဲကွ”

ပ-သူငယ်ချင်း ။ ။ “မင်းဟာက မိန်းမလေးယောက်ယူပါမှ မင်း ဆန္ဒပြည့်ဝမယ့်သဘောရှိလို့ပဲ သူငယ်ချင်း”

အိမ်ထောင်သယာဓေး

မိတ်ဆွေ . . . ။

သင့်အိမ်ထောင်ရေး သာယာရန်အတွက် နည်းလမ်းကောင်းများကို ညွှန်ပြပါရစေ။

(၁) သင့်မိန်းမသား ကုန်ကြွေးသိပ်ရှိကြောင်း၊ သူတစ်ပါး၏ အတင်းအဖျင်းကို မပြောတတ်ကြောင်း မကြာခဏ ချီးမွမ်းပေးပါ။

(၂) သင့်မိန်းမသည် ဘယ်သောအခါမှ စိတ်ကောက်တတ်သူ မဟုတ်ကြောင်း၊ သဘောဖြူအူစင်းကြောင်း မကြာခဏ ထုတ်ဖော်ပြောဆိုပါ။

(၃) သင့်မိန်းမသည် ရိုးရိုးသားသားနေတတ်ကြောင်း၊ လိုချင်လောဘကင်းသော သူတော်ကောင်းဖြစ်ကြောင်း မကြာခဏ ဖွင့်ဟပေးပါ။

ထိုအချက်များကို လေ့လာမှတ်သား၍ လက်တွေ့ကျင့်ကြံပါက သင့်မိန်းမသည် သင့်အား ဖူးဖူးမှတ်ထားပါလိမ့်မည် မိတ်ဆွေ။

(အကယ်တန္တူ အဆိုပါအချက်များနှင့် ဆန့်ကျင်၍ ‘မကတိ အမှန်အတိုင်း’ ထုတ်ဖော်ပြောကြားပါက သင့်အိမ်ထောင်ရေး အခြေအနေသည် ကိုရွှေတောသားနှင့် လုံးဝမသက်ဆိုင်ပါကြောင်း။)

သူ့ အကြောင်းနဲ့သူ

ရုံးတစ်ရုံး၏ သက်သာချောင်ချိရေး လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွင် ဖြစ်၏။ ရုံးဝန်ထမ်းနှစ်ဦး လက်ဖက်ရည်သောက်ကြရင်း အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စဘက် ရောက်သွားကြလေသည်။

မောင်မြေသွေး ။ ။ “ဟေ့လူ . . . ကိုဝင်းလှိုင်။ ခင်ဗျား မိန်းမက ခင်ဗျား အိမ်ပြန်မရောက်မချင်း ထမင်းမစားဘဲ စောင့်နေတယ်ဆို”

ကိုပင်းလှိုင် ။ ။ “ဟုတ်တယ်လေ။ ငါပြန်လာမှပဲ စားတယ်”

မောင်မြေသွေး ။ ။ “တယ်တော်တဲ့ မိန်းမပဲဗျာ။ ကျုပ်တို့ မိန်းမ တွေနဲ့တော့ကွာပ။ လင်ကို တော်တော်လေး အလေးပေးတာပဲ”

ကိုဝင်းလှိုင် ။ ။ “အလေးပေးမပေးမသိဘူးကွာ။ မိန်းမ စောင့်တာက ငါပြန်လာရင် ငါ့ကိုယ်တိုင် သူ့အတွက် ခူးခပ် ပေးဖို့၊ သူ့စားပြီးသား ပန်းကန်ခွက်ယောက် တွေကိုလည်း ငါက ဆေးပေးဖို့ စောင့်နေတာ ဟေ့။ ကိုင်း . . . မှတ်ပလား”

လိမ္မာသည်ဆိုသော်လည်း

“တင်သိုက်ထွန်း မွေးထားတဲ့ ခွေးကလေးက အမွေး စုတ်ဖွားနဲ့။ ပြီးတော့ သိပ်လည်း လိမ္မာတာပဲ”

“လှတာတော့ ထားပါတော့။ လိမ္မာတာက ဘယ်လိုလိမ္မာတာလဲ”

“ဟိုတစ်လောက တင်သိုက်ထွန်း လိပ်ခေါင်းရောဂါထပြီ အိပ်ရာ ထဲ လဲနေတာ မထနိုင်ဘူး။ အဲဒါကို ခွေးကလေးက ဆရာဝန်သွား ခေါ်ပေးသတဲ့ မောင်”

“ဟာ . . . ဒါဆို တော်တော်လိမ္မာတဲ့ ခွေးကလေးပဲ။ ဒါကြောင့် တင်သိုက်ထွန်းရဲ့ ရောဂါသက်သာသွားတယ် ဆိုပါတော့”

“ဟင့်အင်း . . . နောက်ဆရာဝန်တစ်ယောက် ပြောင်းလိုက်ရ တယ်”

“ဟင် . . . ဘာဖြစ်လို့ ပထမဆရာဝန်က မတော်လို့လား”

“မတော်တာမဟုတ်ဘူး။ တိရစ္ဆာန်ဆရာဝန် ဖြစ်နေလို့”

“အယ် . . . ”

www.burmeseclassic.com

ခြင်ဖြစ်သွားပြီ

စိတ်ကျန်းမာရေးဆေးရုံတွင် ဖြစ်၏။

ခုတင်တစ်လုံးပေါ်၌ စိတ်ဝေဒနာရှင်တစ်ယောက်သည် ခြင်တစ်ကောင်မျှ မရှိပါဘဲလျက် တဖြောင်းဖြောင်းနှင့် ခြင်ရိုက်နေလေ၏။ ထို့မြင်ကွင်းအား ဆေးရုံသို့ အလှူအတန်းလာလုပ်သည့် သူရဲသမိန်ရွာလူကြီး ဦးမောင်ချစ်ဆိုသူက တွေ့မြင်သွားလေ၏။ ဤ၌ ဝေဒနာရှင်အား ရင်းနှီးစွာဖြင့် နှုတ်ခွန်းဆက်သလိုက်၏။

ဦးမောင်ချစ် ။ ။ “ငါ့တူရဲ့ နာမည်က ဘယ်သူပါလိမ့်ကွယ်”

လူနာ ။ ။ “မိုးကျော်သူ . . . တဲ့”

ဦးမောင်ချစ် ။ ။ “လှလိုက်တာကွယ်။ ဦးရဲ့မိတ်ဆွေ စာရေးဆရာမာန်(တောင်လုံးငြိန်)ရဲ့ နာမည်ရင်းနဲ့ အတူတူပဲ။ ဒါထက် . . . ငါ့တူ ခြင်တွေ တဖြောင်းဖြောင်း ရိုက်နေတာ ဘယ်နှကောင် ရပြီလဲ”

လူနာ ။ ။ “ဆရာကြီးနဲ့ဆိုရင် ကိုးကောင်ရသွားပြီဗျ။ ကိုးကောင်”

ဦးမောင်ချစ် ။ ။ “သေပြီဆရာ . . .”

အထင်တော် လွဲပါဘိ

တစ်နေ့သ၌ စာပေသမားများ စုဝေးထိုင်တတ်ကြသည့် စာပေဗိမာန်အဆောက်အအုံအနီး ဇင်မင်းမောင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ရှေ့ရှိ လေအန်ကုန်းသို့ စာပေဝါသနာရှင်တစ်ယောက် ရောက်၍လာလေ၏။ ထို့နောက် စာရေးဆရာတို့နှင့် သူ့ကိုယ်သူ မိတ်ဆက်ကာ စာပေရေးရာသိလိုဖွယ်များကို မေးမြန်းလေတော့၏။ ၎င်း၏အမေးကို လူကွင်ကျယ်လုပ်ချင်သည့် ဝေဖန်ရေးဆရာ ဒလ-ဖြိုးထိန်က ဆရာကြီးအိုက်တင်ပေး၍ ဖြေလေ၏။

ဝါသနာရှင် ။ ။ “ဒါထက် ကျွန်တော် သိလိုတာလေး မေးပါရစေ။ သီပေါမင်းဆိုပြီး အနောက်မှာ (၁၂၄၇)လို့ရေးထားတာ ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ ခင်ဗျာ”

ဒလဖြိုးထိန် ။ ။ “ဪ . . . ၁၂၄၇ဆိုတာ သီပေါမင်း ပါတော်မူတဲ့ နှစ်ကို ဆိုလိုတာလေ”

ဝါသနာရှင် ။ ။ “မသိပါဘူးဗျာ။ ကျွန်တော်က သီပေါမင်းရဲ့ စာပေနဲ့ စာနယ်ဇင်းအဖွဲ့ဝင်နံပါတ် ထင်နေလို့”

ထွက်သွားခြင်း အကြောင်းရင်း

ကာလအတန်ကြာ ကွဲကွာနေသော သူငယ်ချင်းနှစ်ဦး မမျှော်လင့်ဘဲ ပြန်လည်ဆုံတွေ့ကြ၏။

မောင်တက် ။ ။ “ဟေ့လူ့ . . ကိုဝေသာ။ ခင်ဗျားနယ်ဗျာ။ မင်္ဂလာဆောင်ခါနီးဆဲဆဲမှာမှ ဘာမပြော၊ ညာမပြောနဲ့ ရောက်ရာပေါက်ရာ ထွက်သွားလိုက်တာ။ ခုမှပဲ ပြန်တွေ့တော့တယ်။ ခင်ဗျားနဲ့ မင်္ဂလာဆောင်မယ့် အမျိုးသမီးလည်း မင်္ဂလာပွဲပျက်တော့ ရှက်သွားပြီး ရာသက်ပန် သီလရင်ဝတ်သွားပြီ။ နေပါဦး။ အဲသလိုမျိုး မင်္ဂလာဆောင်ခါနီးမှ မပြောမဆို ထွက်သွားတာ ရှားများနေသလားဗျာ”

ကိုဝေသာ ။ ။ “ဘယ်ကလေး . . အရူးရောဂါပျောက်သွားလို့ တမင် ထွက်သွားတာပဲဟေ့”

ကလေးအဖွေး(၇)

ရေကူးကန်၌ အချိန်တန်သည့်တိုင် ပြန်တက်မလာ သည့်သားအား မိခင်က လှမ်းပြောလေ၏။

မိခင် ။ ။ “တက်တော့လေ သားရဲ့။ အချိန်တော်တော်ကြာနေပြီ”

သား ။ ။ “ရေကူးရတာ ကောင်းလွန်းလို့ နေပါဦး မေမေရယ်”

မိခင် ။ ။ “တော်ပါတော့ သားရယ်။ ရေထဲမှာ ကြာကြာနေတာ မကောင်းဘူးကွဲ့။ တော်ကြာ အဆုတ်အအေးပတ်လိမ့်မယ်”

သား ။ ။ “မပူပါနဲ့ မေမေရယ်။ ငါးတွေ၊ ဖားတွေ၊ လိပ်တွေ တောင်မှ အဆုတ်အအေး မပတ်ကြတာပဲဟေ့”

မိခင် ။ ။ “တယ် . . ဒီကလေး”

မဖြစ်နိုင်လို့ပါ

လုပ်ငန်းခွင် ပြန်လည်ဝင်ရောက်တော့မည့် ဝန်ထမ်းတစ်ဦးသည် ၎င်းခံစားနေရသော ရောဂါဝေဒနာနှင့် ပတ်သက်၍ ဆရာဝန်ထံ သွားရောက်ကာ တိုင်ပင်ဆွေးနွေးပြီး အကြံဉာဏ်တောင်းခံ၏။

ဆရာဝန် ။ ။ “ခင်ဗျားရဲ့ ဝေဒနာအတွက်ကတော့ လမ်းလျှောက် ပေးဖို့ လိုလိမ့်မယ်။ တစ်နေ့ကို အနည်းဆုံး သုံးမိုင်လောက် လျှောက်ပေးရမယ်”

လူနာ ။ ။ “ဒါတော့ ဖြစ်နိုင်လိမ့်မယ် မထင်ဘူးဆရာ။ သည့်ပြင် ဘာဆေးဝါးပေးပေး ကျွန်တော် သောက်ပါ့မယ်”

ဆရာဝန် ။ ။ “နေပါဦး။ လမ်းလျှောက်လေ့ကျင့် ခန်းလုပ်တာ ဘာများ အပန်းကြီးလို့လဲ အလုပ်ဆင်း အလုပ်တက် ကားမစီးဘဲ လမ်းလျှောက်ရင်ရသားနဲ့”

လူနာ ။ ။ “လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါဘူးဆရာရယ်။ ကျွန်တော့် အလုပ်က ပင်လယ်ပြင်မှာ မီးပြတိုက် စောင့်တဲ့အလုပ်ပါ”

မဖြစ်သင့်တဲ့ ကိစ္စ

သား ။ ။ “ဖေဖေကို မေးစရာရှိလို့”

ဖခင် ။ ။ “ဘာများတုံး သားရဲ့”

သား ။ ။ “လူတစ်ယောက်ဟာ သူမလုပ်တဲ့ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်လို့ အပြစ်ပေးခံရတာမျိုးဟာ ဖြစ်သင့်သလား ဖေဖေ”

ဖခင် ။ ။ “ဘယ်ဖြစ်သင့်မှာလဲ သား”

သား ။ ။ “ဒါဆိုရင် သားတို့ဆရာမ မှားပြီပေါ့”

ဖခင် ။ ။ “ဘာများမှားလို့လဲ သား”

သား ။ ။ “ဆရာမပေါ့။ အိမ်စာတွေ သားမလုပ်ခဲ့လို့ဆိုပြီး သားကို အသားလွတ် ရိုက်တယ်ဖေဖေရဲ့”

ဖခင် ။ ။ “အယ် . . .”

လက်တွေ့ ပြုစုမလာ:

လေးလေး ။ ။ “ငါ့တူဖိုးညွှန်။ ဝှမ်းတစ်ပိသာနဲ့ ခဲတစ်ပိသာ
 ဘယ်ဟာက ပိုလေးသလဲကွ”

ဖိုးညွှန် ။ ။ “ခဲတစ်ပိသာက ပိုလေးတာပေါ့ လေးလေးရ”

လေးလေး ။ ။ “မင်းကွာ . . ပညာတွေ ဒီလောက်သင်ပြီး လျှော်
 လိုက်တာ။ အလေးချိန်ပိသာချင်းက အတူတူဆိုမှ
 တော့ ဘယ်သူကမှ ပိုမလေးဘူး”

ဖိုးညွှန် ။ ။ “အလေးချိန်တူပေမဲ့ ခဲက ပိုလေးတာအမှန်ပဲ”

လေးလေး ။ ။ “ရော် . . ဒီကောင်တွေ ခက်နေပြန်ပါပြီ”

ဖိုးညွှန် ။ ။ “ခက်တာက သားသားမဟုတ်ဘူး။ လေးလေးဗျ၊
 လေးလေး။ လေးလေးမ ချဲ့ရင် လေးလေးရဲ့ ခေါင်းကို
 အဦးဆုံး မှို့တစ်ပိသာ အိတ်နဲ့ထုမယ်။ ပြီးရင်
 ခဲတစ်ပိသာအိတ်နဲ့ ထုမယ်”

လေးလေး ။ ။ “အောင်မယ်လေး . . လေး . . သေပါပြီဗျာ”

တက်ရဲရင် တက်ပါလား

မောင်သိုက် ။ ။ “ဗျို . . ကိုအောင်မင်း။ ခင်ဗျားတို့ လမ်းထဲက
 ထွက်လာတဲ့ အမျိုးသမီးဟာ တော်တော် တောင့်ပြီး
 ဖြောင့်တာပဲ။ သူ့ ဘာအလုပ်လုပ်လဲဟင်”

ကိုအောင်မင်း ။ ။ “သူနာပြုဆရာလေကွာ”

မောင်သိုက် ။ ။ “ဟာ . . ဒါဆိုအတော်ပဲ။ ဘယ်ဆေးခန်းမှာ
 လုပ်လဲဟင်”

ကိုအောင်မင်း ။ ။ “လှမှူးသွင် ဆေးခန်းမှာထိုင်တယ်။ မင်း ဘာလုပ်
 မလို့လဲ”

မောင်သိုက် ။ ။ “ရောဂါဝေဒနာတစ်ခုခု အကြောင်းပြုပြီး သူ့ရှိတဲ့
 ဆေးခန်းမှာ တက်မလားလို့”

ကိုအောင်မင်း ။ ။ “တက်ချင်တက်လေ။ အဲသည်ဆေးခန်းက သားဖွား
 မီးယပ် အထူးကုဆေးခန်းကွ”

အကြောင်းရင်း

ကိုသက်ကျော် ။ ။ “ဟေ့ကောင် . . သန့်ဇော်သစ်။ မင်း တို့မဂ္ဂဇင်း တိုက်က အယ်ဒီတာ ဆရာငြိမ်းတစ်ယောက် ကေတီဗွီကို သွား သွားနေဟယ်ဆို”

သန့်ဇော်သစ် ။ ။ “ဟုတ်ပဗျာ . . အလုပ်ချိန်ပြီးတာနဲ့ ကိုအောင် ကျော်ထူးဆိုတဲ့ ထုတ်ဝေသူနဲ့ ဖုန်းချင်းချိတ်ပြီး သွားကြတာပဲ”

ကိုသက်ကျော် ။ ။ “ဆရာငြိမ်းက ဂီတဝါသနာ အတော်ပါတယ် ထင်ရဲ့”

သန့်ဇော်သစ် ။ ။ “ဒါတော့ မှားပြီ။ ဘာဂျာတို့၊ ပလွေတို့ မှုတ်တတ် ဖို့ မပြောနဲ့ လေတောင် မချွန်တတ်ဘူး”

ကိုသက်ကျော် ။ ။ “ဒါဆိုရင် . . ဘာကြောင့်”

သန့်ဇော်သစ် ။ ။ “သူတို့သွားနေကျ ကေတီဗွီက ကောင်မလေး တွေက အသံကောင်းရုံမက ရုပ်လည်းချောလို့ တဲ့ဗျာ”

အားမှ မအားဘဲ

ရဲအရာရှိ ။ ။ “ဟေ့ကောင် . . မောင်မှတ်။ မင်းက ရဲတပ်ဖွဲ့ဝင် တစ်ယောက် ဖြစ်ပြီးတော့ ကိုယ့်ရှေ့က ဖြတ်ပြေး သွားတဲ့ ခါးပိုက်နှိုက်ကို ဘာကြောင့် မဖမ်းလိုက်နိုင် တာလဲ။ မင်းအစား ရှက်လိုက်တာ။ မင်းကော မရှက်ဘူးလား”

မောင်မှတ် ။ ။ “ရှက်တာပေါ့ ဆရာရယ်”

ရဲအရာရှိ ။ ။ “ရှက်ရင် အစကတည်းက ရအောင်ဖမ်းပါလား။ လက်ထဲမှာလည်း သေနတ်ရှိနေတဲ့ဥစ္စာ”

မောင်မှတ် ။ ။ “အဲဒီသေနတ်ကြောင့်ပေါ့ဆရာ။ သေနတ်ကိုင်ထား ရတော့ လက်ကမအားဘူး။ ဒါကြောင့် မဖမ်းနိုင်ခဲ့ တာပါဆရာ။”

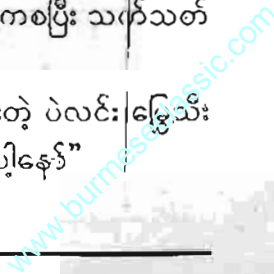

ကလေးအတွေး(၈)

သားငယ် ။ ။ “သက်သတ်လွတ်သမားတွေဟာ ဘာကြောင့် အသား မစားတာလဲ မေမေ”

မိခင် ။ ။ “သူတစ်ပါးအသက်နဲ့ ကိုယ့်ဝမ်းအာဟာရ ဖြည့်တင်းမှု မရှိချင်တဲ့သဘောပေါ့။ ဒါကို အဓိဋ္ဌာန် ဆောက် တည်ပြီး အသားမစားတာကွယ်။ တံရစ္ဆာန်တွေရဲ့ အသားတွေ၊ သတ္တဝါတွေရဲ့ အသားတွေကို ရှောင်ကြ တယ်။ မေမေလည်း သည်ကနေ့ကစပြီး သက်သတ် လွတ်စားတော့မယ် သားရေ”

သားငယ် ။ ။ “ဒါဆိုရင် မီးဖိုပေါ်မှာ ချက်ထားတဲ့ ပဲလင်း မြွေသီး ဟင်းကို မေမေမစားတော့ဘူးပေါ့နော်”

ကျလည်း တစ်ဒုက္ခ

- ဆရာဝန် ။ ။ “ခင်ဗျား . . သွက်ချာပါဒနဲ့ ဒုက္ခရောက်ဖူးသလား”
- လူနာ ။ ။ “ရောက်ခဲ့ဖူးတာပေါ့ ဆရာ”
- ဆရာဝန် ။ ။ “ဟုတ်ပြီ . . ။ အဲသည်လို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရှိမှ ရောဂါရဲ့ ဇာစ်မြစ်ကိုရှာဖွေပြီး ထိထိရောက်ရောက် ကုသနိုင်မယ်။ ကဲ . . ပြောပါဦး။ ဘယ်တုန်းက သွက်ချာပါဒနဲ့ ဒုက္ခရောက်ခဲ့တာလဲ”
- လူနာ ။ ။ “ကျောင်းနေတုန်းကပေါ့ဆရာ။ မြန်မာစာဘာသာရပ်ရဲ့ သတ်ပုံအမေးမှာ ‘သွက်ချာပါဒ’ ဆိုတဲ့ စာလုံးကို မှန်အောင် မပေါင်းဘတ်တော့ အကြီးအကျယ် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတယ် လေ”
- ဆရာဝန် ။ ။ “ငါ့နယ် . . နော်”

တန်တယ် ထင်ရအောင်

- လူတစ်ယောက်သည် နဲ့နေသော သွားတစ်ချောင်းကို နှုတ်ရန် သွားရောဂါကုဆေးခန်း အတွင်းသို့ ဝင်လာ၏။ ဆရာဝန်က စမ်းသပ် စစ်ဆေးပြီး ခုံပေါ်တွင်ထိုင်စေကာ သွားနှုတ်ပေးလိုက်၏။ သွားနှုတ်ချိန်မှာ ငါးစက္ကန့်ပင် မကြာလိုက်။
- လူနာ ။ ။ “သွားနှုတ်ခ . . ဘယ်လောက်ကျသလဲ ဒေါက်တာ”
 - ဆရာဝန် ။ ။ “သုံးထောင်ကျပါတယ်”
 - လူနာ ။ ။ (အံ့အားသင့်စွာဖြင့်) “ဟင် . . ငါးစက္ကန့် တောင် မကြာဘဲနဲ့ သုံးထောင်တောင် ယူရသလား”
 - ဆရာဝန် ။ ။ “မတန်ဘူးထင်ရင် နောက်တစ်ခါ သွားနှုတ် တော့ မှန်ဆိုလာခဲ့။ နာရီဝက်လောက် အချိန်ဆွဲပြီး နှုတ်ပေးမယ်”
 - လူနာ ။ ။ “အားလား . . လား . . တွေးရင်းနာလာပြီ”

ဒီလို လျှော့ပေါ့

ဟာသစာရေးဆရာ မောင်ဉာဏ်ကျယ်သည် တစ်ကိုယ်တည်း လွတ်လပ်စွာဖြင့် ဟာသလုံးချင်းဝတ္ထုရေးရန် ဒလမြို့သို့ သွားပြီး တည်းခိုခန်းတစ်ခုအား စုံစမ်းလေ၏။

မောင်ဉာဏ်ကျယ် ။ ။ “ခင်ဗျားတို့ တည်းခိုခန်းမှာ တစ်ပတ်တိတိ တစ်ယောက်ခန်းယူပြီး ဘည်းချင်တယ်။ အဲဒါ . . . ဘယ်လောက်ပေးရမလဲ”

တာဝန်ခံ ။ ။ “အစားအသောက်မပါ။ တည်းခိုတာ သက်သက်အတွက် တစ်ပတ်ကို ခုနစ်ထောင် ကျပါတယ် ဆရာ”

မောင်ဉာဏ်ကျယ် ။ ။ “ဟာ . . . မများဘူးလား။ တစ်ပတ်တိတိ တောင် တည်းမှာ။ လျှော့ပါဦး”

တာဝန်ခံ ။ ။ “များတယ်ထင်ရင်လည်း တစ်ရက်ကို တစ်ထောင်နှုန်းနဲ့ပဲ ရှင်းပေးပါ”

မောင်ဉာဏ်ကျယ် ။ ။ “ဒီလို အလျှော့အတင်း ရှိမှပေါ့။ ကဲ . . . သည်ကနေ့အတွက် ရော့ . . . တစ်ထောင်”

အက္ခရာအဟ

ယမကာရောင်းချသော ဆိုင်တစ်ဆိုင်တွင် ဖြစ်၏။ စားပွဲတစ်လုံး၌ လူရွယ်နှစ်ယောက်ရှိရာ ပထမလူရွယ်၏ ဖန်ခွက်၌ ဝိစကီအရက်ရှိပြီး ကျန်လူရွယ်၏ခွက်၌ ရမ်အရက်ရှိ၏။ ထိုဝိုင်းသို့ လူကြီးတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး မြန်မာဘီယာတစ်ခွက် မှာသောက်ကာ ယမကာရောင်း လူရွယ်နှစ်ဦးနှင့် စကား လက်ဆုံကျနေလေသည်။

လူကြီး ။ ။ (ဝိစကီသောက်သောလူရွယ်အား) “ဝိစကီက တစ်ပက်ကို ဘယ်လောက်ပေးရသလဲ”

လူရွယ်(၁) ။ ။ “တစ်ပက်ကို နှစ်ရာခင်ဗျ”

လူကြီး ။ ။ (ရမ်သောက်သော လူရွယ်အား) “ရမ်က ကော ကွယ်။ တစ်ပက်ကို ဘယ်လောက် ပေးရသလဲ”

လူရွယ်(၂) ။ ။ “တစ်ပက်ကို တစ်ရာငါးဆယ်ခင်ဗျ”

လူကြီး ။ ။ “ဒါဖြင့် ဝိစကီနဲ့ ရမ်ဟာ ဘယ်လိုကွာလို့လဲ”

လူရွယ်နှစ်ဦး။ ။ “ငွေငါးဆယ် ကွာပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဒီလိုလုပ်မှ ဖြစ်မှာပါ

လူနှစ်ယောက် ဘားတစ်ခု၌ အိမ်ထောင်ရေးကိစ္စများကို ပြောဆို ဆွေးနွေးနေကြလေ၏။

ပ-လူ ။ ။ “ငါ ဖတ်ဖူးတဲ့ စာအုပ်တစ်အုပ်ထဲမှာ အသက်ရှည်ရှည် နေချင်ရင် စိတ်ညစ်စရာတွေကို အိပ်ရာထဲ သယ်မသွားနဲ့ . . . တဲ့”

ဒု-လူ ။ ။ “ဒါဆို . . . ငါအသက်ရှည်ရှည်နေရအောင် မိန်းမနဲ့ ကွာရှင်းလိုက်မှ ဖြစ်တော့မယ်”

ပ-လူ ။ ။ “ဘာဆိုလို့လဲကွ”

ဒု-လူ ။ ။ “ဆိုင်ပါသော်ကောကွ။ ငါ့မိန်းမက ငါ အိပ်ရာထဲ ဝင်ပြီ ဆိုတာနဲ့ အိပ်မပျော်မချင်း ဝိတ်ညစ်စရာ စကားတွေကို အာပေါင်အာရင်းသန်သန် ပြောတတ်တာကလား”

အသက်ရှည်ကြောင်း နည်းလမ်းကောင်း

ကျန်းမာရေးသုတေသီတစ်ဦးသည် အသက်ရှည်စွာ နေနိုင်မည့် နည်းလမ်းတစ်ရပ်ကို လေ့လာရှာဖွေ စူးစမ်းခဲ့လေသည်။ ထိုနည်းလမ်းကို ဖော်ထုတ်နိုင်ပါက လူ့အပေါင်းအတွက် အကျိုးရှိစေမည့်အပြင် သူ၏ နာမည်ဂုဏ်သတင်းမှာလည်း အထူးပင် ဖင်ရှားကျော်ကြားမည် ဖြစ်၏။

သည့်အတွက် အပတ်တကျ လေ့လာစူးစမ်းရင်းမှ မမှော်လင့်ဘဲ ကျေနပ်ဖွယ်ကောင်းသော နည်းလမ်းတစ်ခုကို ရရှိခဲ့လေ၏။ သည့် အတွက် ပညာရှင်အပေါင်းကို ဖိတ်ခေါ်လျက် သူရှာဖွေတွေ့ရှိခဲ့သော နည်းလမ်းကိုတင်ပြရာ အားလုံးသည် အံ့ဩတစ်ညွတ်တည်း သဘောကျ လက်ခံခဲ့ကြလေ၏။

သူ တင်ပြသော အသက်ရှည်နည်းမှာ အသက်တစ်ရာ နှစ်ဆယ် ဟိုင်အောင် အသက်ကို မှန်မှန်ရှုသွင်း၊ ရှုထုတ်ခြင်းပင် ဖြစ်လေသတတ်။

www.burmeseclassic.com

ဆရာဝန်တွက်ကိန်း

ဆေးခန်းတစ်ခုသို့ လူနာတစ်ဦးရောက်လာပြီး ကျန်းမာရေးကို အစစ်ဆေးခံလေ၏။

ဆရာဝန် ။ ။ “ခင်ဗျား . . . အရက်ဖြတ်ဖို့ ကောင်းပြီ။ အရက် မသောက်ရင် အသက်ရှည်ရှည်နေရလိမ့်မယ်”

လူနာ ။ ။ “ကျွန်တော် အရက်သောက်လာတာ ခုဆို အသက်(၆၀) ရှိပါပြီဆရာရယ်။ ထွေထွေထူးထူး ဘာမှမဖြစ်ခဲ့ ပါဘူး။ အခုကျမှ ဟိုက အောင့်၊ သည်ကအောင့်နဲ့”

ဆရာဝန် ။ ။ “အဲဒါပြောတာပေါ့ဗျ။ ခင်ဗျားသာ အရက် မသောက် ခဲ့ရင် ခုဆို အသက်(၇၀)ရှိလောက်ပြီ”

ခုလည်း (၂)ပေါင်ပါပဲ

ကလေးငယ်နှစ်ယောက် အငြင်းအခုံနဲ့ ဖြစ်နေကြလေသည်။

ကျွဲသိုး ။ ။ “ဟေ့ကောင် . . . ကြွက်နီ၊ မင်းကို မွေးတုန်းက (၂)ပေါင်ပဲ ရှိတယ်ဆို”

ကြွက်နီ ။ ။ “ဟုတ်တယ်လေကွာ။ မွေးခန်းထဲက ထွက်လာစော့ (၂)ပေါင်ပဲရှိလို့ ငါ့အဖေနဲ့အမေက ငါ့ကို အသက်ရှင် လူလားမြောက်အောင် ဆရာဝန်ကြီးတွေနဲ့ မနည်း ကုပေးခဲ့လို့ ခုအရွယ် ရောက်သာတာ”

ကျွဲသိုး ။ ။ “ထားပါတော့ကွာ။ အခုကော ဘယ်နှပေါင်ရှိသလဲ”

ကြွက်နီ ။ ။ “(၂)ပေါင်ပဲရှိပါတယ်”

ကျွဲသိုး ။ ။ “ဟာ . . . မင်းအရူးလား။ မဟုတ်က ဟုတ်တော့ မပြောနဲ့”

ကြွက်နီ ။ ။ “ဘာလဲ . . . မယ့်ဘူးလား။ ဟောသည်မှာ ကြည့်”

(ထိုသို့ ပြောဆိုပြီးနောက် ကံတောင်းမြှောင်အောင် ကျိုက်ကာ ၎င်း၏ ပေါင်နှစ်ဘက်ကို ပုတ်ပြလိုက်လေသည်။)

ရှေ့နေဆိုတာ

ရှေ့နေကြီးဦးနက်ကျော်ထံ ဒလမှအမှုသည် အောင်မင်း ရောက်လာ၏။
 အောင်မင်း ။ ။ “ကျွန်တော့်မိန်းမ မကြာမီ ရွှေဘိုက သူ့ အမေအိမ်ကို
 ဆင်းသွားတယ်ဆရာ။ သူ့ မရှိရင် မနေတတ်ဘူး။
 ဒီတော့ မယား ပြန်ခေါ်လိုမှုနဲ့ တရားစွဲချင်တယ်။
 သည့်အတွက် ဆရာ့ကို အမှုလာအပ်တာပါ”
 ဦးနက်ကျော် ။ ။ “မပူနဲ့ ခင်ဗျားအမှု နိုင်ကို နိုင်စေရမယ်”
 အောင်မင်း ။ ။ “အားရှိလိုက်တာ ဆရာရယ်။ တကယ်လို့များ
 ကျွန်တော်က အမှုနိုင်ပါရဲ့သားနဲ့ မကြာမီက
 ပြန်မလိုက်ခဲ့ရင်ကော”
 ဦးနက်ကျော် ။ ။ “အတင်းဆွဲခေါ်ပြီး ကားတင်ပြေးပေါ့ဗျာ”
 အောင်မင်း ။ ။ “ဒါဆိုရင် အိုကေပြီလားဆရာ”
 ဦးနက်ကျော် ။ ။ “အိုကေ၊ မကေတော့ မသိဘူး။ ကျွန်တော့် အတွက်
 အမှုတစ်ခု ထပ်ရသွားမှာ သေချာတယ်”

ပိုပြီးစိတ်ချရအောင်

ရပ်ကွက်တစ်ခုရှိ လမ်းတစ်လမ်း၏ထိပ်၌ မီးကင်းတဲ တစ်ခုရှိ၏။
 ထိုမီးကင်းတဲ၌ ကင်းစောင့်သူနှစ်ဦးရှိရာ တစ်ဦးမှာ လုံချည်ကို ခြုံလျက်
 အိပ်မောကျနေ၏။
 နီးနေသူ ။ ။ “ဟေ့ကောင် . . သာဂေါင်ကြီး။ ထ . . ထ ခဏထမ်း”
 သာဂေါင်ကြီး ။ ။ “ဟေ . . အာ . . အာ . . အာဖြစ်လို့လဲ”
 နီးနေသူ ။ ။ “မင်းအိပ်ပျော်နေတာကိုး”
 သာဂေါင်ကြီး ။ ။ “ဟုတ်တယ်လေကွာ။ အာလဲ . . ကင်း စစ်အဖွဲ့
 တွေ လာနေလို့လား”
 နီးနေသူ ။ ။ “သူတို့ လာမစစ်ဖြစ်ဘူးကွ။ အဲဒါကြောင့် စိတ်ချ
 လက်ချ ဆက်အိပ်ဖို့ မင်းကိုနိုးပြီး ပြောတာ”
 သာဂေါင်ကြီး ။ ။ “သေပါတော့ကွာ”

www.burmeseclassic.com

လည်ပြီးသားပါ

ကွန်ပျူတာ အရောင်ဌာနတွင် ဖြစ်၏။ မန်နေဂျာနှင့် သူ၏မိတ်ဆွေတို့ စကားလက်ဆုံကျနေကြ၏။

မိတ်ဆွေ ။ ။ “နေစမ်းပါဦးဗျ။ ခင်ဗျားဆိုင်က ကွန်ပျူတာတွေကို စျေးနှုန်းအရင်းအတိုင်းနဲ့ ရောင်းတယ်ဆို”

မန်နေဂျာ ။ ။ “ဟုတ်တယ်လေဗျာ”

မိတ်ဆွေ ။ ။ “ဟာ . . ဒါဆို အရင်းပဲရမှာပေါ့။ ဘယ်မှာ အကျိုး အမြတ်ရှိမှာတဲ့လဲ”

မန်နေဂျာ ။ ။ “မပူပါနဲ့ဗျာ။ ကျုပ်ဆိုင်က အရင်းအတိုင်း ဝယ်သွားတဲ့ ကွန်ပျူတာတွေဆိုတာ တစ်နှစ်မကြာဘူး။ ပျက်မှာပဲ။ အဲဒီတော့ ကျုပ်ဆိုင်ကို လာပြီး ပြင်ကြမယ်။ စပယ်ယာပတ် ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ထည့်ကြမယ်။ အဲဒီမှာတင် မတရားမြတ်နေပြီ။ ဒါကြောင့် ဒီယုန်မြင်လို့ ဒီခြုံထွင်လိုက်တာလေ”

မိတ်ဆွေ ။ ။ “ပိုင်ပါပေဗျာ”

ဘယ်နတ်လဲတော့ မသိဘူး

သားငယ် ။ ။ “နတ်ဆိုတာ တကယ်ရှိသလား ဖေဖေ”

ဖခင် ။ ။ “ရှိတာပေါ့သားရယ်။ ကိုယ်မှာ ကိုယ်စောင့် နတ်ရှိ တယ်။ အိမ်မှာဆို အိမ်စောင့်နတ်။ ခြံမှာဆို ခြံစောင့်နတ်။ အဲဒီ . . နေရာတိုင်းမှာ ရှိတယ်သားရဲ့”

သားငယ် ။ ။ “ဒါဆို ဟုတ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

ဖခင် ။ ။ “ဘာဟုတ်တာလဲ သား”

သားငယ် ။ ။ “ညက ဖေဖေနဲ့ မေမေကြားမှာ သားအိပ်တယ်လေ။ မနက်မိုးလင်းတော့ သားဟာ ဖေဖေတို့ကြားမှာ မရှိတော့ဘူး။ မြေရင်းမှာ ရောက်နေပြီ။ ဧကန္တသားကို ဆွဲထုတ်သွားတာ၊ ဘယ်နတ်လဲတော့ မသိဘူး”

www.burmeseclassic.com

ထူးတဲ့ ဓာတ်

မထူးပါဘူး မေမေရယ်

ဘိုငြိမ်း ။ ။ “လူတွေရဲ့ ဓာတ်သဘောဟာ အတော့်ကို ထူးဆန်းတယ်ဗျ”

ကိုအောင်ကျော်ထူး ။ ။ “ဘယ်လို ဆန်းတာလဲ။ လုပ်စမ်းပါဦး ဘိုငြိမ်းရယ်”

ဘိုငြိမ်း ။ ။ “ခင်ဗျား ညတုန်းက ကျုပ်ကို ဒကာခံပြီး ခေါ်သွားတဲ့ ကေတီဦးမှာလေဗျာ”

ကိုအောင်ကျော်ထူး ။ ။ “ဟုတ်ပြီ . . အဲဒီမှာ တာဖြစ်လဲ”

ဘိုငြိမ်း ။ ။ “ကျုပ်နဲ့တွဲထိုင်တဲ့ ကောင်မလေးရဲ့ နောက် ကျောကို ပွတ်ပေးလိုက်တော့ ဟောဗျာ . . ဘယ်လိုဓာတ်သဘောလည်း မသိပါဘူး။ မျက်တောင်တွေ မှေးစင်းသွားပြီး ကျုပ် ပခုံးကို လာမှီသဗျ”

ကိုအောင်ကျော်ထူး ။ ။ “ဟုတ်ပဲ . . ဘိုငြိမ်းရေ။ တော်တော် ထူးဆန်း တဲ့ ဓာတ်ပဲ။ ကျွန်တော်လည်း သည်အခါကျ လေ့လာစူး စမ်းလိုက်ဦးမယ်”

ဘိုငြိမ်း ။ ။ “ကျုပ်ကိုခေါ်ဖို့ မေ့မနေနဲ့ဦးနော်”

ကိုအောင်ကျော်ထူး ။ ။ “စိတ်သာချ . . ဟဲ . . ဟဲ . . ဟဲ”

ကြောသေးခင်ကမှ လက်ထပ်သွားသော သမီးဖြစ်သူသည် အားလပ်ရက်တစ်ရက်၌ မိခင်၏အိမ်သို့ ရောက်လာခဲ့၏။

မိခင် ။ ။ “ငါ့သမီးကို နှစ်ကိုယ်ကြား မေးရဦးမယ်။ သမီးဟာ အခု အိမ်ထောင်ရှင်ဖြစ်သွားခဲ့ပြီနော်။ သည်တော့ အပျိုစင်ဘဝနဲ့ အိမ်ထောင်ရှင်ဘဝ ဘယ်လိုများ ကွာခြားသလဲဆိုတာ မေမေ့ကို ပြောပါဦး”

သမီး ။ ။ “မထူးပါဘူး မေမေရယ်။ သမီး အပျိုဘဝတုန်းက ကိုစိန်လင်း ညဘက်အိမ်လာလည်တော့ အိပ်ချင်လျက်နဲ့ သူမပြန်မချင်း စောင့်ခဲ့ရတယ်။ ဟော . . ခုအိမ်ထောင်ရှင် ဖြစ်လာပြန်တော့ လည်း ကိုစိန်လင်း အိမ်ကို ပြန်မရောက်မချင်း အိပ်ချင်လျက်နဲ့ စေ င်နေရပြန်ပါရော။ မထူး . . မထူးပါဘူး မေမေရယ်”

“ဟဲဟဲဟဲ”

မြန်ချက်ကတော့

စကားကြွယ်သော လှတောသားတစ်ယောက် ရန်ကုန်မြို့သို့ ခေတ္တရောက်လာ၏။ ထိုအခါ မြို့သားတစ်ယောက်နှင့် စကားလက်ဆုံ ကျလေသည်။

မြို့သား ။ ။ “ဗျို . . ကိုလှတောသား။ ခင်ဗျားတို့ လှကောက လှည်းတွေဟာ ကျုပ်တို့မြို့က ကားတွေလို မြန်မှာ မဟုတ်ဘူးနော်။ အဲဒါ လက်ခံသလား”

လှတောသား ။ ။ “ကိုယ့်လူ . . ကျုပ်တို့ရွာက လှည်းတွေကို မစီးဖူးသေးလို့ ဒီစကားပြောတာပါ။ စီးဖူးရင် ဒီစကားကို လုံးပပြောမယ် မထင်ဘူး”

မြို့သား ။ ။ “ဆိုစမ်းပါဦး။ ခင်ဗျားလို လှတောက လှည်းတွေ မြန်သလား”

လှတောသား ။ ။ “မြန်ချက်ကို ပြောရရင်တော့ဗျား၊ လှည်းပေါ် ရောက်တာနဲ့ ရိုင်ဖယ်ကျည်ဆံပေါ် တက်ထိုင် ရသလား အောက်မေ့ရတယ်”

မြို့သား ။ ။ “သေပြီ ဆရာ”

နှိုင်းယှဉ်ခြင်း

ရှေ့တန်းစစ်မျက်နှာမှ ပြန်လာပြီး အပြင်ထွက်ခွင့်ရသော စစ်သား တစ်ဦးနှင့် အရပ်သားတစ်ဦးတို့ ဘိုကလေးဈေး လမ်းထောင့်ရှိ ယမင်း စည်ဘီယာဆိုင်၌ သောက်စားကြရင်း ရင်းနှီးစွာ စကားဆိုကြလေသည်။

စစ်သား ။ ။ “အရက်သောက်လို့ သေရတဲ့သူနဲ့ သေနတ်မှန်လို့ သေရတဲ့သူ အဲဒီသူတွေရဲ့ အရေအတွက်ဟာ ဘယ်ဟာ ငိုများမယ် ထင်သလဲ”

အရပ်သား ။ ။ “မပြောတတ်ပါဘူးဗျား”

စစ်သား ။ ။ “ဒါဆို မှတ်ထားဗျို။ အရက်သောက်တဲ့သူ အရေ အတွက်က သေရတာများတယ်”

အရပ်သား ။ ။ “အင်း . . ဟုတ်မှာပေါ့လေ။ သေနတ်က အရက်မှ မသောက်တတ်တဲ့ဥစ္စာ”

လိုက်လည်း လိုက်ပါပေ

အမြောက်ကြိုက်သော အပျိုမလေးနှင့် မြောက်ပင့်တတ်သော လူပျိုလေးတို့သည် သမီးရည်းစားဖြစ်ကာ အင်းလျားကန်ပေါင်ရှိ ခုံတန်း လျားပေါ်၌ ချိန်းတွေ့စကားဆိုကြလေ၏။

မ ။ ။ “ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မကတော့လေ မကို သိပ်လှတယ်လို့ ပြောတဲ့သူဆိုရင် သိပ်ကိုကျေးဇူးတင်လို့ ဆုံးမှာမဟုတ်ဘူး”

မောင် ။ ။ “တကယ်ပဲလား မ၊ရယ်။ အဲသလို မပြောပုံကလေးကိုက သိပ်ပြီးလှတာပဲ”

မ ။ ။ “အို . . မောင်ကိုလေ သိပ်ကျေးဇူးတင်လို့ ဆုံးမှာ မဟုတ် တော့ပါဘူး မောင်”

ထိရောက်တဲ့ ကြော်ငြာ

ဂျာနယ်တစ်စောင်၏ ကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ်တစ်ယောက်နှင့် ထိုဂျာနယ်၌ ကြော်ငြာထည့်သွင်းခဲ့ဖူးသူတစ်ယောက်တို့ ဘိုကလေး စေ့လမ်းထောင့်ရှိ မြန်မာစည်ဘီယာဆိုင်၌ ဆုံမိကြလေသည်။

ကြော်ငြာကိုယ်စားလှယ် ။ ။ “ဘယ်လိုလဲ မိတ်ဆွေ။ ကျုပ်တို့ ဂျာနယ်မှာ ကြော်ငြာထည့်ခဲ့တာ ထိရောက်မှုရှိခဲ့ တယ် မဟုတ်လား”

ကြော်ငြာရှင် ။ ။ “သိပ်ကို ထိရောက်တာပေါ့ဗျာ”

ကိုယ်စားလှယ် ။ ။ “အဲဒါကြောင့် ပြောတာပေါ့ဗျာ။ မိဒီယာရဲ့ စွမ်းအားဟာ သိပ်ကိုကြီးမားတယ်ဆိုတာ”

ကြော်ငြာရှင် ။ ။ “ကြီးမားသလား၊ သေးငယ်သလား နားမလည်ဘူး။ ခင်ဗျားဟို့ ဂျာနယ်မှာ ‘ခြံစောင့်တစ်ဦး’ အမြန်အလို့ရှိသည်လို့ ကြော်ငြာထည့်လိုက် တာနဲ့”

ကိုယ်စားလှယ် ။ ။ “အဆင်ပြေသွားတယ် မဟုတ်လား”

ကြော်ငြာရှင် ။ ။ “ကြော်ငြာပါတဲ့နေ့မှာတင် ကျုပ်အိမ် ဖောက် ထွင်းခံလိုက်ရတယ်လေ”

ကြော်ငြာဆန်း

ရုပ်ကွက်တစ်ခု၌ 'အိမ်ခန်းငှားမည်' ဟူသော ဆိုင်းဘုတ် တစ်ထားသည့် အိမ်ကလေးတစ်လုံးရှိ၏။ ကာလအတန်ကြာသည်အထိ ငှားမည့်သူမရှိ။ ဤ၌ မိတ်ဆွေတစ်ဦးက သတင်းစာ၌ အောက်ပါ ကြော်ငြာကလေးကို ရေးသားထည့်သွင်းလိုက်သည့်အခါဝယ် ကြော်ငြာ ပါလာသည့်နေ့မှာပင် အိမ်ငှားလိုသူများ အလှအယက် ရောက်လာပြီး ကြားပွဲစားမလိုဘဲ အဆင် ပြေသွားသည်ဟူ၏။ ကြော်ငြာစာသားကား . . .

"အိမ်ခန်းငှားမည်။

စေ့၊ ကျောင်း၊ ဆေးရုံ၊ ကားမှတ်တိုင်နှင့် နီးသည်။

အလှူခံငှာနှင့်တေးသည်။ ရှေ့နေအိမ်နှင့်လည်းဝေး သည်။

မိန်းမဖြစ်သူ အိမ်ပေါ်မှ မဆင်းခေရန် ပတ်ဝန်းကျင် ကောင်း၏။

ယောက္ခမကြီးနှင့်တကွ ဆွေမျိုးညတီများ ညအိပ်ညနေ

တည်းခို၍ မဖြစ်ရန် အိမ်ခန်းများကို လျှို့ဝှက်နည်းဖြင့် ဖွဲ့စည်း

ထား၏"

ဟူသတည်း။

ဒါကြောင့် တူတာမို့

ဆရာမ ။ ။ "ဟဲ့ . . မောင်ပိုးဇာ ဒီကိုလာစမ်း။ သည်စာစီစာကုံးဟာ မင်းလက်ရေးနဲ့ လုံးဝမတူပါလား"

ပိုးဇာ ။ ။ "မတူတာတော့ ကျွန်တော်လည်း မပြောတတ်တော့ဘူး ဆရာမ"

ဆရာမ ။ ။ "မင်း . . မလိမ့်နဲ့။ ဒီစာစီစာကုံးကို မင်းအဖေ ရေးပေး လိုက်တာ မဟုတ်လား"

ပိုးဇာ ။ ။ "မဟုတ်ပါဘူးဆရာမ။ အဲ . . ကျွန်တော့်ရဲ့ ဘောလ်ပင် မင်ချောင်းကုန် သွားလို့ အဖေဆီက ဘောလ်ပင် တောင်းပြီးရေးမိပါတယ်"

ဆရာမ ။ ။ "အဲသည်တော့ . . ဘာဖြစ်လဲ"

ပိုးဇာ ။ ။ "အဖေဘောလ်ပင်ကြောင့် အဖေဓာတ်ကူးပြီး လက်ရေး တွေက အဖေနဲ့တူသွားတာ ဖြစ်ပါလိမ့်မယ် ဆရာမ"

ဆရာမ ။ ။ "တယ်လေ . . ငါ။ သွား . . သွား"

www.burmeseclassic.com

မျှော်လင့်ချက်နဲ့

သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လမ်းတွင် ဆုံမိကြ၏။

အောင်ရွှေ ။ ။ “ဟေ့ကောင် အောင်ဖေ။ မင်းတို့အိမ်တွင်းရေး သတင်းတွေ ကြားရတယ်”

အောင်ဖေ ။ ။ “ဪ . . သည်အထိတောင် သတင်းတွေငှာ ထွက်တယ်ပေါ့။ ကိုင်း . . လုပ်စမ်းပါဦး။ ဘာတွေ ကြားရတယ်ဆိုတာ”

အောင်ရွှေ ။ ။ “မင်းယောက္ခမ အမကြီးက ငွေသိပ်မက်ပြီး ယောက္ခမ အထီးကြီးက ဇိုးငနဲကြီးဆို။ ပြီးတော့ မင်းရှာဖွေလို့ ရသမျှ သူတို့ကပဲ ထိုင်ခွတီးနေတယ်လို့ ကြားရတယ်”

အောင်ဖေ ။ ။ “ဟုတ်တာပေါ့ကွာ။ အဲဒါကြောင့်လည်း သူတို့သမီး ဖြစ်တဲ့ ငါ့မယားကြီးကို ကွဲလိုက်ပြီ”

အောင်ရွှေ ။ ။ “ကွာလိုက်တာ မယားကြီးဆိုတော့ နောက်ထပ် မိန်းမတစ်ယောက် ယူတယ်ပေါ့”

အောင်ဖေ ။ ။ “ဟုတ်တယ်လေကွာ။ ငါ့ယူတဲ့ နောက်မိန်းမ ဘယ်သူလဲ ဆိုတာ သိချင်သေးလို့လား။ တစ်ခါတည်း ပြောပြမယ်။ ငါ့မယားကြီးရဲ့ ညီမအငယ်ဆုံးငေးလေကွာ”

အောင်ရွှေ ။ ။ “ဟာကွာ . . ဒီယောက္ခမနဲ့ပဲ ပြန်ဆုံရမယ်ဆိုတော့ မင်းဥစ္စာဘာထူးတော့မှာမို့လဲ”

အောင်ဖေ ။ ။ “သိပါဘူးကွာ။ သဘောထားများ ပြောင်းလဲ လာမလားလို့ပါ”

အပြတ်မေး၍ အပြတ်ပြေသည်

မောင်ရွှေတင် ။ ။ “ဗျို . . ဦးညွန့်တင်ကျော်ကြီး။ ဟိုတစ်နေ့က ခင်ဗျားတို့အိမ် ဆွမ်းကျွေးဖိတ်လို့လာတော့ ကောင်မချောချောလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့မိ တယ်။ အဲဒါ ကို အပွားကြီးကို စုံစမ်းကြည့်တော့ ခင်ဗျားရဲ့ ခယ်မတဲ့။ ဟုတ်သလား”

ဦးညွန့်တင်ကျော် ။ ။ “ဟုတ်ပါပေသည်။ မှန်ပါပေသည်ပေါ့ကွာ”

မောင်ရွှေတင် ။ ။ “ဒါထက် . . သူက အပျိုဆို ဟုတ်ပါတယ်နော်”

ဦးညွန့်တင်ကျော် ။ ။ “အေး . . ခုချိန်မှာတော့ အပျိုပဲ။ အဲ . . သူ့အစ်မ ဖြစ်တဲ့ ငါ့မိန်းကွယ်လွန်ရင်တော့ အာမမခံနိုင် တော့ဘူး”

www.burmeseclassic.com

ဘယ်ညောင်းမှာလဲ

- မိခင် ။ ။ “ဟဲ့ . . သားလေး၊ ဆင်းတော့လေကွယ်။ သား ဖေဖေရဲ့ ပေါင်မှာ တက်ထိုင်နေတာ တော်လောက်ပြီပေါ့။ သားဖေဖေ ညောင်းညာနေမှာပဲ”
- သားငယ် ။ ။ “ဒီလောက် ခဏတဖြုတ်ထိုင်တာလေးနဲ့ ဖေဖေ ဘာမှ ဖြစ်မသွားနိုင်ပါဘူး မေမေရာ”
- မိခင် ။ ။ “ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုပြောရတာလဲ သားလေးရဲ့”
- သားငယ် ။ ။ “မေမေ ဘွားဘွားတို့ဆီ တစ်ပတ်လောက်သွား နေတုန်းကဆို အိမ်အလုပ်တွေလုပ်တဲ့ မမ ထွေးခင်ဟာ တစ်နေကုန် ဖေဖေပေါင်ပေါ်မှာ ထိုင်နေတာပဲ။ ဖေဖေကလည်း ညောင်းတယ်လို့ မပြောပေါင်”
- မိခင် ။ ။ “တောက် . . .”

သူ့ နေရာနှင့်သူ

ဆရာဝန်ကြီးတစ်ဦး၊ အာဂန္တုဘုန်းကြီးတစ်ပါးနှင့် ရှေ့နေတစ်ဦး တို့သည် ခရီးစဉ်တူသဖြင့် အတူတူထွက်လာခဲ့ကြ၏။ လမ်း၌ မမျှော်လင့်ဘဲ တစ်ဘက်နှင့်တစ်ဘက် တုတ်တစ်ပြက် ဓားတစ်ပြက် ရန်ပွဲတစ်ခုကို ကြုံရလေ၏။ ထိုအခါဝယ် ဆရာဝန်က သွားရောက် ဖျန်ဖြေမည်ပြုရာ ရှေ့နေက . .

“မသွားနဲ့ဒေါက်တာ။ သူတို့ဒဏ်ရာအကြီးအကျယ်ရလာရင် ဒေါက်တာက အရေးပေါ်ကုသပေးရမှာ။ အသာနေ”

ဟု ဆိုလေ၏။ ထိုအခါ အာဂန္တုဘုန်းကြီးမှ ထိုရန်ပွဲအား မေတ္တာရပ်ခံဖို့ ကြိုးပမ်းရန် ဟန်ပြင်၏။ ဤ၌ ရှေ့နေကပင်

“မသွားပါနဲ့ဘုရား။ အကယ်တန္တူ တစ်ယောက်ယောက် အသက်ဆုံးရင် ကိုယ်တော်က သရဏဂုံတင်ပေးရမှာ မဟုတ်လား”

ဟူ၍ တားမြစ်ပြီး သကာလ၊ ရှေ့နေက သူ့ကိုယ်တိုင်ပင် ရန်ပွဲ ရှိရာသို့ ထွက်သွားလေ၏။ အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည်မှာ ရှေ့နေဘာပြော ဘာဆိုလိုက်သည် မသိ။ ရန်ပွဲပြီးဆုံးသွားလေတော့၏။ ရှေ့နေ ပြန်လာ သောအခါ . .

“ဘာရမှာလဲ။ ခင်းတို့အမှုဖြစ်ရင် ငါပဲ စီးပွားဖြစ်မှာ။ ကိုင်း . . ငါအသာကြည့်နေမယ်။ မင်းတို့ ရှေ့လျှောက် စိတ်မညစ်ချင်ရင် ချကြစမ်း”

ဟူ၍ ပြောခဲ့ကြောင်း စကားဆိုလေ၏။ ထိုအခါမှ ဆရာဝန်နှင့် ဘုန်းတော်ကြီးလည်း “ဪ . . သူ့နေရာနဲ့သူတော့လည်း ဟုတ်ပေ သားပဲ”ဟူ၍ ကောက်ချက်ချကြလေသတတ်။

www.burmeseclassic.com

တကယ်တော် တကယ်တတ်

- မိန်းမကြီး ။ ။ “တော်တော်လည်း အင်္ဂလိပ်စကားကို မွတ်နေအောင် ပြောတတ်လိုက်တဲ့ကလေးပါပဲ ရှင်”
- အဖော် ။ ။ “ဘယ်သူကလေးလဲ၊ ဘယ်အရွယ်ရှိပြီလဲ”
- မိန်းမကြီး ။ ။ “ဘယ်သူကလေးလဲတော့ မသိပါဘူး။ အင်္ဂလိပ်စကား ကိုတော့ တော်တော်လေးကို ကျွမ်းကျွမ်းကျင်ကျင် ပြောနိုင်တယ်ရှင့်။ ဘယ်အရွယ်လဲဆိုတော့ (၆)နှစ် သားလောက်ပဲ ရှိလိမ့်ဦးမယ်”
- အဖော် ။ ။ (အံ့အားတသင့်ဖြင့်) “ဟာ . . ဒါဆို တော်တော် ကလေး ပါရမီရင့်ပေတာပဲ။ နို့ . . နေ စမ်းပါဦး။ ရှင် အဲဒီကလေးကို ဘယ်မှာတွေ့ခဲ့တာလဲဟင်”
- မိန်းမကြီး ။ ။ “ညတုန်းက ကြည့်ခဲ့ရတဲ့ အင်္ဂလိပ်ဝီဒီယို ဇာတ်ကား ထဲမှာလေ”
- အဖော် ။ ။ “ငါနဲ့ . . နော်”

တစ်နေ့တော့ သိလာမှာပါ

- လူနာ ။ ။ “ဆရာဝန်တွေတောင် တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ထင်မြင်ချက်ပေးတာချင်း မတူကြဘူးနော်”
- မိတ်ဆွေ ။ ။ “နေပါဦး . . ဘာဖြစ်လို့ သည်စကား ပြောရတာလဲ”
- လူနာ ။ ။ “ကျွန်တော့်ရောဂါကို မနက်ပိုင်းလာကြည့်တဲ့ ဆရာဝန်က အသည်းကို ထိတာတဲ့။ အဲ . . ညနေပိုင်းလာကြည့်တဲ့ ဆရာဝန်ကတော့ အသည်းမဟုတ်ဘူး။ အဆုတ်တဲ့ဗျာ။ မျက်စိကို လည်ရောပဲ။ ဘယ်ဟာအမှန်ဖြစ်မလဲ မသိဘူး”

www.burmeseclassic.com

သူထက်...ကဲ

လေအန်ကုန်းမည်သည့် စာပေရုပ်ဝန်း၌ စာပေသမားများ ဆိုင်နေကြ၏။ သူတို့သည် ဇင်မင်းမောင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှ ရေခဲခဲ ကြမ်းအိုးကို ထည်လဲမှာရင်း စာပေအကြောင်းများကို နေကုန်နေခန်း ပြောနေကြ၏။ ငြင်းခုံနေကြ၏။

ဖြိုးထိန် ။ ။ “ဟေ့ကောင် . . မြေကြီး။ ဟောဒီမှာ ငါဝေဖန်မယ့် စာအုပ်။ အကြည်တော်ရဲ့ နောက်ဆုံးဝတ္ထု။ မင်း ဖတ်ပြီး ပြီလား”

မြေကြီး ။ ။ “ဝတ္ထုဖတ်ဖို့ထက် သောက်ဖို့က အရေးကြီးနေတော့ မဖတ်ဖြစ်ပါဘူးကွာ”

ဖြိုးထိန် ။ ။ “မင်းတော်တော် ညံ့တဲ့ စာသမားပဲ။ ဒီဝတ္ထုထွက်နေ ဟာ နှစ်လလောက်တောင် ရှိနေပြီ။ ဒါတောင် မဖတ်ဖူး သေးဘူးတဲ့။ အံ့ရောကွာ”

မြေကြီး ။ ။ “ဩ . . သည်လောက် နှစ်လလေးကြာတာကို အံ့ရော တဲ့။ ဟုတ်လား ဖြိုးထိန်။ ဒါဆို မင်း မြစေတီ ကျောက်စာကို ဖတ်ပြီးပလား”

ဖြိုးထိန် ။ ။ “ဟင့်အင်း”

မြေကြီး ။ ။ “မင်းကမဲ့ ငါ့ထက် ပိုညံ့တာကွ။ မြစေတီ ကျောက်စာ ဆိုတာ ကျန်စစ်မင်းလက်ထက် ပုဂံခေတ်ကတည်းက ပေါ်နေတာကွ။ အံ့ရော . . ဖြိုးထိန်ရာ”

အလကား မဖြစ်ရအောင်

စာနယ်ဇင်းသမား ။ ။ “ငါတော့ တီဗီတစ်လုံး ဝယ်မှဖြစ်တော့မယ်”

မိတ်ဆွေ ။ ။ “ဘာဖြစ်လို့လဲ”

စာနယ်ဇင်းသမား ။ ။ “ဟိုတစ်နေ့က ရီမုခ်ထုတ်တဲ့ ကုမ္ပဏီ တစ်ခုက စာနယ်ဇင်းတွေ့ဆုံပွဲ လုပ်တယ်လေ”

မိတ်ဆွေ ။ ။ “တွေ့ဆုံပွဲလုပ်တာနဲ့ တီဗီဝယ်မှာနဲ့ ဘာဆိုင် လို့လဲ”

စာနယ်ဇင်းသမား ။ ။ “ဆိုင်ပါသော်ကောကွာ။ အဲဒီပွဲပြီးတော့ ထုတ်လုပ်သူပိုင်ရှင်က စာနယ်ဇင်းသမားတွေကို ရီမုခ်တစ်ခုစီ လက်ဆောင်ပေးတယ်။ အဲဒီ ရီမုခ် အလကားမဖြစ်ရလေအောင် တီဗီဝယ်မှ ဖြစ်မယ်လို့ ပြောတာပါကွာ”

ပါးပါးလေး

ဒလ-ပန်းဆိုးတန်း ကုတိုကူးသင်္ဘောပေါ်တွင်ဖြစ်သည်။ ဂျာနယ် ဆရာကြီးတစ်ဦးသည် ဂျာနယ်များကို လက်တွင်ပွေ၍ ခရီးသည်များအား အော်ဟစ်ရောင်းချနေသည်။

ဂျာနယ်ဆရာကြီး။ ။ “ဝယ်ထားနော်။ ဝယ်ထားကြနော်။ ဘာမဟုတ် ညာမဟုတ်နဲ့ အယောက်ငါးဆယ် အလိမ်ခံ ထိသွားကြပြီ။ ဂျာနယ်တွေ့ . . . ဂျာနယ်တွေ့”

ထိုအခါ၌ ထိုင်ခုံတစ်လုံး၌ ထိုင်နေသော ခရီးသည် တစ်ဦးသည် ဂျာနယ်ဆရာကြီးကိုလှမ်းခေါ်၍ ဂျာနယ်တစ်စောင်ကို ဝယ်လိုက်၏။ အတန်ကြာဖတ်ရှုပြီးနောက် ဘဝင်မကျဟန် မျက်နှာထားဖြင့် . . .

“ဤ . . . ဆရာကြီး။ ဘယ်မှာလဲ။ ဘာမဟုတ်ညာမဟုတ်နဲ့ လူငါးဆယ် အလိမ်ခံရတယ်ဆိုတာ။ ဂျာနယ်ထဲ မပါပါလား။”

“ဟာ . . . မှားနေပြီ။ ကျုပ်အော်တာ ဒီဂျာနယ်ထဲမှာ ပါတယ်လို့ ထည့်မအော်ပါဘူး။ လာနော် . . . ဝယ်ထားကြ၊ ဝယ်ထားကြ။ ဘာမဟုတ် ညာမဟုတ်နဲ့ ငါးဆယ်တစ်ယောက် အလိမ်ခံထိသွားကြပြီ။ ဂျာနယ်တွေ့ . . . ဂျာနယ်တွေ့”

ဖြစ်ကို ဖြစ်ရမယ်

မိခင် ။ ။ “ဟဲ့ . . . သမီး၊ နေမကောင်းတာ ဆေးသောက်ပြီးတော့ ငြိမ်ငြိမ်ကလေးနေပါလား။ ခုတော့ မကြီးမငယ်နဲ့ ပုခက် ထဲဝင်ပြီး တအားလွှဲစီးနေတယ်။ ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတဲ့လဲ”

သမီး ။ ။ “ငြိမ်ငြိမ်နေချင်ပါတယ် အမေ။ ဒါပေမဲ့ ဆေးသောက် တုန်းက ညွှန်ကြားချက်အတိုင်း ဆေးပုလင်းကို မလှုပ်ဘဲ သောက်မိလို့ အဲဒါ ဗိုက်ထဲရောက်နေတဲ့ဆေးတွေ လှုပ်ပြီး သားဖြစ်ရအောင် ပုခက်ကို တအားလွှဲစီးနေတာပါ မေမေ”

မိခင် ။ ။ “ကောင်းပါလေရော . . . ပေါက်ကျော်မရယ်”

www.burmeseclassic.com

ကောင်းလွန်းလွန်းလို့

“ယရာဝါသ၊ သမ္မာဒဟု၊ ကိစ္စများမြှောင်၊ လူတို့ဘောင်ဝယ်၊
 အိမ်ထောင်သက်မွေး၊ ခြံနယ်မြေးသား” ဆိုသည့် စကားတစ်ရပ်ရှိလေ၏။

ဝင်းလှိုင် ။ ။ “ဟေ့ . . . အောင်ကြီး။ မင်းက ငါနဲ့တွေ့တိုင်း
 ‘ယရာဝါသ’ဆိုတဲ့ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့ အလုပ်ဟာ
 ‘စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ ကောင်းလွန်းလို့’ ဆိုပြီး အမြဲတမ်း
 ပြောတယ်နော်”

အောင်ကြီး ။ ။ “အေး . . . ပြောတယ်လေ။ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

ဝင်းလှိုင် ။ ။ “အပြောတခြား၊ အလုပ်တခြား ဖြစ်နေလို့ဟေ့။
 အဲသလိုပြောပြီး သန်လျင်ဘက်မှာ မိန်းမရနေတယ်
 မဟုတ်ဘူးလား”

အောင်ကြီး ။ ။ “ဟုတ်တယ် . . . မှန်တယ်လေ”

ဝင်းလှိုင် ။ ။ “ဒါဆို . . . ယရာဝါသဆိုတဲ့ အိမ်ထောင်ပြုတဲ့
 အလုပ်ဟာ ‘စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ ကောင်းလွန်းလို့’
 ဆိုတာကြီးကို ဘယ်တော့မှ အာချောင်ပြီး မပြောနဲ့
 တော့”

အောင်ကြီး ။ ။ “မင်း . . . ငတုံးပဲ။ သေသေချာချာစဉ်းစားစမ်း။
 ငါ့စကားမှာ ‘စက်ဆုပ်ဖွယ်ရာ’ အနောက်က ဘာလဲ . . .”

ဝင်းလှိုင် ။ ။ “ကောင်းလွန်းလို့ . . . လေ”

အောင်ကြီး ။ ။ “အဲဒါကြောင့် ငါ မိန်းမယူလိုက်တာ။ ကိုင်း . . .
 အထွန့်တက်ရင် ပုလင်းနဲ့ ခေါင်းရိုက်ခံရပြီသာမှတ်”

သူ . . . အကြင်နာထားတာ

ဘွားအေးဖြစ်သူသည် မြေးကလေးအား လွန်စွာချစ်၏။ ဆုံးမ
 သွန်သင်လေ့လည်းရှိ၏။ ခုတစ်လော သွန်သင်ဆုံးမနေသည့် အကြောင်း
 အရာမှာ လူလူချင်း စာနာသနားစိတ်ထားရှိဖို့ဖြစ်လေသည်။ တစ်နေ့သွ
 ဘွားအေးဖြစ်သူ ပုတီးစိပ်နေစဉ် မြေးကလေးသည် အူလျားဖားလျားဖြင့်
 ရောက်ရှိလာလေသည်။

မြေးငယ် ။ ။ “ဘွားဘွား . . . ဘွားဘွား။ အနေ့ကို ငွေ(၅၀)
 လောက် ပေးပါ”

ဘွားအေး ။ ။ “ဟဲ့ . . . ဘာလုပ်မလို့လဲ မြေးငယ်”

မြေးငယ် ။ ။ “လမ်းထိပ်မှာလေ . . . လူတစ်ယောက် သနားပါတယ်
 ဘွားဘွားရယ်။ အလေးအပင်ပုံးကြီးကို လွယ်ပြီး
 အော်ဟစ်နေလို့ပါ။ အဲဒါ ပေးချင်လို့”

ဘွားအေး ။ ။ “ဪ . . . မြေးကလေးက ဘွားဘွား ဆုံးမသလို
 လူတစ်ဖက်သားကို သနားတတ်သားပဲ။ ကောင်းတယ်
 ကောင်းတယ်။ ရော့ရော့ . . . ငါးဆယ်”

(ဤ၌ မြေးငယ်သည် ငွေငါးဆယ်ကိုယူကာ လမ်းထိပ်သို့ ပြေး
 သွားပြီး ရေခဲမုန့်ပုံးလွယ်လျက် အော်ဟစ်ရောင်းချ သူထံမှ ရေခဲမုန့်
 ဝယ်စားလိုက်လေတော့သတည်း။)

www.burmeseclassic.com

တကယ် ပစ်မှတ်

အပျိုသားလူနာတစ်ဦး ဆေးပေးခန်းသို့ရောက်လာကာ ဆရာဝန်နှင့် တွေ့ဆုံ၏။ ဆရာဝန်ကမေးသဖြင့် လူနာက အကြောင်းစုံ ရှင်းပြ၏။

ဆရာဝန် ။ ။ “ခင်ဗျား အခုလိုသာ အမြဲတမ်း အိပ်ရေးပျက် နေမယ် ဆိုရင် ကြာလာတဲ့အခါ ကျန်းမာရေး အကြီးအကျယ် ထိခိုက်လိမ့်မယ်”

လူနာ ။ ။ “မှန်ပါတယ် . . ဆရာ။ အားကိုးပါတယ်။ ကျွန်တော်နဲ့ သင့်တော်မယ့်ဆေးကို ပေးပါ”

ဆရာဝန် ။ ။ “မပူနဲ့။ သောက်ပြီးတာနဲ့ နှစ်မိနစ်အတွင်း အိပ် ပျော်သွားစေမယ့် အိပ်ဆေးပေးလိုက်မယ်”

လူနာ ။ ။ “ကျေးဇူးတင်လိုက်တာ ဆရာရယ်။ ကျွန်တော် အိပ်ရေး ၀၀ အိပ်ချင်နေတာ ဆရာရဲ့။ အိမ်ပြန်ရောက်တာနဲ့ ဆရာ ညွှန်ကြားတဲ့အတိုင်း သောက်မယ်ဆရာ”

ဆရာဝန် ။ ။ “အို . . အခု ကျုပ်ပေးမယ့်ဆေးဟာ ခင်ဗျား သောက် ရမှာ မဟုတ်ဘူး။ ခင်ဗျားရဲ့ မိန်းမနဲ့ ယောက္ခမကြီးကို တိုက်ရမှာ”

ကြိုတင်လို ပြင်ဆင်

ရေကြောင်းသိပ္ပံသို့ ဝင်ခွင့်ရရန်အတွက် လူငယ်များ ရေးဖြေ၊ နှုတ်ဖြေ ဖြေဆိုကြ၏။ ရေးဖြေအောင်မြင်သူများအား နှုတ်ဖြေစာမေးပွဲ ဖြေဆိုစေ၏။ ဤ၌ ကြီးကြပ်သူဆရာများက ရေကြောင်းနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ဗဟုသုတဖြစ်ဖွယ် စာအုပ်စာတမ်းများအနက် မည်သည်တို့အား လေ့လာ ဖတ်ရှုသနည်းဆိုသည်ကို မေးမြန်းရာ အောက်ပါအတိုင်း အဖြေ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဖြေသူ(၁) ။ ။ “ခေတ်မီသင်္ဘောတည်ဆောက်နည်း စာအုပ်ကို ဖတ်ပါ တယ်”

ဖြေသူ(၂) ။ ။ “ကျွန်တော်ကတော့ ရေကြောင်းဆိုင်ရာ အချက်ပြ သင်္ကေတများစာအုပ်ကို ဖတ်ပါတယ်”

ဖြေသူ(၃) ။ ။ “ကျွန်တော်ကတော့ ရေကြောင်းလမ်းပြ စာအုပ်ပါ”

ဖြေသူ(၄) ။ ။ “ကျွန်တော်ကတော့ ပင်လယ်သမုဒ္ဒရာ၌ ကြုံတွေ့ရသော အခက်အခဲများဆိုတာကို လေ့လာဖတ်ရှုပါတယ်”

ဤသို့ အသီးသီး အသက အသက ဖြေဆိုကြသည့် အနက် ‘နောက်ဆုံးလူရွယ် ဖြေလိုက်သောစကားကြောင့် အင်တာဗျူးခန်းမှ တစ်ခုလုံး ပြုံးစေ့စေ့ ဖြစ်သွားကြလေတော့သည်။

“ကျွန်တော်ကတော့ ခရီးသွားအန္တရာယ်ကင်း ဂါထာများနဲ့ မဟာဇနက္ကဇာတ်တော်ကြီးကို လေ့လာဖတ်ရှုထားပါတယ်”

ထိုင်ပြန်တော့လည်းပဲ

- လင် ။ ။ "ထိုင်နေရင်အကောင်းသား၊ ထသွားမှကျိုးမယ် ဆိုတဲ့ စကားပုံကို အလေးအနက်ထားပြီး ဘာမှမလုပ်ဘဲ ထိုင်ချည်းနေခဲ့တာ"
- မယား ။ ။ "ထိုင်နေလို့တော့ ဘာမှ ဖြစ်မလာဘူး ဆိုတာနဲ့ ကြုံပြီပေါ့ ဟုတ်စ"
- လင် ။ ။ "ဘယ်ကလာ ထိုင်နေလို့ အခု ဖြစ်ပြီကွ"
- မယား ။ ။ "ဘာများပါတုံး တော်ရေ . ."
- လင် ။ ။ "အညောင်းကိုင်းပြီး ခု ခုလာခွဲနေပြီလေ။ ခုလာ . . ခုလာ"

အမှန်းတော်ခံ အလုပ်ကြီး

"မတတ်သာလို့ လုပ်နေရတယ်။ ကျုပ်အလုပ်က လူဆိုး သူခိုးတွေ အင်မတန် မုန်းတဲ့အလုပ်ပဲ။ မနက် မနက် 'သောင်းကောင်းတွေ ရပါစေ' ဆိုပြီး ဆုတောင်းနေရတာလည်း အင်မတန်မှ အကုသိုလ်ဖြစ်ရတယ်"

"ဘယ်လို အလုပ်များပါလိမ့် ဆရာငြိမ်းရယ်"

"မူခင်းဂျာနယ် မဂ္ဂဇင်းရဲ့ ဒေယ်ဒီတာလေဗျာ"

"အယ် . . ."

အမျိုးမျိုးပါပဲလား

ကျောင်းမှပြန်လာသော သားငယ်၏မျက်နှာသည် တစ်စုံတစ်ခုကို အလိုမကျဟန်ရှိ၏။ သည့်အတွက် ဖခင်က မေးလိုက်သည်။

"ဟဲ့ . . သား၊ မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား။ ဘယ်လို ဖြစ်လာတာလဲ"

"သားတို့ သင်္ချာဆရာမက အမျိုးမျိုးပဲ အဖေ"

"ဆရာမကို အဲသလို မပြောရဘူးကွယ့်"

"ပြောမှာပဲ . . လုပ်ပုံကိုက မဟုတ်တာ"

"ဘာ မဟုတ်တာလဲ"

"အဖေပဲ စဉ်းစားကြည့်။ ဟိုးတစ်နေ့က သင်္ချာသင်တာ သုံးနဲ့ နှစ်နဲ့ပေါင်းရင် ငါးတဲ့။ မနေ့တုန်းကတော့ ခြောက်ထဲက တစ်ကိုနှုတ်ရင် ငါးဖြစ်ရပြန်ပြီ။ သည်ကနေ့ကျတော့ လေးနဲ့တစ်ကို ပြန်ပေါင်းတော့ ငါးတဲ့။ ဒီငါးကိုပဲ အမျိုးမျိုး လုပ်ပြနေတယ်"

www.burmeseclassic.com

ကာရာအိုကေ(၁)

သည်ရပ်ကွက်ရှိ ကာရာအိုကေရုံကလေးထဲသို့ အချိန်မှန်ရောက်လာတတ်သော ဖောက်သည်တစ်ဦးရှိ၏။ သူ့ရောက်လာလျှင် ကိုတင်လှိုင်၏ နာမည်ကျော်သီချင်းတစ်ပုဒ်ဖြစ်သော 'ပန်းနဲ့ပေါက်တာလည်း နာချင်တယ်' သီချင်းတစ်ပုဒ်ကိုသာ သုံးလေးခါဆိုပြီးမှ ပြန်လေ့ရှိ၏။ ကြာသော် ဆိုင်ရှင်နှင့် ရင်းနှီးလာ၏။

ဆိုင်ရှင် ။ ။ "ကိုယ့်ဆရာလာလေတိုင်း 'လကွယ်ည သန်းခေါင်ယံ အလယ်မှာ . . မဟူရာ ကျောက်ရိုင်းတစ်လုံးကို . . လူ တကာကောက်ခိုင်းဦးတော့ . . ရှာလို့ တွေ့ချင် တွေ့ပါလိမ့်မယ်" ကိုပဲ ဆိုကယ်နော်။ တော်တော်သဘောကျလို့ ထင်ရဲ့"

ဖောက်သည် ။ ။ "သဘောကျဆို ကျုပ်ရဲ့ အလုပ်နဲ့ ပလဲနဲ့ပ သင့်တာလည်း တစ်ကြောင်းပေါ့ဗျာ"

ဆိုင်ရှင် ။ ။ "ဟုတ်လား . . ကိုယ့်ဆရာအလုပ်က ဘာပါလိမ့်"

ဖောက်သည် ။ ။ "မျက်မှန်လုပ်ငန်းလေ"

ကာရာအိုကေ(၂)

ရပ်ကွက်တစ်ခုရှိ ကာရာအိုကေဆိုင်၌ ဖြစ်၏။

ထိုဆိုင်၌ ကာရာအိုကေဆိုခစွေးနှုန်းမှာ သီချင်းတစ်ပုဒ်လျှင် (၅၀)ကျပ်ဖြစ်၏။ ကာရာအိုကေဆိုင် နည်းပါးသေးသည်မို့ ဖွင့်သော ဆိုင်တိုင်းမှာ သူ့ဟာနှင့်သူ တွက်သားကိုက်လျက်ရှိသည်။

တစ်နေ့သ၌ အဆိုပါ ကာရာအိုကေဆိုင်သို့ လူငယ်တစ်ယောက် ဝင်လာလေသည်။

ဆိုင်ရှင် ။ ။ "ဟာ . . ကေလတ်ပါလား။ ပျောက်နေတာကြာပြီ။ ဒါထက် မင်းကောင်မလေးကော"

ကေလတ် ။ ။ "သူမိဘတွေဆီ ပြန်ရောက်သွားပြီဗျ"

ဆိုင်ရှင် ။ ။ "ဟိုတစ်လောက . . ကောင်တွင်းကြီးကို ခိုးပြေး သွားတယ်ဆို၊ ခု . . ဘယ်လိုဖြစ်ရတာတဲ့လဲ"

ကေလတ် ။ ။ "ဟုတ်တယ်ဗျာ။ ညားတာ ဘာမှမကြာသေးဘူး။ မိဘတွေဆီ စိတ်ပြန်လည်သွားတယ်။ ခု ယောက္ခမက ကျွန်တော့်ကို လူခိုးမှုနဲ့တောင် တရားစွဲထားလို့ စိတ်ညစ်တယ်ဗျာ။ ကိုင်း . . သီချင်းဆိုမယ်ဗျာ"

ဆိုင်ရှင် ။ ။ "ဘာသီချင်းပါလိမ့်"

ကေလတ် ။ ။ "အဲလက်စ်ရဲ့ ငါ . . မင်းကိုသတ်ချင်တယ်"

ကရာအိုကေ(၃)

လူနှစ်ယောက် ကာရာအိုကေရုံရှေ့မှ ဖြတ်သွားကြ၏။ ထိုစဉ် ရုံတွင်းမှ သီချင်းတစ်ပုဒ်ဆိုသံကို ကြားလိုက်ရ၏။ သီချင်းစာသားမှာ “ဆုံးရှုံးခြင်းသာ . . ရင်မှာပိုက်လို့ . . ငိုရွိုက်ခါအဝေး . . ပြေးရပါတော့မည် . .” ဖြစ်၏။

ပ-လူ ။ ။ “ဟာကွာ . . သီချင်းစာသားကလည်းကောင်း၊ အဆိုကလည်းပိုင်ကွာ။ သည်လူ ခံစားချက်အပြည့်နဲ့ ဆိုနေတာကွ”

ဒု-လူ ။ ။ “နေပါဦး . . ဆိုတဲ့လူကို မင်းက သိလို့လား”

ပ-လူ ။ ။ “သိပါကွာ။ အဲသည်လူက မင်းသားကျော်ဆွေရှူး ရှူးနေတဲ့ သာစည်က ဦးကြည်သိန်းတဲ့ကွ”

ဒု-လူ ။ ။ “မင်းက တော်တော်သိတာပါပဲ။ ဒါထက် အဲဒီ ပုဂ္ဂိုလ်က ဘာလုပ်တာလဲ”

ပ-လူ ။ ။ “ဗဟိုတရားရုံးရှေ့နေလေကွာ”

တိကျတဲ့ လမ်းညွှန်

နယ်မှတက်လာသော စာပေဝါသနာရှင်တစ်ဦးသည် ရန်ကုန် ဘူတာကြီးသို့ ရောက်လေသော် အသိအကျွမ်းတစ်ဦးနှင့် ဆုံတွေ့လေ၏။ ထိုအခါ ဝမ်းသာအားရဖြင့် -

ဝါသနာရှင် ။ ။ “ဗျို . . နောင်ကြီး၊ စာရေးဆရာတွေ တစ်စုတစ်ဝေးတည်းရှိတတ်တဲ့ ‘လေအန်ကုန်း’ ဆိုတဲ့ နေရာကို သိသလား”

နောင်ကြီး ။ ။ “သိပါဗျာ . . သိပါ”

ဝါသနာရှင် ။ ။ “သိရင် လမ်းညွှန်ပေးပါဗျာ။ သွားချင်လို့။ အဲဒါ ဘယ်နေရာမှာရှိလဲဟင်”

နောင်ကြီး ။ ။ “ဒီကနေ ကုန်သည်လမ်းကိုသွား”

ဝါသနာရှင် ။ ။ “ဟုတ်ပြီ . . သွားပြီ”

နောင်ကြီး ။ ။ “အဲဒီမှာ ဇင်မင်းမောင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင် ဆိုတာ ရှိတယ်။ အဲသည်ဆိုင်ရှေ့က လေအန်ကုန်းပဲ”

ဝါသနာရှင် ။ ။ “ဒါဖြင့် ဇင်မင်းမောင် လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ဆိုတာက . . .”

နောင်ကြီး ။ ။ “လေအန်ကုန်းရဲ့ ရှေ့မှာလေ”

မ.တို့ စွမ်းအင်

အားကျလောက်ဖွယ်ရာ အိမ်ထောင်သက်တမ်းရ နေပြီဖြစ်သည့် လင်မယားစုံတွဲတစ်တွဲထံ သတင်းထောက်တစ်ယောက် ရောက်ရှိသွားပြီး အင်တာဗျူးလေ၏။

သတင်းထောက် ။ ။ “အားကျဖွယ်ရာ ဇနီးမောင်နှံကဏ္ဍအတွက် ကျွန်တော်တို့ ဂျာနယ်က အင်တာဗျူးတာပါ ခင်ဗျ”

အမျိုးသားကြီး ။ ။ “ဘာများသိချင်လို့ပါလိမ့်။ မေးပါ”

သတင်းထောက် ။ ။ “ဒီလိုပါ . . . သည်ရွှေသည်မျှ လောက်ထိ အိမ်ထောင်သက်ရှည်ခဲ့ရတဲ့ အကြောင်းမှာ ဘယ်လိုများ လျှို့ဝှက်ချက်တွေရှိတယ်ဆိုတာ သိချင်လို့ပါ”

အမျိုးသားကြီး ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ . . . ကျွန်တော်တို့ ဇနီးမောင်နှံမှာ သူ့ကဏ္ဍနဲ့သူ့ တာဝန်ခွဲထားတာရှိပါတယ်။ သာမန်ကိစ္စ လောက်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဇနီးက ဖြေရှင်းပါတယ်။ တကယ့်အကြီးအမား ဆိုရင် တော့ ကျွန်တော့်တာဝန်ပေါ့ လေ။ ခက်တာက အခုသက်တမ်းရောက်တဲ့အထိ ကျွန်တော့် အနေနဲ့ ဘာကိစ္စကိုမှ မဖြေရှင်းခဲ့ရသေးဘူး ဆိုတာပါပဲ”

အံ့ဩသွားရလေအောင်

အိမ်ထောင်ရှင် အမျိုးသမီး သူငယ်ချင်းနှစ်ဦးသည် စီးတီးမတ် တစ်ခုတွင် ဆုံတွေ့မိကြ၏။

မြတ်မွန် ။ ။ “ပြီးရေ . . . လာမယ့်အပတ်ထဲမှာ ကိုဟန်မင်း တစ်ယောက် ပြန်လာတော့မယ်ဗျ”

မပြုံး ။ ။ “ဟယ် . . . ဟုတ်လား။ မြတ်မွန်အမျိုးသား စင်္ကာပူ သွားတာ တော်တော်ကြာမှပေါ့နော်။ ငါးနှစ်လောက် ရှိသွားပြီထင်တယ်”

မြတ်မွန် ။ ။ “ဟုတ်တယ် ပြုံးရဲ့။ ကိုဟန်မင်း ပြန်လာရင် ရုတ်တရက် တို့ကိုတွေ့တာနဲ့ အံ့ဩသွားရအောင် ဘယ်လိုလုပ်ရရင် ကောင်းမလဲဟင်”

မပြုံး ။ ။ “လွယ်လွယ်ကလေးပါ မြတ်မွန်ရယ်။ မြတ်မွန်ရဲ့ခေါင်း တစ်ခေါင်းလုံး ဆံဖင်ဖြူနေတာတွေကို ဆေးမဆိုးဘဲ သည်အတိုင်းထားလိုက်ပေါ့”

မြတ်မွန် ။ ။ “အယ် . . .”

www.burmeseclassic.com

ဓလေ့ထူး

သုတေသီတစ်ဦးသည် နိုင်ငံတကာသို့ လှည့်လည်၍ အိမ်ထောင်ရေး ကိစ္စများကို စူးစမ်းခဲ့ပြီးနောက် စာတမ်းတစ်စောင်ပြုစုရာ အောက်ပါ အတိုင်း ဖြစ်လေသည်။

ယောက်ျားတစ်ယောက်အဖို့ မိမိ၏ဇနီးသည်သည် အခြား ယောက်ျားတစ်ယောက်နှင့် ပေါင်းသင်းနေသည်ဆိုပါက

အင်္ဂလန်နိုင်ငံ၌ နောက်ပေါင်းသောယောက်ျားသည် တရားစွဲ ခံရမည်ဖြစ်၏။

အမေရိကန်နိုင်ငံ၌ နောက်ယောက်ျားအား ပထမ ယောက်ျားက သေနတ်နှင့် ပစ်မည်ဖြစ်၏။

အီတလီနိုင်ငံ၌ ပထမယောက်ျားက တရားဝင်ကွာ ရှင်းလိုက်၏။

စပိန်နိုင်ငံ၌ ယောက်ျားချင်း ယှဉ်ပြိုင်ကာ မားချင်းခုတ်ကြ၏

ပြင်သစ်နိုင်ငံ၌ ပထမယောက်ျားနှင့် နောက်ယောက်ျားတို့

မိတ်ဆွေမပျက် နေထိုင်ကြ၏။

ဧဝံမေ့သုတ်ပါတကား . . . ။

ကြောက်လွန်လွန်းလို့

မြို့နယ်ရဲစခန်းတစ်ခုအတွင်းသို့ လူတစ်ယောက်သည် အူလျား ဖားလျားဖြင့် ပြေးဝင်လာခဲ့သည်။ သူသည် ထိုမြို့နယ်အတွင်းရှိ ရပ်ကွက်တစ်ခုအတွင်း၌ နေထိုင်ပြီး "မယားကြောက်" စာရင်းဝင်ဖြစ်၏။ ၎င်းသည် ရဲစခန်းကြီးနှင့် ဝင်တွေ့လျက် အမောတကော ဆိုလေ၏။

"ကျွန် . . . ကျွန်တော့်ကို ကယ်ပါဦးခင်ဗျာ"

"ထိုင်ပါဦး . . . ပြော . . . ဘာတွေဖြစ်လာလို့လဲ"

"ကျွန်တော် . . . ကျွန်တော့်မိန်းမကို ခပ်ကြောက်ကြောက် ရှိတာနဲ့ မျက်စိစုံမှိတ်ပြီးတော့ ခွေးခြေနဲ့ ပစ်ထည့်မိတယ် ဆရာ"

"ပြဿနာပဲ။ ဒါဖြင့် . . . မိန်းမပွဲချင်းပြီးသွားလို့ ကြောက် ကြောက်နဲ့ ပြေးလာခဲ့တာပေါ့"

"မဟုတ်ဘူးဆရာ . . . ကျွန်တော် ပစ်ထည့်တာ လွဲချော်သွားလို့ ခင်ဗျ"

"အယ် . . . ဒါမှ ပြဿနာ"

www.burmeseclassic.com

အစားအပတ်...တစ်လှတ်

“ငါ့ရဲ့ ဘဝတစ်သက်တာမှာ ချစ်ရေးချစ်ရာနဲ့ ပတ်သက်ရင် (၅)ကြိမ်အထိ ကြုံခဲ့ဖူးတယ်”

“ဟ . . . တယ်ဟုတ်ပါကလားကွယ်။ (၅)ကြိမ်လုံး ကံကောင်း ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

“(၄)ကြိမ် (၄)ခါထိတော့ အိုကေမှာ စိုပြည်ခဲ့ပါရဲ့”

“ဟင် . . . ဒါဖြင့် ကျန်တဲ့တစ်ခါက ဘာများဖြစ်လို့ပါလိမ့်”

“(၄)ကြိမ် (၄)ခါဆက်တိုက် အဆင်ပြေခဲ့ရာက (၅)ကြိမ် လည်းရောက်ရောက် တစ်ခါတည်း အရေးနိမ့်သွားလို့ပေါ့”

“ဘယ်လို အရေးနိမ့်သွားတာတဲ့တုံး”

“လူကြီးတွေနဲ့ ဝိုင်းဖမ်းပြီး အိမ်ထောင်ချပေးခံရလို့ပေါ့ကွာ”

“အယ် . . .”

စကားနှင့်အညီ

မြို့ကောင်ပေါက် အပျိုမကလေးနှစ်ဦး စကားကောင်းနေကြသည်။

“နေပါဦး . . . သူ့ဇာ၊ မနေ့ညက မင်းငှားနေတဲ့ အဆောင်ကို မင်းအပေါ် မျက်စိကျနေတဲ့ ကိုရော်လီကြီး ရောက်လာတယ်ဆို”

“အေးလေကွယ်။ ကိုယ်ငှားထားတဲ့အဆောင်က သီးသီးသန့်သန့် ဆိုတော့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်သူမှမရှိကြဘူး။ ကိုယ်တစ်ယောက် တည်းပဲ ဖြစ်နေတယ်။ အဲ . . . သူ့ရောက်လာတာကလည်း ညဦးဆိုတော့ ပြဿနာပေါ့”

“ဒါဖြင့် . . . အဲသည် ပြဿနာကို ဘယ်လိုများ ရှင်းထုတ် ပစ်သလဲ”

“အင်း . . . ကိုယ်လည်း အမြင်ကတ်ကတ် ရှိလှတာနဲ့ ဒီမယ် . . . ကိုရော်လီ၊ ခုညဘက်ရောက်နေပြီ။ သည်မှာက ကျွန်မတစ်ယောက် တည်း နေတာရှင့်။ ကျွန်မ ရှင့်မျက်နှာကို လုံးဝမမြင်ချင်ဘူးလို့ ပြောလိုက်တာပေါ့”

“သည်တော့ . . . သူက”

“သူက . . . ဒါဆိုဖြစ်ပါတယ်ပြောပြီး မီးခလုတ်တွေကို ပိတ်ပစ် လိုက်တယ်လေ”

အကြောင်းမလုံလောက်ပါ

တရားရုံးတော်တစ်ခုတွင်ဖြစ်၏။ တရားသူကြီးသည် သက်သေ တစ်ဦးအား စစ်ဆေးနေသည်။

“သည် . . . သေနတ်ပစ်ခတ်မှုဖြစ်ပွားတာကို မောင်မင်း မျက်စိနဲ့ မြင်ရသလား”

“မြင်တော့မမြင်ရပါဘူးခင်ဗျာ။ ဒါပေမဲ့ သေနတ်သံကိုတော့ နားနဲ့ဆတ်ဆတ် ကြားလိုက်ရပါတယ်”

“မျက်မြင်မဟုတ်ရင် မလုံလောက်ဘူး။ ကဲ . . . ပြန်နိုင်ပြီ”

ဤတွင် သက်သေလည်း ဝက်ခြံအတွင်းမှ ထွက်လာပြီး တရား သူကြီး၏ လုပ်ရပ်အတွက် ခပ်တိုးတိုးရယ်မိလိုက်သည်။ ထိုရယ်သံကို တရားသူကြီး ကြားလိုက်ရရာ ဒေါပွသွားပြီး ရုံးတော်အပေါ် မထီမဲ့မြင် ပြုသည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်သဖြင့် . . .

“နေစမ်းပါဦး . . . မင်းက ဘာဖြစ်လို့ ရယ်ရတာတဲ့လဲ”

“တရားသူကြီးမင်းခင်ဗျာ။ ကျွန်တော် ရယ်တာကို မြင်ရလို့လား”

“မြင်တော့ မမြင်ရဘူး။ ဒါပေမဲ့ နားနဲ့တော့ ဆတ်ဆတ် ကြားရတယ်”

“ဒါဆို . . . တရားသူကြီးဆုံးဖြတ်ခဲ့သလိုပဲ မျက်မြင် မဟုတ်ရင် မလုံလောက်ပါဘူးနော်”

(နိုင်ငံခြံဟောသတင်းခုံမှ)

ကောင်းမှု ပြုပါသည်

စာသင်ခန်းတစ်ခုအတွင်း ဆရာနှင့် ကျောင်းသားများ လူမှုရေး ဘာသာရပ်အတွက် ဆွေးနွေးနေခဲ့ကြသည်။

ဆရာ ။ ။ “ကောင်းမှုတစ်ခု နေ့စဉ်ပြုတဲ့ မင်း တို့ကနေနဲ့ တစ်နေ့တစ်နေ့ ကောင်းတဲ့အမှုကို တင်ခုခု ပြုကြရဲ့လား ဟေ့”

ကျောင်းသားများ ။ ။ “ပြုကြပါတယ် ဆရာ”

ဆရာ ။ ။ “တယ်ဟုတ်ကြပါလားကွယ်။ ဒါဆို မင်းတို့ဟာ လူမှုရေးနားလည်ပြီး လိမ္မာရေးခြားရှိကြတဲ့ ကလေးတွေပဲပေါ့။ ကိုင်း . . . မောင်ဝလုံး ထပါဦး။ မင်းသည်ကနေမနက် ဘာကောင်းမှု တစ်ခုများ ပြုခဲ့သလဲ”

ဝလုံး ။ ။ “ပြုခဲ့ပါတယ်ဆရာ . . . မေမေက ကျွန်တော် သောက်ရမယ့် သံချဆေးတစ်လုံးကိုပေးပြီး ဈေးသွားနေတုန်း ကျွန်တော် မသောက်ရက် တော့ဘဲ အိပ်ရာထဲလဲနေတဲ့ ဘိုးဘိုးကြီး သောက်ရအောင် ကော်ဖီခွက်ထဲ ထည့်ပေးခဲ့ ပါတယ်ခင်ဗျ”

ကိုစွမပြတ်သေးလို့ပါ

ဖခင်ဖြစ်သူသည် ကုလားထိုင်၌ထိုင်ရင်း ဆေးတံဆိပ်ထဲသို့ ဆေး အသစ် ထည့်နေလေသည်။ ထိုအခိုက် ခြေထောက်တစ်ဘက် ပတ်တီး စည်းထားပြီး ချိုင်းထောက်ကိုထမ်းကာ ပကတိ လမ်းလျှောက်လာသော သားသည် အပါးသို့ ရောက်လာလေသည်။

“ဟေ့ကောင် . . . ဘာဖြစ်လို့ ချိုင်းထောက်အကူ မသုံးတာလဲ”

“မလိုတော့လို့ပေါ့ ဖေဖေရာ။ ကျွန်တော့်ခြေထောက်က ကောင်း သွားပြီပဲ။ ပတ်တီးတွေလည်း မလိုအပ်တော့ပါဘူး။ အဲဒါ ပတ်တီးမဖြေဘဲ စည်းထားတာ အိုက်စပ်စပ်နဲ့ နေရထိုင်ရ ခက်လှပါတယ်။ သားတော့ ပတ်တီးတောင် ဖြေပစ်လိုက်ချင်ပြီ။ လိုမှ မလိုအပ်တော့တဲ့ဥစ္စာ”

“ဟကောင် . . . မင်းဘာသိလို့လဲ။ ကားအက်ဆီးဒင့် အမှုက ပြတ်သေးတာမဟုတ်လို့ ဟိုရဲ့ရှေ့နေက လျော်ကြေး တောင်းကောင်း လိုချင်ရင် ချိုင်းထောက်လိုသေးတယ်။ ပတ်တီး စည်းထားရမယ်တဲ့။ မေ့မသွားနဲ့။ မနက်ဖြန် ရုံးချိန်းရှိတယ်။ အဲဒါ ချိုင်းထောက်နဲ့ လမ်းလျှောက်ပြန်ကျင့်”

“ဟုတ် . . . ဟုတ်ကဲ့”

ဆုတောင်းပြည့်ပါပေါ့

ကိုကျွဲသိုးသည် အရက်အလွန်ကြိုက်သူ ဖြစ်သည်။ တိုက်မည့်သူ၊ ဒကာခံမည့်သူရှိလျှင် နေ့ရောညပါ အခါမရွေး တစွပ်စွပ်သောက်ချင်သူ ဖြစ်သည်။ ထိုနေ့က ဒကာပေါ်သဖြင့် အလွန်အကျွံ သောက်မိရာ အမှူးလွန်လေဖြတ်ပြီး ခေါက်ခနဲ အသက်ပါသွားသဖြင့် သောက်ဖော် သောက်ဖက်များမှ ကိုကျွဲသိုး၏မိန်းမ မတင်နွဲ့အား သွားရောက် အကြောင်းကြားရမည်ဖြစ်သည်။

သည်သို့သော သတင်းဆိုးကို မည်သူမျှ သွားမပြောချင်ရကား သူ့လွဲ၊ ငါ့လွဲ လုပ်နေကြလေ၏။ ထိုအခါ ငွေတစ်ထောင်ပေးလျှင် ထိုသတင်းကို သွားအကြောင်းကြားမည်ဟု ကိုမောင်ငြိမ်းကပြောမှ ကိုစွမပြတ်လေ၏။ ကိုမောင်ငြိမ်းလည်း ငွေတစ်ထောင်ရသည်နှင့် မတင်နွဲ့ ထံရောက်သွားလေသည်။

ကိုမောင်ငြိမ်း ။ ။ “မပြောမဖြစ် ပြောရဦးမယ် မတင်နွဲ့ရယ်။ သိပ် မကြာခင် အချိန်ကလေးက ခင်ဗျား ယောက်ျား ကိုကျွဲသိုး ကျပ်တို့နဲ့ ဝိုင်းဖွဲ့ရင်း သောက်တာ တရားလွန်ဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒါ . . . အဲဒါ”

မတင်နွဲ့ ။ ။ “ဘာပြောတယ် . . . ကျွဲသိုး၊ ဒီမယာ ဒီအရည်တွေ မသောက်ပါနဲ့ဆို ပြောလို့ကို မရဘူး။ ဒီအရည် သောက်လို့က မြန်မြန်လေဖြတ်ပြီး သေမမ်းပါ စေတော်”

ကိုမောင်ငြိမ်း ။ ။ “ဒါဆို ဝမ်းသာတော့။ ခင်ဗျား ဆုတောင်းပြည့်ပါပြီ။ အဲဒါ လာပြောတာ။ ကိုင်း . . . သွားပြီဗျို့။”

အမေ့ အဖြေ

သမီးရည်းစား စဖြစ်သည့်နေ့၌ လူပျိုနှင့် အပျိုမလေးတို့သည် မမြင်ကွယ်ရာ အရပ်တစ်နေရာ၌ ချိန်းတွေ့ကြလေသည်။ ထိုအခါတွင် တစ်ခါဖူးမျှ အတွေ့အကြုံမရှိသေးသော ကိုလူပျိုလည်း စိတ်ထဲ မရိုးမရွဲ ဖြစ်လာကာ ၎င်း၏ဆန္ဒကို မဝံ့မရဲနှင့် ထုတ်ဖော်ပြောကြားလိုက်လေသည်။

ကိုလူပျို ။ ။ “သည်နေရာဟာ လူအသွားအလာ ပြတ်တယ်နော် ခင်။ သည်အချိန်မှာ ခင်ကိုဖက်ပြီး ခင် နှုတ်ခမ်းကလေးကို အားရပေးရ နမ်းပစ်လိုက်ရင် ခင်ကိုယ်ကို ဘာများပြောမလဲ”

အပျိုမ ။ ။ “အို . . ခင်နှုတ်ခမ်းကို နမ်းနေမှတော့ ခင် အနေနဲ့ ဘာများပြောဖို့ အခွင့်အလမ်းရှိမှာတဲ့ လဲ . . ရှင်”

အကူအညီ

တည်းခိုခန်းတစ်ခုသို့ အခန်းပိတ်ချိန်နီးမှပင် လူတစ်ယောက် အထုပ်အပိုးနှင့် လာကည်း၏။ မနက်စောစော အဝေးပြေးဂိတ်သို့ ဆင်းရဲ မည်ဖြစ်ကြောင်း ပြောလေသည်။

မန်နေဂျာ ။ ။ “ဒါဆိုရင် မိတ်ဆွေကို ကျွန်တော် လာနှိုးပေးရမှာပေါ့။ ကိုင်းပြော . . ဘယ်အချိန် လာနှိုးပေးရမလဲဆိုတာ ပြောပါ။ ကူညီပါ့မယ်”

တည်းခိုသူ ။ ။ “မလိုပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်က ကြက်အိပ်ကြက်နိုးပါပဲ။ မနက်စောစော နိုးတဲ့အကျင့်ရှိပါတယ်”

မန်နေဂျာ ။ ။ “ဟာ . . ဒါဆိုရင် ဟန်ကျတာပဲ။ မနက် (၅း၃၀) လောက်ကျရင် ကျွန်တော့်ကို လာနှိုးပေးပါလားဟင်”

တည်းခိုသူ ။ ။ “ဟိုက် . . ”

ဟုတ်တော့လည်း ဟုတ်တုတ်တုတ်

မွေဦးပေါက်ကာလ ကျောင်းစာသင်ခန်းတစ်ခန်းတွင် ဖြစ်၏။ ဆရာနှင့်တကွ အတန်းသူအတန်းသားအပေါင်းမှာ လေငြိမ်နေသဖြင့် လည်းကောင်း၊ သွပ်ခေါင်မိုး၏အပူရှိန်ကြောင့် လည်းကောင်း၊ လူငွေ့ကြောင့်လည်းကောင်း ပူလောင်အိုက်စပ်လျက်ရှိလေ၏။

ဤတွင် ဆရာက စကားမစပ်ဆိုသလို ကမ္ဘာ့ရာသီဥတု အခြေအနေကို သင်ခန်းစာနှင့် မပတ်သက်ဘဲ ပြောလေသည်။

“ဟူး . . ပူလိုက်အိုက်လိုက်တာ လွန်ပါရောလားကွယ်။ အိုဇုံးလွှာတွေကလည်း ပျက်စီးနေပြီ။ သည်ပုံအတိုင်းသာ ကမ္ဘာကြီးဟာ ရှေ့ဆက်ပူနွေးသွားမယ်ဆိုရင် ဘာတွေ့ဘယ်လိုဖြစ်လာကြမလဲ မပြောကင်ဘူး”

ထိုအခါ သွက်လက်ချက်ချာသော ကျောင်းသားတစ်ယောက်က . .

“ပြောလို့ရပါတယ်ဆရာ။ ကမ္ဘာကြီးသာ နေ့ဆက်ပူနွေးသွားမယ်ဆိုရင် ရေခဲချောင်းသည်တွေ၊ အအေးဆိုင်တွေ၊ ယပ်တောင်ရောင်းတဲ့ သူတွေ၊ ပန်ကာ၊ အဲယားကွန်းရောင်းတဲ့သူတွေ အကြီးအကျယ် စီးပွားဖြစ်မှာပေါ့ ဆရာရယ်”

ဤတွင် ကျောင်းခန်းဝယ်တစ်ခုလုံး ရယ်သံများ ဖုံးလွှမ်း သွားလေတော့သတည်း။

တကယ့်ဆုတောင်း

မောင်ဂွတိုသည် မိန်းမကို အသေအလဲ ကြောက်ရသောသူ ဖြစ်၏။ မိန်းမ မကြောက်ရသော အပေါင်းအသင်းများကြား၌ အကြီးအကျယ် စိတ်အားငယ်ရသူမှာ မောင်ဂွတိုပင် ဖြစ်ချေ၏။ အပေါင်းအသင်းများက မိန်းမမကြောက်သည့် နည်းလမ်းတွေ ဝေးသော်လည်း မိန်းမမကြောက်စိတ်က မကုန်သဖြင့် အကောင်အထည် မဖော်ဝံ့ပါချေ။

တစ်နေ့သော် မိန်းမနိုင်မည့် ကိစ္စတစ်ခု ခေါင်းထဲသို့ ဖျတ်ခနဲဝင်လာသဖြင့် ပန်းစည်းကလေးကိုကိုင်ကာ ဘုရားကုန်းတော်ပေါ်သို့ တက်သွား၏။ ဘုရားပန်းကပ်၍ ရှိခိုးပြီး မိန်းမ အနိုင်ရစေမည့်ကိစ္စကို ဆုတောင်းကာ ကျေနပ်ခြင်းကြီးစွာဖြင့် ပြန်လာခဲ့လေသည်။ ၎င်း၏ အပြုအမူမှာ ထူးခြားနေသဖြင့် သူငယ်ချင်းများက စူးစမ်းမေးမြန်းကြလေ၏။

“မင်း . . . ဘုရားသွားပြီး ဆုတောင်းတယ်ဆို”
“ဟုတ်တယ်လေကွာ။ မိန်းမက ငါ့ကို ပြန်ကြောက်သွားရအောင် အရှင်ဘုရား . . . နောက်ဘဝမှာ တပည့်တော် ကြွက် ဖြစ်ပါရစေဘုရား’ လို့ ဆုတောင်းခဲ့တာ”
“ဟာ . . . မဆီမဆိုင်လို့က်တာကွာ။ မင်းမိန်းမနဲ့ ကြွက်နဲ့က ဘာဆိုင်လို့တုန်းကွ”
“ဆိုင်ပါသော်တော့ကွာ။ ငါ့မိန်းမက ကြွက်ဆီရင် တက်မတတ် မျက်မတတ်ကို ကြောက်တာကွ။ သိလား . . .”

တယ်မှန်တဲ့ ပေဒင်

“ဆရာခိုင်(ဧကံသ ဗျာကရဏဗေဒ-ပညာရှင်) သင့်ကံ ကြမ္မာကို မှန်ကန်တိကျစွာ ဟောသည်။ ဓာတ်ရှိက်၊ ဓာတ်ဆင်၊ ယတြာအထူးချေ ပေးသည်။”

ဆိုသော အိုင်းဘုတ်ချိတ်ထားသည့် ဆိုင်ခန်းကလေးသို့ မိန်းမရွယ်တစ်ယောက် ချိုင်းကြားခေါက်ထီးညှပ်ကာ ရောက်ရှိလာ လေသည်။

ဆရာခိုင်သည် အင်္ဂုရီဇာပညာရပ်အရ မိန်းမရွယ်၏ မျက်နှာ အနေအထားကို ဦးစွာကြည့်လိုက်၏။ မျက်စိမျက်နှာ မကောင်း။ သောကအပူတစ်ခုခုဖြင့် ရောက်ရှိလာမှန်း ရိပ်စားလိုက်မိတော့သည်။

“ထိုင် . . . ထိုင်ပါ သူငယ်မ”
“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ။ ကျွန်မ ဆရာဆီ ဗေဒင်လာမေးတာပါ”
“မေးတော့လည်း မှန်မှန်ကန်ကန် တိတိကျကျ ဟောရတာ ပကွယ်။ ဆရာက ဘယ်တော့မှ မမှန်တာကို မဟောဘူး။ တိတိကျကျ မှန်တာကိုပဲ ဟောမှာ”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ . . . ဆရာ”
“အင်း . . . သူငယ်မ ကြည့်ရတာ အပူတွေ ဖိစီးခံနေရတဲ့ပုံပဲ”
“ဟာ . . . ဟုတ်လိုက်လေ ဆရာရယ်။ မှန်လိုက်လေ ဆရာရယ်။ ဒါကြောင့်လည်း ဆရာခိုင်ရယ်လို့ နာမည်ကြီးပေတာကိုး။ မှန်ပါတယ် ဆရာ။ ကျွန်မဟာ အပူတွေ ဖိစီးခံနေရတဲ့ အပူသည်တစ်ယောက်ပါ။ ဗုဒ္ဓိ . . . ကျွန်မ ကိုယ်ဝန်ဆောင်ထားရတာ လေးလကျော်သွားပြီ”
“အယ် . . .”

ရိုးလိုက်တဲ့ လင်

ကိုစံတုတ်နှင့် မခင်မှုန်သည် အသက်အရွယ် အတန်ငယ်ရမှ အိပ်ထောင်ကျသော ဇနီးမောင်နှံဖြစ်၏။ မခင်မှုန်သည် ကိုစံတုတ်ကို မျှီထားမတတ် ချစ်ရှာ၏။ တကယ့်ကို ရိုးသားအေးဆေးသော လင်သား ဖြစ်၍လည်း ကြည်ညိုမိသည်ဆိုလျှင် မမှားချေ။

တစ်နေ့ ကိုစံတုတ်၏မျက်နှာကို ကြည့်ရသည်မှာ လန်းလန်း ရွှင်ရွှင် မရှိ။ သည်တော့လည်း စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် လင်ဟော်မောင်အနား တိုးကပ်ကာ မေးလိုက်သည်။

“ကိုကိုတုတ် မျက်နှာသိပ်မကောင်းပါလား။ မှုန်အပေါ် ဘာတွေများ မကျေနပ်တာ ရှိလို့လဲဟင်။ ပြောပါ ကိုကိုတုတ်”

“မှုန်အပေါ် မကျေနပ်စရာ ဘာမှမရှိပါဘူးကွာ။ ကိုကိုတုတ် မကျေနပ်တာက မိဝင်းဆိုတဲ့ ကောင်မကြောင့်ပါ။ ဟိုတစ်နေ့ကပဲ လူကြိုနဲ့ စာတစ်စောင် ပို့လိုက်တယ်”

“ပြောပါ ကိုကိုတုတ်ရယ်။ ဘာလဲ . . . အကြွေးတောင်းတဲ့စာ မဟုတ်လား။ အကြွေးက ဘယ်လောက်တောင် ရှိနေလို့လဲ”

“အင်း . . . ပြောရမှာတော့ ခပ်ကြပ်ကြပ်ပဲ။ စာထဲမှာ ပါတာက သူနဲ့ သူ့ကလေးအတွက် စားစရိတ်၊ အကြွေးကို လစဉ်ပေးရမယ်တဲ့ကွာ”

သည်ခဏ ကိုစံတုတ်အား ဘုရားတစ်ဆူ၊ ဂူတစ်လုံး မှတ်ကာ လေးစားမြတ်နိုးခဲ့သည့် မခင်မှုန်တစ်ယောက် နေရာကွင်းပင် သတိလစ် သွားလေသတတ်။

မမြင်မကန့်

မျက်စိအလွန်မဲ့သောသူတစ်ယောက်က မနေ့ညနေပိုင်းက သူကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်တစ်ခုကို လူတစ်ယောက်အား ဖောက်သည်ချနေလေသည်။

“ပြော . . . မပြောချင်တော့ပါဘူးဗျာ။ ကျုပ်လေ မနေ့ ညနေက တာလမ်းမပေါ်မှာ မြွေတစ်ကောင်ကို တွေ့လိုက်တယ်”

“ဟာ . . . ဒုက္ခပါပဲ”

“ဒုက္ခမဟုတ်ဘူးဗျို။ သေသေချာချာ ပြည့်လိုက်တော့မှ မြွေ မဟုတ်ဘဲ တုတ်ချောင်းကြီး ဖြစ်နေတယ်”

“အလန်တကြား ရှိလိုက်လေဗျာ။ ခင်ဗျားမျက်လုံးကလည်း မွဲလှ ချည်လား”

“မွဲတာကတော့ ကမ်းကိုကုန်ရောဗျို။ ရုတ်တရက် မြွေလို့ထင်ပြီး ရိုက်သတ်ဖို့ တုတ်တစ်ချောင်းကို လှမ်းပြီးကောက်လိုက်တာ ကောက်မိ တဲ့တုတ်ဟာ လက်ထဲရောက်မှ တုတ်မဟုတ်ဘဲ မြွေဖြစ်နေလို့ အမြန် ယွတ်ချပြီး သုတ်ခြေတင်ခဲ့ရတယ်”

“အယ် . . .”

www.burmeseclassic.com

သူ့ နေရာနှင့်သူ

ကိုယ်ပိုင်ဆေးခန်းတစ်ခုသို့ လူတစ်ယောက်သည် ကလေးငယ်ကို ဖွဲ့ချီကာ ရောက်ရှိလာလေသည်။ ထိုအချိန်၌ ဆရာဝန်သည် ရောက် မလာသေးဘဲ ဆေးစာရေးသာ ရှိလေသည်။

“ဒီမှာခင်ဗျာ . . ဒီမှာ။ သိပ်အရေးကြီးလို့ပါ။ ဆရာဝန်နဲ့ တွေ့ပါရစေ”

“ရောက်မလာသေးဘူးခင်ဗျ။ ဘာကိစ္စများ ရှိလို့ပါလဲ”

“ဟောဒီ ကျွန်တော့်သားလေး ဆယ်ပြားစေ့ကို မျှီချလိုက်မိ လို့ပါ”

“ဟာ . . ဒါဒို့ ကျွန်တော်တို့ဆရာဝန်နဲ့ မဆိုင်ဘူး။ အမြတ် တော်ခွန်ဌာနကိုသာ အမြန်ဆုံး ပြေးပေးတော့ဦး”

“ဗျာ . . ”

စူလာနဖာ

“ဟေ့ . . သူငယ်ချင်း။ ခုတစ်လော လူတွေ ‘စူလာနဖာ’ ‘စူလာနဖာ’နဲ့ တစ်ဖာတည်း ဖာနေကြတော့တာပဲ။ စူလာနဖာက တကယ်ကော အကျိုးပေးရဲ့လား”

“အကျိုးပေးတဲ့လူတွေကျတော့လည်း အပေးသားပဲကွ”

“ဘယ်သူတွေကို အကျိုးပေးတာတဲ့လဲကွ”

“စူလာနဖာအကြောင်းရေးတဲ့ စာရေးဆရာနဲ့ အဲသည် စာအုပ်ကို ထုတ်ဝေတဲ့ စာပေတိုက်ပဲပေါ့ကွာ”

“ဖြစ်ရလေ . . ”

ယူလိုက်မှပဲ

အပျိုကြီးအဒေါ်နှင့် အတူနေထိုင်သော မြီးကောင် ပေါက်မ ကလေး အေမီတို့ ညအိပ်ရာမဝင်ခင် စကားတွတ်ထိုး ကြလေသည်။

အဒေါ် ။ ။ “ဟဲ့ . . အေမီ၊ နေ့လည်တုန်းက ညည်းကောင်လေး အိမ်လာလည်ပြီး ညည်းတို့ ဧည့်ခန်းမှာ ထိုင်နေတုန်း ကောင်လေးပြောတာ မီးဖိုချောင်ကနေ ကြားလိုက်တယ်။ ဝါပေမဲ့ ဘာအဓိပ္ပာယ်မှန်း မသိဘူး”

အေမီ ။ ။ “သူက ဘာများပြောလို့လဲ အန်တီရဲ့”

အဒေါ် ။ ။ “အေမီကို ‘ဝမ်းကစိစိပေးချင်တယ်’တဲ့။ အဲဒါ ဘာကို ဆိုလိုတာလဲဟင်”

အေမီ ။ ။ “ဘာများလဲလို့။ အဲဒါ . . . သူက အေမီကို မိတ်ကပ်ပေးမယ်လို့ ပြောတာ”

အဒေါ် ။ ။ “ဒါဆိုလည်း ယူလိုက်ရောပေါ့ အေမီရယ်။ အလကား ရတဲ့ဥစ္စာ”

အေမီ ။ ။ “အို . . မယူချင်ပါဘူး အန်တီရယ်”

အဒေါ် ။ ။ “အေး . . ဒီတစ်ခါလာလို့ ဝမ်းကစိစိပေးချင်တယ် ပြောရင် အန်တီကို လှမ်းသာခေါ်လိုက်။ အန်တီကိုပေး။ အန်တီယူမယ်လို့ ပြောလိုက်မယ် . . ဟုတ်ပဲလား”

www.burmeseclassic.com

မိန်းမတို့သည်

နေဝင်ရီတရော အချိန်၌ အနောက်ကျွန်းသို့ ယွန်းလှ ဆဲဆဲ နေလုံးကြီးကို နောက်ခံထားသော ဧရာဝတီမြစ်ကမ်းစပ်တွင် အမျိုးသမီး တစ်ယောက်သည် ဓာတ်ပုံအရိုက်ခံနေလေသည်။

အမျိုးသမီး ။ ။ “ဟို . . မြစ်ထဲမှာ ရွက်လွင့်နေတဲ့ လှေလည်း ဓာတ်ပုံထဲ ပါချင်တယ်”

ဓာတ်ပုံဆရာ ။ ။ “ရပါတယ် ခင်ဗျာ”

အမျိုးသမီး ။ ။ “ပုဖွန်ဆီရောင် နေလုံးကြီးလည်း ပါပလေ့စေနော်”

ဓာတ်ပုံဆရာ ။ ။ “ဖြစ်စေရမှာပေါ့ဗျာ။ ကိုင်း . . ရယ်ဒီနော်။ အနေအထားလေးတွေ စိတ်တိုင်းကျရင် ရိုက် တော့မယ်”

အမျိုးသမီး ။ ။ (ရုတ်တရက် တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားပြီး) “နေဦးရှင့် . . နေဦး။ အရေးအကြီးဆုံးအရာ တစ်ခု ကျန်သွားတယ်”

ဓာတ်ပုံဆရာ ။ ။ “ဘာများပါလိမ့်ခင်ဗျား”

အမျိုးသမီး ။ ။ “ကျွန်မ မောင်းလာတဲ့ မော်တော်ကားပေါ့ရှင်။ အဲဒီကားမပါလို့ကတော့ ကျွန်မ ယောက်ျားက မြစ်ထဲကို ကားထိုးကျသွားပြီလို့ ထင်သွားမှာရှင့်။ အဲ . . ဒါ . . ကြောင့် . . ”

ထူးလွန်းတဲ့ ငမုး

ရေချိန်လွန်အောင် သောက်စားမိခဲ့သဖြင့် မောင်တရုတ်ကြီး တစ်ယောက် ယမင်း စည်ဘိယာဆိုင်မှ ဒယ်မ်းဒယ်ိုင်ဖြင့် ထွက်လာ ခဲ့သည်။ လမ်းပေါ်ရောက်တော့ မျက်နှာတူရူ၌ ပြေးလွှားမောင်းနှင် နေကြသည့် ကားများစွာကိုငေးကြည့်ရင်း တက္ကစီတစ်စီးကို တွေ့သော အခါဝယ် လက်လှမ်းစားလိုက်လေသည်။ တက္ကစီသည် သူ့ရှေ့သို့ ရောက်လာသည်။ သူသည် ဘာမပြော ညာမပြောနှင့် ကားအတွင်း ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ . .

“မောင်းကွာ . . မောင်း . . မောင်း”

“မောင်းတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ။ ဘယ်ကို မောင်းရမယ်ဆိုတာ ပြောပါဦး”

“ဟိုလေ . . ဘိုကလေးဈေးလမ်းနဲ့ ကုန်သည်လမ်း ထောင့်က ယမင်းစည်ဘိယာဆိုင်ကိုလေကွာ”

“ဟာ . . ခက်နေပါပြီ။ ဟော့ဟိုမှာ တွေ့တယ်မဟုတ်လား။ ခင်ဗျားသွားချင်တဲ့ဆိုင်”

“အိုကေ . . ဒါဆို ဆင်းပြီ။ အဲ . . ကိုယ့်လူကို မှာ လိုက်ဦးမယ်။ နောက်ဆို အဲသလောက် မြန်အောင်မမောင်းနဲ့ကွာ။ အန္တရာယ်များပါတယ်။ ကဲ . . ရော့ . . ကိုယ်အမြဲတမ်းစီးရင် ဖဲပဲတဲ့ဈေး တစ်ထောင့်ငါးရာ။ အိုကေ . . ဘိုင် . . ဆီးယူ”

ပိုင်ပါပေ

တရားဓမ္မဖြင့် မွေ့လျော်သူ၊ မကောင်းသောအမှုဖြင့် မွေ့လျော်သူ နှစ်ဦးတို့ စားသောက်ဆိုင်တစ်ခု၌ ဆုံမိကြသည်။ သူတို့သည် တစ်ယောက် အကြောင်းတစ်ယောက်သိကြသော ရင်းနှီးသူများ ဖြစ်ကြလေသည်။

လူကောင်း ။ ။ “ဟေ့လူ . . . ခင်ဗျားသမားတောင်းတွေ့က သင်းလှပါ ကလား။ ဟိုတစ်လောက ခင်ဗျားခြံထဲ ဝင်လာတဲ့ ဆိတ်တစ်ကောင်ကို အစ ဖျောက်ပစ်တယ်ဆို။ အခုဘဝမှာ လက်သည်မပေါ်အောင် ပိပိရိရိခွဲပေမဲ့ တမလွန်ရောက်တဲ့ အခါကျရင် သည်ကိစ္စဟာ မလွယ်ဘူးနော်”

လူဆိုး ။ ။ “ကိစ္စမရှိပါဘူး။ ထုံးစံအတိုင်း မသတ်ပါဘူး။ မစားပါ ဘူးရယ်လို့ ‘ဘူး’တစ်လုံး ဆောင်လိုက်မှာပေါ့”

လူကောင်း ။ ။ “မဖြစ်ဘူးထင်တယ်နော်၊ လက်စအဖျောက်ခံရတဲ့ ဆိတ်က ခင်ဗျားရှေ့ ဖြုန်းဆိုပေါ်လာပြီး သက်သေခံမယ် ဆိုရင် ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်သေးလဲ”

လူဆိုး ။ ။ “ဟာ . . . ဒါဆို ပိုပြီး အိုကေတာပေါ့။ အဲဒီ ဆိတ်ကို ကြိုးဆွဲပြီး သူ့ပိုင်ရှင်လက်ထဲ ပြန်အပ်လိုက်မှာပေါ့”

လှတောသားနှင့် မုန့်တီဗန်း

လှတောရွာ၌ ရွာသူရွာသားအပေါင်း ကျန်းမာရေး ကူညီ စောင့်ရှောက်ရန်အတွက် သက်ဆိုင်ရာမှ ‘သမဝါယမ ဆေးကုခန်း’ကို ဖွင့်လှစ်ပေးခဲ့၏။ ဖွင့်ပွဲအခမ်းအနားတွင် သက်ဆိုင်ရာမှ ဌာနဆိုင်ရာ အကြီးအကဲများ၊ ဖိတ်ကြားထားသူများ၊ ရပ်မီ ရပ်ဖများ၊ ရွာသူရွာသားများ စုံညီစွာရောက်ရှိလာကြလေရာ ဌာနဆိုင်ရာမှ အကြီးအကဲတစ်ဦးက လှတောသားတစ်ဦးအား ရင်းရင်းနှီးနှီး စကားဆို ခမ်းမြန်းပါလေ တော့သည်။

လူကြီး ။ ။ “မောင်ရင်တို့ ကျေးရွာမှာ မြွေဆိုးတွေ တော်တော် ပေါသလား”

လှတောသား ။ ။ “မြွေဆိုးတွေ ပေါချက်ကတော့ ပြောမပြောချင် ပါဘူးဆရာကြီးရယ်။ ထင်သာမြင်သာအောင် ဥပမာပြောရမယ်ဆိုရင် မုန့်တီဗန်းကြီးမှောက်ကျ လို့ ပြုတ်ကျသွားရတဲ့ မုန့်တီတွေထက်တောင် များ ပါလိမ့်ဦးမယ်”

www.burmeseclassic.com

လှတောသားနှင့် လှဲမင်းသား

လှတောရွာ၌ ဖွင့်လှစ်ထားသော ဆေးခန်းတစ်ခုတွင် ဖြစ်၏။ ဆရာဝန်သည် ဆေးခန်းလာ လူနာများအား စမ်းသပ်စစ်ဆေးပြီး သကာလ စားဆေးသောက်ဆေးနှင့် လုံလောက်သော လူနာဆိုလျှင် စားဆေးသောက်ဆေးသာ ပေးလေ့ရှိပြီး ဆေးထိုးမပေးချေ။ လိုအပ်မှသာ ဆေးထိုးအပ်ကိုကိုင်ပြီး ဆေးထိုးပေးလေ့ရှိ၏။ ဆေးထိုးရာတွင်လည်း အိပ်ကို အသားတွင် ဖိကပ်၍ မထိုးဘဲ တင်သားအား ဘယ်လက်ဖဝါးဖြင့် တစ်ဖျပ်ဖျပ်ရိုက်ပြီး အပ်ကိုညှာလက်ဖြင့် ဆတ်ခနဲပေါက်ထည့်၍ ထိုးပေး လေ့ရှိလေသည်။

ထိုသို့ အပ်ကိုပေါက်၍ ဆေးထိုးလေ့ရှိခြင်းအပေါ် မျက်စိရည်ဝ နေသော လှတောသားလူနာက တစ်နေ့သ၌ စကားဝိုင်းတစ်ခုတွင် ဆရာဝန်၏ ဆေးထိုးမှုစွမ်းရည်ကို အောက်ပါအတိုင်း ပြောပါလေ တော့၏။

“တို့ဆရာဝန် ဆေးထိုးတာများ ဟယ်လည်းထူးဆန်း သကွယ်။ လှဲမင်းသားစံတင် လှဲနဲ့ မစ်ပေါက်ထဲအတိုင်းပဲ” တဲ့။

လှတောသားနှင့် ကူဘိုတာ

တစ်နေ့သ၌ အထွေထွေရောဂါကု ဆေးခန်းတစ်ခန်းသို့ လူနာ တစ်ဦး ရောက်ရှိခဲ့လေသည်။ ထိုလူနာမှာ စကားအလင်္ကာကြွယ်လှ ပါသည်ဆိုသော လှတောရွာမှ ရွာသားကြီးဖြစ်ပြီး အသက်အားဖြင့် (၆၀) နီးပါးရှိလေသည်။ ဆရာဝန်လည်း လှတောရွာသားကြီးအား နားကျပ်ဖြင့် ဖောက်လျက် ကျောဘက်ရင်ဘက်တို့ကို စစ်ဆေးစမ်းသပ်လျက်ရှိ၏။ ပြီးလေသော်

ဆရာဝန် ။ ။ “ညညကော ကောင်းကောင်းအိပ်ပျော်ရဲ့လား”

လူနာ ။ ။ “ဘယ်နှယ်ပြောလိုက်တာလဲ ဆရာရယ်။ ဆေးသောက်ပြီး အိပ်တာတောင် အိပ်လို့ကို မပျော်နိုင်ဘူး။ အဲဒါကြောင့် ဆရာဆေးပေးရင်လေ အိပ်ဆေးကောင်းကောင်း ထည့်ပေးပါနော်”

ဆရာဝန် ။ ။ “စိတ်ချ . . ထည့်ပေးလိုက်ပါမယ်။ ဒါထက် ရင်တွေ ဘာတွေ မခုန်ဘူးလား”

လူနာ ။ ။ “ဟာ . . ဘာပြောကောင်းမှာတဲ့လဲ။ ရင်ခုန်ချက်ကတော့ ဆရာရယ်။ ရင်ဘတ်ထဲကို ကူဘိုတာစက်ကြီးထည့်ပြီး နှိုးထားတဲ့အတိုင်းပဲ”

လှတောသားနှင့် လင်မယား

လှတောရွာ၌ ကိုထွေးနှင့် မဂျမ်းတောဆိုသည့် လင်မယား နှစ်ယောက်ရှိ၏။ ကိုထွေးသည် နာမည်နှင့်လိုက်အောင် မထုံတက်သေး အေးအေးဆေးဆေး နေတတ်ပြီး မယားဖြစ်သူ မဂျမ်းတောမှာမူ လင်သားအပေါ်တွင် အတော်ကလေး နိုင်စားသူဖြစ်လေသည်။

မဂျမ်းတောသည် ကိုထွေးဘာလုပ်လုပ် ဘဝင်မကျဘဲ အမြဲလို ဗျစ်တောက်၊ ဗျစ်တောက်နှင့် အော်ဟစ်ဆူပူကာ ဒေါသလည်း ထွက်လေ့ ရှိသည်။ မယားဖြစ်သူ ဘယ်သို့ပင် ဒေါပွနေစေကာမူ ကိုထွေးကတော့ ဘာမှမဖြစ်သလို အေးတိအေးစက်။ သည်လင်မယား၏ အနေအထားကို စကားဝိုင်းတစ်ခု၌ လှတောရွာကာလသားတစ်ယောက်က အောက်ပါ အတိုင်း ဖော်ကျူးပါ လေတော့၏။

“မဂျမ်းကတော့ကွာ . . . လျှာမှာ မော်တာတပ်ထားသလို တစ်ခဏလေးမှကို နားတယ်မရှိဘူး။ ကြိမ်းလိုက်မောင်းလိုက်တာက လည်း ဇာတ်ပွဲထဲက အာဠာဝကဘီလူးအတိုင်းပဲဟေ့”

“အောင်မာ . . . တို့လူကိုထွေးကျပြန်တော့လည်း အိပ်ဆေး သောက်ထားတဲ့ ရမည်းသင်းမြို့စား သီလပမင်းသား အတိုင်းပါပဲကွယ်ရဲ့”

မန်လည်ရဲ့ ကဗျာ

မြန်မာစာပေနယ်ပယ်၌ မန်လည်ဆရာတော်ကြီးသည် ကဗျာဝိဇ္ဇာကြီး ဖြစ်ကြောင်းကို ဆရာတော်ရေးသားပြုစုခဲ့သော ကျမ်းဂန်လင်္ကာများစွာ အနက်မှ ‘မယဒေဝ-လင်္ကာသစ်’ကြီးကို ကြည့်ခြင်းအားဖြင့် သက်သေ လင်ရှားလှပါသည်။ ဆရာတော်ကြီးသည် ကဗျာစာချိုးများစွာကို ရေးသား စပ်ဆိုခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိုးများစွာအနက်မှ တပည့်တစ်ဦးဖြစ်သော ကိုဘိုးချိန်ဆိုသူနှင့် စပ်လျဉ်း၍ ချိုးခဲ့သောစာမှာ ပြီးရှင်ဖွယ်ရာ ကောင်းလှပါ၏။

ကိုဘိုးချိန်သည် မန်လည်ဆရာတော်ကြီးထံတွင် ဒုလ္လဘ ရဟန်း ခံခဲ့၏။ ထို့နောက် လူဝတ်လဲကာ ကသာသို့ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါသည်။ ကိုဘိုးချိန်မှာ ယော်ကျားတို့တွင် ရှိတတ်ကြသည့် ဝါသနာများစွာအနက် မိန်းမကိစ္စ၌ ဝါသနာကြီးသူဖြစ်၍ လွန်စွာလည်း လိုက်စားတတ်သူ ဖြစ်ပါသည်။ ထိုဝါသနာအရ ကသာတွင်နေထိုင်ရင်း လိုက်စားခဲ့ရာ ကာလသား ရောဂါ(လူပျိုရောဂါ) စွဲကပ်ပြီး မန်လည်သို့ပြန်လာခဲ့ပါသည်။ နေရာ မရှိသဖြင့် မန်လည်ကျောင်းကြီးတွင် ကပ်ရပ်နေခဲ့ရာ ရောဂါပြင်းထန်ပြီး ဆေးချက်မတိုးဘဲဖြစ်ရာမှ ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ ရဟန်းတော်များသည် အသုဘ၏ ရောဂါရန်ကြောင့် အနံ့မခံနိုင်ကြဘဲ ကြွက်ကြွက်ဆူဆူ ဖြစ်လေရာ မန်လည်ဆရာတော်ကြီး၏နားသို့ မျောက်သွားခဲ့လေ၏။ ဤတွင် မန်လည်ဆရာတော်ကြီးမှ အောက်ပါစာချိုးကို ချိုးခဲ့လေသတတ်။

“ဒုလ္လဘပေဋိ၊ ဘဝတော်ဆိုင်တယ်
ပျော်နိုင်လျှင် ဒီပွဲ။
တင်းမတိမ်း၊ တွေ့တိုင်း သူစိမ်လို့
ဘိုးချိန် လိင်ပြန်သစ်မှာ၊ လထစ်နာစွဲ။
သေရိုးတဲ့ သူမသေ။
ကသာမှာ လူပျိုလုပ်တယ်၊ အိပ်ပျော်လို့သေ။
ဖြစ်ပလေ၊ ဒစ်ကြွလို့ သက်ဆုံး။
ရဟန်းသံဃာနဲ့၊ ဝိုင်းအံ့ကာ မသာပုပ်ကို
တူးမြှုပ်ကြည့်။ ။”

တွေ့ပါချေပြီ

စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်၌ ဖြစ်၏။ လူတစ်ယောက်သည် စွပ်ပြုတ်တစ်ပန်းကန် မှာယူ၍ စားသောက်နေရာမှ မမေ့လင့်ဘဲ ပါးစပ်ထဲ ပစ္စည်းတစ်ခုပါလာသဖြင့် ထွေးထုတ်ရာ ကြယ်သီးတစ်လုံး ဖြစ်နေလေ၏။

စားသောက်သူ ။ ။ (ဒေါသထွက်လျက်)“ဟေ့ . . စားပွဲထိုး၊ ဒီကို လာစမ်းပါဦး။ ဒီ စွပ်ပြုတ်ထဲ ဘယ်က ကြယ်သီး ပါလာရတာလဲ”

စားပွဲထိုး ။ ။ “ဟာ . . တော်ပါသေးရဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော့်ဘောင်ဘီက အောက်ဆုံးကြယ်သီး ပျောက်နေတာ ခုမှပဲ တွေ့ရတော့တယ်။ ကျေးဇူးပါပဲ ဆရာရယ်”

စားသောက်သူ ။ ။ “ဝေါ့ . . ပေါ့ . . ဒေ့”

လွဲချက်ကယ် . . . နာ . . နာ

ဂမ္ဘီရနည်းဖြင့် ဆေးလည်းကု၊ ဆေးခန်းလည်းဖွင့်သည့် ဆိုင် တစ်ဆိုင်ရှေ့သို့ အဖိုးတန်ကားတစ်စီး ထိုးဆိုက်ကာ . ကားပေါ်မှ ကားမောင်းသူ ဆင်းလာသည်။ ထို့နောက် ဂမ္ဘီရဆရာကြီးထံ ရောက် သွားလေ၏။

“ဆရာကြီး . . ကြို့ထိုးနေတာ ပျောက်တဲ့ဆေး လိုချင်လို့”

“ကဲ . . ”

“ဖြောင်း”

“အားလန့်လိုက်တာ။ ဘယ်လိုများ လုပ်လိုက်တာလဲ ဆရာကြီးရဲ့။ လန့်ဖျပ်သွားတာပဲ။ ဇက်ပိုးလည်း အစီစလံဝေသွားပြီ”

“မောင်ရင် ကြို့ထိုးလို့ဆို။ အဲဒါ ဆေးမလိုပါဘူး။ အဲသည်လို လန့်ဖျပ်အောင် လုပ်ပေးလိုက်ရင် ကြို့ထိုးတာ ပျောက်ကရောပဲ”

“ဒါဆို လွဲကုန်ပြီ ဆရာကြီးရေ။ ကြို့ထိုးတာ ကျွန်တော် မဟုတ်ဘူးခင်ဗျ။ ကျွန်တော့် ကားနောက်ခန်းမှာထိုင်နေတဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ သူဌေးခင်ဗျ . . ကျွန်တော့်ရဲ့သူဌေး”

“အယ် . . ”

သွက်သွက်လက်လက် ထက်ထက်မြက်မြက်

ပလာဇာတစ်ခုမှ ဈေးဝယ်ပြီး ပြန်ထွက်လာကြသော မိန်းမနှစ်ဦး

စကားဆိုမိကြသည်။

ပ-မိန်းမ။ ။ “ခေတ်ကာလ ကလေးတွေ တော်တော်လည်း သွက်သွက် လက်လက် ထက်ထက်မြက်မြက် ရှိလိုက်တာနော်။ ကျွန်မ တွေ့ခဲ့တဲ့ကလေးဟာ အသက် ဘယ်လောက် ရှိဦးမှာတဲ့လဲ။ မသကာရီလှ ခြောက်နှစ်သား လောက် ပေါ့။ အင်္ဂလိပ် စကားပြောတာများ မှတ်နေတာပဲ”

ဒ-မိန်းမ။ ။ “ဟယ် . . . ဟုတ်လား။ အံ့ဩစရာပဲနော်။ ဘယ်မှာ တွေ့ခဲ့တာလဲဟင်”

ပ-မိန်းမ။ ။ “အင်္ဂလန်ကို ရောက်ကုန်ကလေး။ ကျွန်မ မိတ်ဆွေ သံရုံးက မစ္စတာအဲလ်ဘတ်ရဲ့ သားလေးပေါ့”

ဝမ်းသာ ဝမ်းနည်း ၊ ဝမ်းနည်း ဝမ်းသာ

အလုပ်ကိစ္စတစ်ခုဖြင့် ရပ်ဝေးသို့ ရောက်နေသည့် ကိုတက်တူ ထံသို့ ဖုန်းဝင်လာသည်။

တက်တူ ။ ။ “ဟလို . . . ကျွန်တော် တက်တူပါ။ ပြောပါ ခင်ဗျာ”

တစ်ဖက်မှ ။ ။ “ကျွန်တော် ခင်ဗျားအိမ်အေးက ထွန်းရင်ပါ။ ခင်ဗျား မိန်းမက ဖုန်းဆက်ခိုင်းလို့ပါ။ ခင်ဗျားအတွက် သတင်းက နှစ်ခု ဖြစ်နေတယ်”

တက်တူ ။ ။ “ဟလို . . . ဘာများပါလိမ့် . . . ပြောပါ ကိုထွန်းရင်”

ထွန်းရင် ။ ။ “သတင်းနှစ်ခုမှာ ဝမ်းနည်းစရာသတင်းက တစ်ခု ဝမ်းသာစရာသတင်းက တစ်ခုဖြစ်နေသေးတယ်။ အဲ . . . ခင်ဗျားယောက္ခမကြီး ခုမနက်က ခေါက်ခနဲဖြစ်ပြီး ဆုံးသွားတယ် ခင်ဗျ။ ဘယ်လိုရောဂါနဲ့လဲဆိုတော့ . . .”

တက်တူ ။ ။ “ဆက်မပြောနဲ့တော့ ကိုထွန်းရင်။ သတင်းတစ်ခု ပြီးပြီလို့ သဘောပေါက်လိုက်ပြီ။ ကိုင်း . . . ကျန်တဲ့ ဝမ်းနည်းစရာသတင်းကို မြန်မြန်ပြောဗျာ”

အချစ်နှင့် မျက်စိ

ဈာပေလေ တွေ့ရှိလေ

ချစ်သူကောင်မလေး၏ မွေးနေ့၌ ချစ်သူကောင်လေးက အမှတ်တရ ရွှေလက်စွပ်ကလေးတစ်ကွင်းကို မရှိမဲ့ရှိမဲ့ငွေဖြင့်ဝယ်၍ လက်ဆောင် ပေးခဲ့သည်။

ကောင်မလေး ။ ။ “ဟင် . . မောင်ပေးတဲ့ ရွှေလက်စွပ်ရဲ့ ရွှေကုလည်း အရောင်မှိန်လိုက်တာ။ ပဲရည် မပြည့်တဲ့ရွှေ ဝယ်လာတယ်တင်ပါရဲ့။”

ကောင်လေး ။ ။ (မျက်နှာအတန်ငယ် မျက်သွားကာ) “ဪ . . ခင်ရယ်။ မောင်လည်း တတ်နိုင် သလောက် အမှတ်တရပေးတာပဲ။ ဒါထက် . . ခင်က မောင့်ကို မချစ်လို့လား။”

ကောင်မလေး ။ ။ “ချစ်တာပေါ့ မောင်ရယ်။ ဘယ်နှယ်ပြော လိုက်တာလဲ”

ကောင်လေး ။ ။ “ဒါဆို ‘အချစ်မှာ မျက်စိမပါဘူး’ဆိုတာကို မေ့သွားပြီလား။”

ကောင်မလေး ။ ။ “ချစ်တာက ချစ်တာပဲ မောင်ရယ်။ ရွှေရည် မပြည့် တာက မပြည့်တာပဲ။ အချစ်အပေါ် မျက်စိ မရှိပေမဲ့ ရွှေအပေါ်တော့ မျက်စိနို့တယ်မောင်”

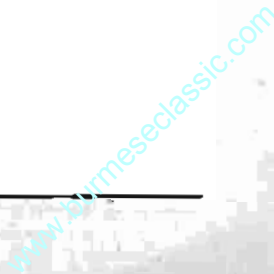
အိမ်ထောင်ရှင် မိန်းမသားနှစ်ယောက်သည် မိမိတို့ လင် ယောက်ျားအကြောင်းကို ပြောဆိုနေကြလေ၏။

ပ-မိန်းမ ။ ။ “ငါ့ယောက်ျားက သိပ်ပြီး တပ်စေးနည်းတာပဲ ဟယ်။ သူ့ဆီက ငွေထွက်လာဖို့ဆို သိပ်လက် ပေါက်ကတ်တာပဲ သိလား။”

ဒု-မိန်းမ ။ ။ “ငါ့ယောက်ျားလည်း အတူတူပါပဲဟယ်။ အဲ . . ဒါပေမဲ့ ငါ့ယောက်ျားဆီက ငွေအလွယ် တကူ ထွက်လာတဲ့နည်း တစ်နည်းကို ရထားတယ်”

ပ-မိန်းမ ။ ။ “ဟယ် . . ဟုတ်လား။ ဟန်ကျလိုက်တာအေ။ ပြောစမ်း . . ပြောစမ်း။ ဘယ်လိုနည်းလမ်းလဲ။ အသုံးတည့်ရင် ငါလည်း သုံးကြည့်ချင်လို့”

ဒု-မိန်းမ ။ ။ “ဒီလိုအေ . . ငါ့မှာ ငွေအသုံးလိုပြီဆိုရင် သူနဲ့ ရန်ဖြစ်ပြီး အဝတ်အစားတွေ သေတ္တာထဲထည့်လို့ အမေတို့အိမ်ပဲ ပြန်နေတော့မယ်လို့ ပြောလိုက်ရင် . . ရှော့ရှော့ရှူရှူနဲ့ ‘ရှော့ . . အင့်’ဆိုပြီး ငွေတွေ ထုတ်ပေးတော့တာပါပဲအေ”

မှန်တဲ့အတိုင်း

ကိုယ်ပိုင်ကားတစ်စီးသည် ကျယ်ဝန်းသော ကတ္တရာ လမ်းပေါ်ဝယ် ဟိုကွေ့၊ သည်ဝိုက်ဖြင့် ပုံစံမကျဘဲ မောင်းနှင်နေလေရာ၊ ယာဉ်ထိန်းရဲက အချိန်မီသွားရောက် ရပ်တန့်စစ်ဆေးလေတော့၏။ ယာဉ်မောင်းဖြစ်သူမှာ သောက်စားထား၍ အရက်နံ့များ ထွက်နေ၏။

ရဲ ။ ။ “ကိုင်း . . . နောင်ကြီး၊ မှန်တဲ့အတိုင်းပြောဗျာ။ ပြောရင် . . . အများကြီး အကူအညီပေးနိုင်ပါတယ်”

ယာဉ်မောင်း ။ ။ “ဘာကို အမှန်အတိုင်းပြောရမှာလဲ”

ရဲ ။ ။ “ပြောရမှာက ခင်ဗျား ဘယ်အချိန်ကစပြီး အရက် သောက်ခဲ့တယ်ဆိုတာ”

ယာဉ်မောင်း ။ ။ “ဟာ . . . ဟ၊ ဒါလား။ ရတယ် . . . ပြောမယ်။ ကျုပ် ဘယ်အချိန်က စသောက်ခဲ့သလဲဆိုတော့ ဟိုး . . . လွန်ခဲ့တဲ့ အနှစ်(၂၀)ကျော် . . . ဟုတ်တယ်။ တက္ကသိုလ် ကျောင်းသားဘဝကတည်းက စသောက်ခဲ့တာလေ”

ရဲ ။ ။ “အယ် . . .”

အလွဲလွဲ အချော်ချော်

လမ်းတွင် လူကောင်းတစ်ဦးနှင့် နားအကြားချို့တဲ့သူတို့ ဆုံမိကြ၏။ နားအကြားချို့တဲ့သူမှာ ထူးထူးခြားခြားဆိုသလို နားအကြားကိရိယာ အသစ်တစ်ခုကို တပ်ဆင်ထားလေသည်။

နားထိုင်းသူ ။ ။ “ဟောဒီ နားကြားကိရိယာကတော့ တကယ်ကို ‘ရှယ်’ ပါပဲဗျာ။ သားတော်မောင် နိုင်ငံခြားက ပို့လိုက်တာဗျ”

လူကောင်း ။ ။ “ကောင်းတာပေါ့ဗျာ။ ခုလိုတပ်ထားတော့ ပြောဆို ဆက်ဆံရတာ ကသီလင်တ မရှိနိုင်တော့ဘူးပေါ့”

နားထိုင်းသူ ။ ။ “မှန်လိုက်လေဗျာ။ တော်ရုံတန်ရုံ ငွေကြေးနဲ့ ဒီလောက်ကောင်းတဲ့ပစ္စည်း ဘယ်ဝယ်နိုင်မှာ တဲ့လဲဗျာ။ သားက ဝင်ငွေကောင်းလို့ ဝယ်ပေးနိုင် ကာဗျ”

လူကောင်း ။ ။ “အဲသည် ကိရိယာကိုကော စမ်းသပ်ပြီးပြီလား”

နားထိုင်းသူ ။ ။ “ဟုတ်ကဲ့ . . . ပြီးပါပြီ။ ခုပဲ ဒ်ပေါက်ဆိုင်က ထွက် လာတာ။ ကြက်အသည်းအမြစ်နဲ့ စားလာခဲ့တာ”

အကြင်နာပိုသည်များရယ်

တစ်နေ့ကို မနက် 'တစ်လုံး၊ ည 'တစ်လုံး' သောက်ရပါမူ
နေသာထိုင်သာရှိသော 'နှစ်လုံးသောက်လူမျိုး' ကိုတင်ယူ တစ်ယောက်
မနေ့ညက ဒကာပေါ်သဖြင့် သုံးလုံးသောက် ဖြစ်သွားကာ ရေချိန်
လွန်ပြီးမှ အိမ်ပြန်ရောက်သွားခဲ့ပြီး နေပြင်မှ အိမ်ရာထတော့၏။

ကိုတင်ယူ ။ ။ (ဇနီးဖြစ်သူမပန်းလှိုင်ကို) "ညက . . . ငါရေချိန်
တော်တော်လွန်သွားတယ်နဲ့တုတယ်"

မပန်းလှိုင် ။ ။ "လွန်မလွန် ကြည့်ပါလား။ ရှင့်နဖူးမှာ ဘုကြီး ထွက်ပြီး
ရောင်နေတာကို"

ကိုတင်ယူ ။ ။ "ဟာ . . . ဟုတ်ပါရဲ့။ အမယ်လေး။ ခုမှ နာလိုက်တာ
ကွယ်။ ဒါထက် . . . ငါ အဲသလို ဖြစ်တာ မင်းနည်း
နည်းလေးမှ စိတ်မပူဘူးလား မပန်းလှိုင်"

မပန်းလှိုင် ။ ။ "တစ်စက်ကလေးမှ မပူပေါင်"

ကိုတင်ယူ ။ ။ "ဪ . . . တော်တော်ကလေးမှ စိုးရိမ်စိတ်မရှိတဲ့
မိန်းမပဲ"

မပန်းလှိုင် ။ ။ "ဘာလို့ စိုးရိမ်ရမှာလဲ။ ရှင့်နဖူးက ကျွန်မနဲ့တွေ့မှ
ဖူးရောင်လာတဲ့ ဥစ္စာကိုး။ ဟွန်း . . . ဟွန်း . . . ကောင်း
လိုက်တဲ့ သနပ်ခါးတုံး"

မြို့ပေတ္တာဝံယူပယ်
ကိုရွှေတောသား

နေခ

မျက်ဝန်းတစ်စုံ၏ ကဗျာတစ်ပုဒ်

မိန်းမတစ် ခုနှစ်သော်
အလုပ်တစ် လောင်းကစား
အားတိုးထားတ ဘိုးထော်တူ
ခုတော့ ဓာတ်ကျတယ်ဆိုပြီး
အိမ်ထဲမိန်းမကို မဲသွားတယ်

ထွက်နေပြီ